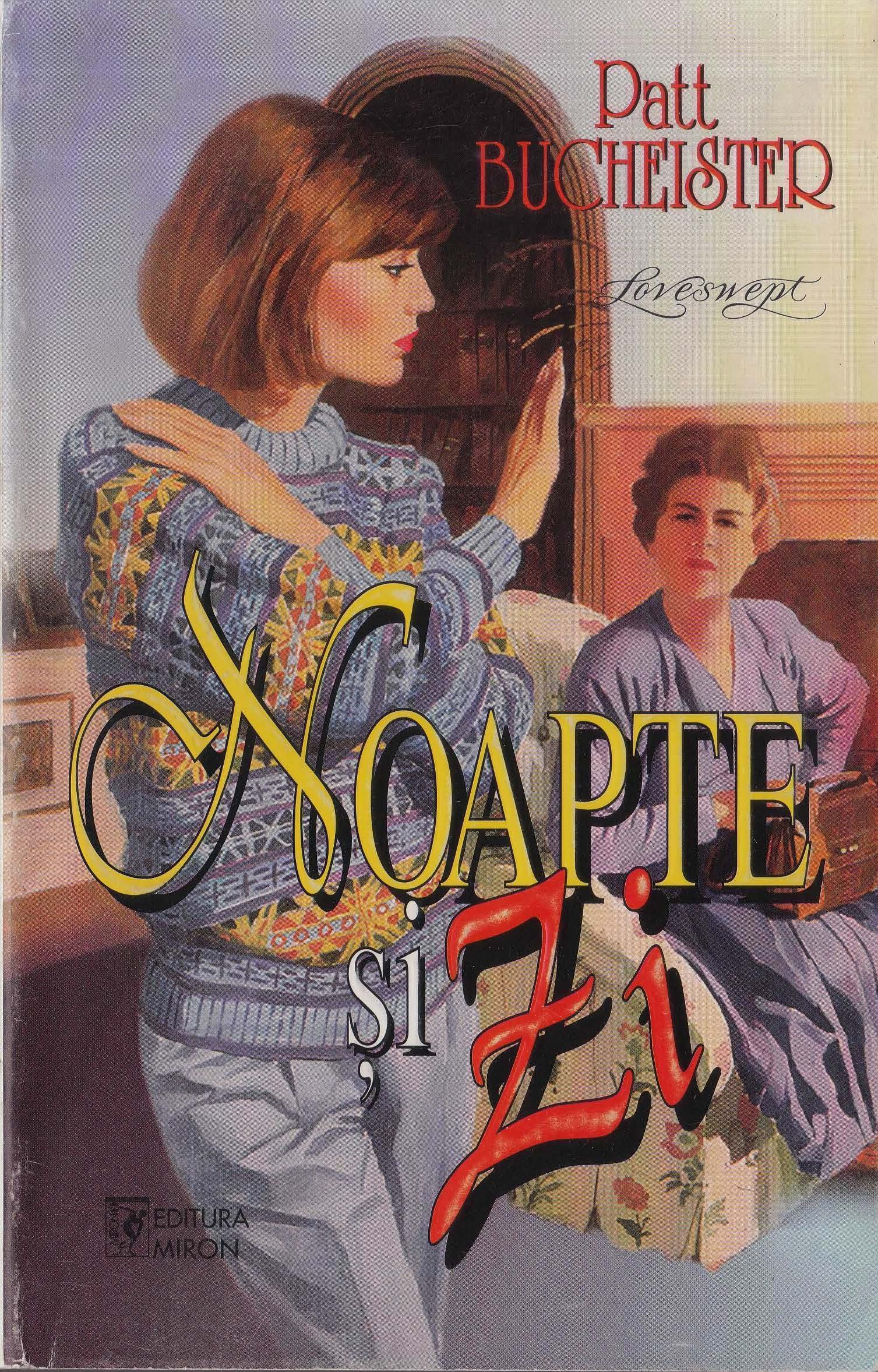


The background of the cover is a painting of a woman with short brown hair, wearing a blue and white patterned sweater, standing and looking towards the right. Her hands are raised in a gesture. In the background, another woman is sitting on a bed, looking towards the camera. The scene is set in a room with a wooden arched doorway.

Datt
BUCHHEISTER

Loveswept

NOVAPTE
\$1.75



EDITURA
MIRON

Loveswept

Patt Bucheister

Noapte și zi



Night and Day

by Patt Bucheister

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT® and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Patt Bucheister

Noapte și zi

Traducere de Radu Ruxandra



Tehnoredactor: Claudia Feticu

Corector: Georgeta Toma

ISBN 973-95059-7-6

Capitolul 1

Parcela era perfectă; exact așa cum sperase Chalis. Ca poziție și lărgime se potrivea de minune pentru clădirea pe care o dorea și mai rămânea destul spațiu pentru parcare. Fără a mai pune la socoteală prețul rezonabil care se cerea pentru această bucată de pământ.

Lotul se afla în apropierea unei porțiuni proaspăt defrișate de la poalele unui deal, din partea de est a orașului San Jose. Chalis își dădea seama foarte bine că este o investiție rentabilă. Stînd pe marginea fișiei de teren, vedea cu ochii minții

viitoarea construcție.

Soarele torid de august părea o strălucitoare minge albă pe cerul fără urmă de nor. Chalis își puse ochelarii fumurii și începu să se plimbe de la un capăt la celălalt al terenului, măsurînd cu pași mari dimensiunile, încercînd să-și dea seama unde va fi construită clădirea și cît spațiu va ocupa. Existau și cîțiva copaci, dar, din fericire, locul acesta era departe de zona care urma să fie răscolită de excavatoare. Nu erau prea stufoși, nu împrăștiau nici umbră, însă vor înfrumuseța locul după ce construcția va fi terminată.

Chalis se opri cu mîinile la spate, apoi se răsuci încet privind în jur, dar fără să bage de seamă că era observată de cineva din clădirea aflată în apropiere.

Poziția brațelor îi întindea bluza scoțîndu-i la iveală linia frumoasă a bustului. Briza puternică și fierbinte îi învolbura faldurile subțiri ale fustei și-i răsflira părul lung ce îi cădea pe umeri. Era o persoană subțire, cu oase mici. Bărbatul care o privea de la fereastra birourilor din clădirea de alături avu impresia de fragilitate. Vederea unei femei atrăgătoare în mijlocul unui cîmp plin de tufe îi atrăsese atenția. Ceva din înfățișarea ei îl încremenise cu ochii la ea. Îi părea o creatură din

tărîmul viselor.

Gura i se strîmbase într-un zîmbet ironic. Dacă avusese vreodată nevoie de o dovadă a prea îndelungatei singurătăți, acum o avea. Era un semn rău faptul că spiona de departe o femeie pe care n-o mai văzuse pînă atunci.

Dar asta nu-l făcu să se îndepărteze de fe-reastră. Cînd Chalis se opri în fața indicatorului pe care se afla anunțul „*De vînzare*” și începu să noteze pe o foaie de hîrtie detaliile, bărbatul ce o privea oftă din greu și blestemă în gînd soarta ce i-o puneă în cale tocmai pe această femeie. Va fi nevoit să-i vorbească, s-o vadă mai de aproape, să-i audă vocea. Chiar dacă aștepta ca ea să telefoneze la numărul pe care îl notase, tot vor trebui să discute. Mai bine să treacă prin asta acum. Cînd era implicată o femeie, cu fantezia se manevra mai ușor decît cu realitatea. Nu dorea ca această creatură tulburătoare să devină parte din universul în care el se mișca, dar nu avea de ales.

Chalis auzi vocea în spatele ei chiar în clipa în care își puneă agenda înapoi în poșetă.

– Îți dai seama că te afli pe o proprietate particulară?

Răsucindu-se, Chalis avu un sentiment ciudat în clipa în care întîlni ochii căprui ai bărbatului ce

stătea la câțiva metri mai departe.

– Aclo se află un anunț de vânzare, dar nu văd nici unul de interdicție, răspunse calmă. Sînt interesată să cumpăr acest teren.

– De ce?

Grosolănia întrebării o făcu să-și încleșteze maxilarele. Nu părea a fi un agent de vânzări, iar în cazul în care totuși asta îi era meseria, avea încă multe de învățat despre cum se fac vânzările. Și ea nu avea de gînd să-i accepte impolitețea. Fără a face nici cel mai mic efort de a-și ascunde dezgustul față de lipsa lui de maniere, își scoase ochelarii și-i răspunse pe un ton glacial:

– Poftim?

Pentru o clipă rămase captivat de albastrul uimitor al ochilor ei.

– De ce te interesează această proprietate? Întrebă cu o notă de nerăbdare în voce.

Chalis își ridică ochelarii pe creștet, privindu-l curioasă.

– Există vreun motiv pentru care să-ți explic dumitale?

– Da, pentru că întîmplarea face ca eu să fiu cel care vînd.

Ca să-și poată privi mult mai bine adversarul, Chalis își puse o mînă pavază împotriva soa-

relui strălucitor, fără să realizeze că gestul îi ridică bluza provocator.

– Ești Cole Denver? întrebă menționînd numele pe care îl văzuse pe anunț.

Un licăr de imperceptibilă emoție tremură în ochii lui în timp ce admira linia curbelor reliefate prin bluza lui Chalis. Înghiți în sec, apoi își ridică privirea spre fața ei.

Ea îl studie atentă, mirată de aparenta lui ostilitate. Era un bărbat atrăgător... sau ar fi fost dacă ar fi zîmbit măcar din cînd în cînd. Părul castaniu îi era tuns cu grijă, dar fără respect pentru pieptene, făcîndu-l să pară abia ieșit din bătaia brizei. Totuși, nu era nimic întîmplător în înfățișarea lui. Fiecare linie a trupului bine clădit era rigidă din cauza tensiunii. Chalis se întreba care era motivul acestei stări. Îi dădea cam treizeci de ani, un bărbat ce părea să aibă succes în meseria pe care o făcea, indiferent care era aceea. Costumul pe care îl purta nu oferea nici un indiciu. Pantalonii gri erau călcați la dungă și cădeau perfect pe picioarele lui lungi. Era încălțat cu pantofi eleganți, din piele. Cămașa cu mîneci lungi și cravata asortată erau nepotrivite cu acea zi caniculară. Marea majoritate a bărbaților ar fi purtat cămăși cu mîneci scurte la o temperatură

de plus treizeci de grade Celsius; dar nu și Cole Denver. Poate proasta lui dispoziție se datora căldurii, se gîndi Chalis. Trebuia să existe un motiv.

Coborî mîna de la frunte.

– Păi, domnule Denver, cred că ar fi mai bine să stabilim o zi pentru a discuta vînzarea acestui teren. Întinse mîna spre el. Sînt Chaliș Quinn.

El ezită în fața gestului dezinvolt, dar într-un final îi luă mîna brusc, surprins de răcoarea palmei ei. Degetul mare îi mîngîie dosul mîinii pînă ce realizează ce face și își retrase brațul la fel de brusc. Blestemă în gînd. Pielea ei era asemeni mătăsii și un fior îl scutură imaginîndu-și cum trebuie să fie și restul. Îndepărtă gîndul cu brutalitate, gratulîndu-se cu tot felul de epitete, începînd cu acela de „prost“ Un avertisment instinctiv îi străbătu mintea: nu trebuia s-o mai vadă altă dată. El nu avea nimic de oferit unei femei, mai ales unei femei ca ea, despre care flerul îi spunea că așteaptă onestitate de la o relație, nu cîteva ore de plăcere animalică, într-un dormitor întunecat.

– Putem discuta acum despre teren, spuse aspru.

Chalis ar fi preferat o tranzacție în circumstanțe mai favorabile, eventual într-un birou cu aer

condiționat, dar, dacă trebuia să facă un sacrificiu, putea să accepte convorbirea pe o parcelă pustie și în mijlocul unei călduri toride. Ridicînd din umeri își dădu acordul cu toată grația de care era capabilă.

– Aș vrea să știu prețul care se cere.

Cole răspunse sec, în cifre, fără alte informații sau întrebări.

– E rezonabil, aprobă ea. Acum, să hotărîm ce avocat alegem pentru întocmirea actelor. Pe al dumitale sau pe al meu?

Ochii lui întunecați se adînciră în albastrul ochilor ei mari. Trăsăturile delicate ale lui Chalis iscară în sufletul lui dorința de a o proteja. Acest sentiment îl irită și cînd vorbește o făcu pe un ton ridicat:

– Acum, ar fi fost cazul să negociezi prețul. Persoana care te-a trimis aici nu este întreagă la minte. Habar n-ai să faci afaceri. Nu se acceptă niciodată prima ofertă, domnișoară Quinn. Primul preț este, de regulă, mai mare, pentru a da posibilitatea celui care vinde și celui care cumpără să se târguiască.

Refuzînd să se lase dominată, Chalis îi explică domol:

– Nu văd rațiunea pentru care aș irosi timpul

dumitale și pe al meu, domnule Denver. Prețul pe care l-ai menționat este mai scăzut decât cel la care mă așteptam. Nu ar avea rost să negociem un preț pe care eu îl consider acceptabil doar de dragul unei târguieli. Încercă apoi să-l faci să înțeleagă mai clar punctul ei de vedere: Nu m-a trimis nimeni. Eu doresc acest teren. Nimeni altcineva nu este implicat.

Continuând să-i studieze chipul cu atenție, Cole își încrucișă brațele pe piept, sceptic.

– Zău? De ce ai vrea această parcelă? Este preconizată pentru uz comercial. Dacă intenționezi să construiești o locuință aici, nu ai noroc.

– Vreau o clădire pentru afaceri, domnule Denver. Am studiat deja legile și locul este perfect pentru firma pe care o doresc.

– Ce fel de afaceri?

Ea nu răspunse, iar privirea i se fixă pe umărul lui stîng. Brusc, îi comandă cu voce joasă:

– Nu te mișca!

Păși cu grijă spre el.

Uimit de ordinul neașteptat, Cole se pomeni îndeplinindu-l.

Cu privirea undeva spre umărul lui stîng, ea ridică o mîină și, cu un gest de expert, plesni ceva care se afla acolo. Se auzi un bîzîit, apoi se lăsă

tăcerea.

Cu un surîs satisfăcut se dădu cu un pas înapoi.

– Am nimerit.

Pentru o clipă zîmbetul ei captivant îl zăpăci.

– Ai nimerit ce? întrebă el, în cele din urmă.

– O viespe se simțea bine pe umărul tău.

– Te-ar fi putut înțepa, se încruntă el.

„Era mai simplu să-mi mulțumească“, se gîndi ea.

– Doar dacă aș fi ratat lovitura.

– A fost un gest prostesc, remarcă el sec.

– Da, veni răspunsul pe un ton crispat remarcînd cuta dintre sprîncenele lui. Acum chiar că îmi dau seama de asta. Dacă va mai ateriza ceva veninos pe umărul acestui nepoliticos îl va lăsa să fie înțepat.

– Dacă ai terminat de făcut glume, poate am putea reveni la afaceri... Vocea lui era plină de sarcasm.

Chalis începu să simtă efectele căldurii; broboane de transpirație îi alunecau pe spate.

– Cît de bine te pricepi să tratezi insolațiile, domnule Denver? Ar trebui să fii bun la asta pentru că dacă nu amîni această fascinantă conversație sau dacă nu mergem undeva să fie mai

răcoare, vei avea posibilitatea să mă scoți cu targa de pe prețiosul dumitale teren.

Un colț al gurii lui Cole tresări ca și când și-ar fi reprimat un zîmbet. Arată spre clădirea de alături.

– Biroul meu.

Cu sprîncenele ridicate de uimire Chalis îi privi spatele. Dacă nu cumva halucina din cauza temperaturii ridicate, atunci văzuse un zîmbet pe chipul lui. În cazul în care în spatele fațadei sobre se ascundea măcar un strop de simț al umorului, atunci acest bărbat mai avea o șansă. Oricum, pentru cineva care dorea să vîndă o proprietate avea un fel foarte ciudat de a o face.

Pe ușa din sticlă a clădirii strălucea o plăcuță scrisă cu litere aurii: COLE DENVER & ASOCIAȚII, ARHITECȚI.

Era răspunsul în legătură cu ocupația lui. Zîmbi în sinea ei. Dacă stilul lui arhitectonic era asemănător personalității, atunci însemna că muncea mult cu sticlă rece și pietre dure.

Cînd intră în clădire aerul rece o învălui în semn de bun-venit. Tînăra recepționeră zîmbi cu simpatie în clipa în care văzu expresia de ușurare de pe chipul lui Chalis, cînd aceasta închise ușa în urma ei. Chalis îl privi pe Cole dispărînd într-un birou, dar nu se grăbi să-l urmeze.

Fata cea blondă scoase o cutie cu șervețele.

– Meteorologul a avut dreptate când a afirmat că astăzi va fi cald.

Chalis acceptă câteva șervețele cu care își tamponă fața și brațele.

– Mulțumesc. Da, chiar că este cald. Îi zîmbi tinerei. Ar fi grozavă o baie în piscină.

Cu o grimasă aproape dureroasă secretara răspunse pe un ton plin de respect:

– Nu-mi amintiți de asta. Încerc de azi-dimineață să nu mă gîndesc...

În acea clipă reveni Cole Denver întrerupîndu-le cu o voce nerăbdătoare:

– Domnișoară Quinn, dacă o vei lăsa pe secretara mea să se întoarcă la treabă va putea pleca la timp și va reuși să ajungă și la piscină după aceea. Continuă s-o reții și va fi nevoită să facă ore suplimentare. Zîmbi subțire: Dumneata s-ar putea să ai toată ziua la dispoziție, dar eu nu. Dacă vrei să stabilem detaliile vânzării, ar fi cazul să trecem la treabă.

Chalis simți un impuls de a scoate limba spatelui pe care Cole îl întoarse spre ea, dar preferă să-i zîmbească angelic secretarei înainte de a intra în biroul lui. Înăuntru, aruncă o privire rapidă în jur. În camera ordonată era loc pentru orice

lucru și orice obiect își avea locul său. Nu existau plante sau fotografii, doar mobilier funcțional, fără detalii inutile.

Cu toate că el n-o invitase, Chalis se așează. Căldura și discuția cu acest bărbat nepoliticos o topiseră. Se gândi că, deși nu era o femeie foarte frumoasă, nu-i lipsise niciodată admirația bărbaților din jur. Era o lovitură dată orgoliului ei faptul că era tratată acum asemeni unei dureri de măsele.

Îl privi așezându-se de cealaltă parte a biroului. Pielea lui era uscată, culoarea, cea normală. Chalis își simțea bluza năclăită și știa că părul de pe ceafă îi atârna în șuvițe umede. Fața o ardea și mai mult ca sigur că se și înroșise. „Dumnezeule, cugetă, tipul ăsta nici măcar nu transpiră!”

Cole se lăsă pe spătarul scaunului, studiind-o. Viața îl rănise de câteva ori destul de serios și el era pe punctul de a pune sare. Această femeie îl intriga, îl făcea să simtă lucruri pe care nu le mai trăise de multă vreme. Doar privind-o și valuri de căldură îi inundau stomacul. Ce naiba s-ar întâmpla dacă ar atinge-o?

Blestemă trecutul. Tînăra aceasta era deschisă și naturală, luminoasă, frumoasă, iar el era predestinat întunericului și singurătății. Nu putea

face nimic altceva decît s-o descurajeze. Văzuse licărul de interes din ochii ei atunci cînd îl privise mai devreme. Atracția era reciprocă, ceea ce făcea și mai dificil de continuat discuția fără cel mai mic semn de prietenie.

Sfidînd rațiunea, repetă întrebarea pe care i-o pusese mai înainte:

– Ce fel de afacere ai, domnișoară Quinn?

– Am o mică prăvălie de cuverturi într-un centru comercial. Noi vindem materia primă pentru aceste cuverturi, predăm tehnologia de fabricație, genul ăsta de lucruri.

El păru uluit.

– Un magazin de cuverturi? Pronunță „cuverturi“ ca și cînd ar fi fost un cuvînt într-o limbă străină.

– Știi... Pături făcute din resturi, bucăți de materiale cusute între ele cu panglici... spuse ea cu o notă de sarcasm în voce. Ce fel de afacere credeai că am? Zîmbi. Sau o să regret că am pus această întrebare...

El nu mușcă momeala.

– Cum se numește prăvălia?

– *Petice*.

– De ce ai ales tocmai zona asta?

– Pentru că vreau să mă extind și am nevoie

de un spațiu mai mare. Acest teren mi-a fost recomandat de un client și este cel mai potrivit din ce am văzut pînă acum. N-am găsit nici o clădire potrivită, așa că m-am decis să-mi construiesc propriul magazin după cum cred eu că este cel mai bine. Am nevoie de spațiu pentru o sală de clasă, un atelier, un spațiu pentru vânzări... toate clădite la indicațiile mele.

Cole clătină capul neîncrezător.

– Ai idee la cît se ridică suma pentru o astfel de investiție?

– Pînă la ultima centimă.

Ochii lui se întunecară. După o pauză lungă, întrebă:

– Ce vîrstă ai?

„Ce legătură are vîrsta mea cu toate astea?” se minună Chalis în gînd.

– Douăzeci și șase.

– Nu ești un pic prea tînără ca să te joci cu sume atît de mari?

Atitudinea lui o irită. Își înălță fruntea și-i explică exagerat de blînd:

– Jocul cu păpușile a devenit atît de plictisitor! Apoi începu să înșire sumele necesare finanțării proiectului, valoarea exactă a profitului scontat...

În timp ce enumera, fără ajutorul calculatorului

sau al creionului, dobânzi, împrumuturi, zeci de cifre, se amuza în sinea ei de expresia de pe chipul lui.

– Îmi vinzi terenul sau nu? Întrebă în sfârșit cu o notă ascuțită în voce. Te asigur că pot plăti.

Cole n-o credea, dar nu dorăa s-o contrazică. Avocații erau cei în măsură să stabilească solvabilitatea ei financiară. Luă o foaie de hîrtie și-o întrebă numele avocatului ei, apoi îl notă. În josul paginii mai scrise ceva, rupse hîrtia de la jumătate și i-o întinse.

– Numele și adresa avocatului meu. Îl voi pune în legătură cu avocatul tău. Între timp aş avea de făcut o specificare.

Aruncînd o privire rapidă la numele notat, Chalis împături foaia și o puse în geantă.

– Gare ar fi aceea?

– Aş dori să văd planurile și schițele viitoarei clădiri.

Era rîndul ei să pună întrebarea lui favorită:

– De ce?

– Un arhitect este pretențios cu felul în care arată o clădire, răspunse el cu vocea scăzută brusc. N-ar fi o imagine prea grozavă pentru firma noastră o construcție anapoda chiar alături.

Chalis recunoscuse în sinea ei că pretenția lui

era rezonabilă.

– Voi avea grijă să-ți parvină copiile pînă la sfîrșitul săptămîinii. Le voi aduce chiar eu pentru eventualele nelămuriri. Cu toate că proiectul a fost făcut de un arhitect de la o altă firmă, nu cred să-i găsești cusur.

Umbra unui zîmbet apăru pe buzele lui, apoi dispăru la fel de repede.

– Se pare că ești foarte ocupată, așa că nu trebuie să aduci neapărat dumneata planurile. Trimite-le prin cineva.

Chalis clipi. Avea dreptate și era destul de clar că nu dorea s-o mai vadă. Cînd înțelese acest lucru simți, cum i se strînge inima. Ea era o persoană deschisă, prietenoasă, și nu era obișnuită să fie tratată în acest fel. În mod normal oamenii răspundeau cu simpatie șarmului pe care ea îl degaja. Lucrul cu publicul o învățase cu tot felul de persoane, dar nu întîlnise pe nimeni asemeni lui Cole Denver.

Mîndria rănită o făcu să se crispeze. Clătinînd capul îl înfruntă:

– De ce oare am impresia că nu ești foarte încîntat de această vînzare? Am tot încercat să înțeleg motivul, dar nu reușesc. Dacă aș fi dorit să fac alături de firma dumată o afacere murdară aș

pricepe comportamentul dumitale... dar un magazin de cuverturi este inofensiv și are o clientelă respectabilă. Dacă nu dorești de fapt să vinzi, scoate anunțul. Dacă nu dorești să-mi vinzi mie, ar fi mai cinstit s-o spui acum.

El nu răspunse. Chipul îi părea cioplit în piatră.

Chalis hotărî că totul are o limită. Își puse geanta pe umăr și se ridică în picioare. Adăugă cu o notă de umor:

– Ei, a fost distractiv, domnule Denver. Toate la timpul lor. Transmite urările mele de bine soției și copiilor... eu trebuie să plec. Îmi pare rău că ți-am răpit atîta timp.

Rațiune și emoții se amestecară în sufletul lui Cole. Ar fi vrut s-o vadă plecată, dar ar fi dorit să și rămînă. Cu sentimentul unei greșeli, se ridică la rîndul lui de pe scaun.

În clipa în care Chalis se pregătea să apese clanța, o ajunse din urmă și o opri. Fusese o eroare s-o atingă, să-i simtă căldura, să-i inhaleze parfumul de floare, dar nu reușise să se stăpînească. O răsuci încet și o privi în ochi.

– Mai stai un minut, cît să-mi cer scuze. Dacă-l mai vrei, terenul este al dumitale.

Ochii mari, de un albastru intens nu se feriră. După o scurtă tăcere, Chalis răspunse:

– Nu, nu cred că ar fi bine. Din anumite motive îți displac și...

Degete puternice îi strînseră brațele aducînd-o mai aproape de el.

– Să-mi displaci? Aș vrea să fie atît de simplu... Ce s-a întîmplat cu intuiția feminină? Chiar nu-ți dai seama cînd un bărbat abia se poate abține să nu te atingă?

Îi dădu drumul brusc, ca și cînd s-ar fi ars și făcu un pas înapoi. Stînd atît de aproape de ea nu avea încredere în propriul autocontrol. Se întoarce cu spatele, strînse pumnii și închise ochii. Nu i se întîmplase niciodată să dorească o femeie atît de rapid și cu o asemenea intensitate. Abia dacă îi știa numele, însă emoția îi bloca rațiunea.

Chalis își frecă brațele. Se simțea asemeni unui pește aruncat de valuri pe plajă, încercînd zadarnic să respire. Violența cu care îi vorbise o forța să-l creadă. Se simțea atras de ea, deși n-o dorea. De ce?

Cu obișnuita ei franchețe întrebă:

- Ești însurat?
- Nu, răspunse Cole întorcîndu-se.
- Logodit?
- Nu.
- Suferi de vreuna dintre acele boli sociale?

Liniile rigide din jurul gurii lui se înmuiară și răspunse cu o voce domoală:

– Nu.

– Ești homosexual? insistă ea.

De data asta răspunsul lui fu o tăcere perplexă. Chalis zîmbi neîncrezătoare admirîndu-i trupul bine clădit. Răspunse singură la întrebare:

– Nu. Apoi continuă cu indiferență: Din moment ce pot răspunde la aceleași întrebări cu aceleași răspunsuri sînt curioasă să aflu de ce atracția față de mine este interzisă. Nu că aș încerca să-ți schimb părerea. Dar cred că este bine să aflu, în caz că acest tip de situație se va repeta în viitor...

– În mod obișnuit ești atît de directă? întrebă uluit.

– De regulă. N-am fost niciodată pricepută la a răsuci cuvintele.

Cole se retrase în spatele biroului și se așeză.

– Să uităm ce am spus. O putem pune pe seama unei nebunii cauzate de soare.

Zidul invizibil din jurul lui revenise. Chalis prinse tremurul din ochii lui și se convinse că exista un motiv serios pentru care Cole încercă să țină sub control puternica atracție pe care o simțea față de ea. Dar mai era ceva în privirea

lui... ceva ce ea văzuse și altădată. Durere, deziluzie, amărăciune. Toate la un loc. Le văzuse pe chipurile unor oameni în vîrstă și bolnavi, atunci cînd vizitase cămine de bătrîni.

Ce așternuse această expresie pe fața unui bărbat tînăr și sănătos așa cum era Cole Denver?

Potrivindu-și bareta poșetei, Chalis inspiră adînc. Îi va respecta dorințele.

– În regulă. Să uităm. Deschise ușa pe deplin convinsă că el n-o va mai opri de data asta. Îl voi anunța pe avocatul meu să-l contacteze pe al dumitale, domnule Denver. Cu un zîmbet vag, ușor întristat, murmură: La revedere. Apoi părăsî încăperea.

Resimți dogoarea de afară aproape ca pe o lovitură. Se îndreptă cu pași mari spre mașina parcată lîngă terenul viran. Nu aruncă nici o privire în spate, dar avea presimțirea iritantă că el o privește de la fereastra biroului. Porni camioneta lăsînd întregul episod în urmă. Poate că, în timp, va fi capabilă să înțeleagă tot ce se petrecuse începînd cu aproape o oră în urmă. Ceva ce începuse ca o banală tranzacție pentru un teren, degenerase într-un derutant conflict cu Cole Denver.

Restul după-amiezei, Chalis își aminti de cîteva

ori ciudata întrevvedere cu Denver enervându-se de fiecare dată. Fusese întotdeauna atrasă de bărbații care aveau simțul umorului și care apreciau felul ei deschis de a fi. Chalis se bucura de fiecare clipă a fiecărei zile. I se părea o ironie să o absoarbă gânduri despre un bărbat complicat, cu care schimbase cîteva vorbe. O undă de nelămurit regret plana peste amintirea conversației cu Cole, regret care n-o ajuta să uite ciudata lui atitudine. Îi plăcuse atingerea mîinilor lui; îi făcuse inima să-i bată mai repede. Nu simțise asta cu nici un alt bărbat pînă acum.

Își impuse să-l uite. Avea treabă; muncă pe care o înțelegea, pe care o făcea cu un scop. Continuînd să retrăiască în gînd ciudata întîlnire cu Cole Denver nu va reuși să rezolve enigma acestui bărbat.

Cînd ajunse acasă, în cutia poștală o aștepta un vraf de corespondență. Răsfoind rapid plicurile recunoscua adresa de pe spatele unuia dintre ele. Era o scrisoare de la mama ei. Îl apucă între dinți, apoi le îndesă pe celelalte într-una dintre sacoșe. Băgînd cheia în broască îl auzi pe cățelul ei lătrînd nebunește, iar cînd ușa se deschise, în sfîrșit, un ghemotoc de blăniță alb-gri o întîmpină cu o emoție aproape isterică.

– Bună, Peticel. Așteaptă un minut să las sacoșele jos și te scot afară, spuse în timp ce micuța pekineză țopăia pe lângă picioarele ei.

Următoarea jumătate de oră era partea favorită a zilei pentru Chalis. Ieși în mica grădină din spatele casei cu un pahar de ceai rece în mână și se așeză pe unul dintre șezlonguri în timp ce Peticel inspecta tufișurile, copacii și iarba, de parcă nu le-ar fi văzut până atunci.

Curtea micuță era total despărțită de proprietățile vecine de un zid înalt. Peticel considera întreaga zonă un teritoriu personal, căruia îi dădea roată în fiecare dimineață și în fiecare seară.

Prietenele lui Chalis considerau o nebunie grija ei pentru grădină pe care o numeau „un spațiu în plus“, dar pentru ea era o plăcere. Iubea căsuța, o vilișoară construită în stil spaniol, cu acoperiș din țiglă roșie. Unii ar fi spus că este cam mică din punct de vedere al mărimii. Existau două dormitoare, o bucătărie și o sufragerie cu un șemineu încântător. Chalis transformase unul dintre dormitoare în atelier montînd pe un perete o masă lungă, de lucru, și, pe peretele opus ei, rafturi. O debara micuță devenise biroul ei: o masă pliantă, un computer și un fișet. Pentru munca pe care o făcea, o jumătate de normă ca expert

contabil, spațiul mic era tocmai potrivit. Casa era perfectă și, din ziua în care o cumpărase de la o profesoară pensionară, în urmă cu un an, nu regretase nici măcar un singur moment achiziția făcută. După o zi de muncă obositoare, locuința o învăluia cu liniștea ei ajutînd-o să uite tumultul orașului.

Această după-amiază era la fel ca toate celelalte. Își sorbea ceaiul în timp ce citea scrisoarea de la mama ei, zîmbind din cînd în cînd la unele remarci amuzante.

Chiar în momentul în care dădea să pună scrisoarea înapoi în plicul ei, telefonul începu să sune. Lăsînd ușa deschisă pentru Peticel, Chalis se îndreptă spre telefonul din bucătărie.

– Chalis? Ce mai faci?

Vocea răsunătoare a avocatului ei o făcu să îndepărteze receptorul de ureche.

– Bună, Stan! Bine. Tu?

– Minunat. Ți-aș fi telefonat mai devreme, dar am avut un caz la tribunal.

– I-am transmis secretarei tale că nu este nimic urgent. Voiam doar să te rog să iei legătura cu un anume domn Johnstone pentru o proprietate pe care vreau s-o cumpăr.

Chalis îi explică apoi unde se afla terenul, dar

în clipa în care pomeni de Cole Denver, interlocutorul ei o întrerupse.

– Măi, dar asta chiar că este o coincidență. Am discutat cu Cole Denver acum câteva minute.

– Te-a sunat Cole Denver? De ce?

Rîsul lui Stan Philby vibră în receptor.

– Avînd în vedere că sîntem cunoștințe vechi, cred că a hotărît să renunțe pertru moment la intermediari. Avocatul lui va intra în joc în clipa în care vor începe formalitățile pentru vînzare.

Chalis își trase un scaun și se așeză.

– Îl cunoști pe Cole Denver?

– De ce te miri? Cunosc multă lume. Pe unii i-am întîlnit la tribunal, pe unii la club, iar pe alții i-am cunoscut lucrînd cu ei, ca pe tatăl tău.

Închizînd ochii și rugîndu-se să rămînă calmă, Chalis izbucni:

– Și din care categorie face parte Cole Denver?

– Ca să fiu sincer, din nici una. El a proiectat cabana noastră din Boulder Creek. Patsy și cu mine l-am dus acolo de câteva ori pentru ca să poată „simți locul“ După ce construcția a fost gata l-am invitat la un sfîrșit de săptămînă. Drăguț băiat. Nu spune prea multe despre el, dar s-a dovedit un oaspete inteligent și plăcut. Patsy îl

adoră, adăugă el amuzat. E convinsă că tipul poate fermeca și păsările.

– Vorbim oare despre același om? Înălțime potrivită, păr castaniu, ochi căprui. Nu zîmbește niciodată... Chalis se simțea șocată și știa că așa îi suna și vocea.

– Pare aceeași persoană, cu excepția ultimei remarci: cea despre zîmbet. Tipul îi înmoaie genunchii lui Patsy de fiecare dată cînd îi zîmbește. Și o face destul de des.

Nici nu-i prea greu să-i zîmbești lui Patsy Philby, se gîndi Chalis. Și avea dreptate. Soția avocatului era o femeie subțirică și vulcanică. Iubea viața și fiecare creatură de pe pămînt. Zîmbea lumii și se aștepta ca lumea să-i zîmbească.

– Poate că l-am prins într-o zi proastă, cugetă Chalis cu voce tare. Cu coada ochiului zări un ghemotoc de blăniță și o bucată de lemn dispărînd pe ușa ce ducea spre sufragerie. Scuturîndu-și capul cu exasperare, își notă în minte ca după convorbirea telefonică să ducă lemnul înapoi în grădină.

Concentrîndu-se la ce discuta cu Stan, întrebă:

– Înainte de a intra în amănunte despre minunatele calități ale lui Cole Denver, ce-ar fi să-mi

spui ce a decis amicul tău îl legătură cu terenul?

– Păiii... lungi literele avocatul. Se pare că Denver era mai degrabă interesat de viitorul proprietar.

Pentru o clipă Chalis rămase fără replică.

– Ce dorea să afle? Întrebă când, în sfârșit, își recăpătă vocea.

– Nu a pus nici o întrebare în mod direct, rîse Stan. Ar fi un avocat grozav. Ideea e că dorea informații despre domnișoara Chalis Quinn.

– Ce fel de informații? Întrebă ea sec.

– Draga mea, începu Stan blînd. Sînt avocat și știu ce înseamnă confidențialitatea.

– Păstrează chestiile astea pentru tribunal, Stan.

În receptor se auzi un chicotit.

– Chiar că știi cum să strici cheful unui om în vîrstă. Eu încerc să joc rolul lui Cupidon, iar tu nici măcar nu mă lași să arunc săgeata.

Chalis o privi pe Peticel care mărșăluia de-a lungul bucătăriei, înapoi spre grădină, cu unul din papucii lui Chalis între dinți. Fără să se sinchi-sească de stăpînă, Peticel defilă mîndră cu prada.

Știind că dacă nu este forțat să revină la subiectul discuției, nașul ei era capabil să se învîrtă în jurul cuvintelor mult și bine, Chalis spuse pe un

ton tăios:

– Stan, am un cățel care îmi redecorează casa, două pături pe care trebuie să le livrez, un maldăr de corespondență și cam două ore' de scris la niște fișe contabile, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă ai trece la subiect. Făcu o pauză pentru a mări efectul cuvintelor: Sper că există un subiect!

Cîtuși de puțin ofensat, Stan cedă rugăminții.

– La început am crezut că Denver este interesat să afle dacă tu ai sau nu abilitatea financiară necesară pentru a cumpăra terenul, așa că l-am bombardat cu informații despre cifrele tale de afaceri, stocuri, investiții. Însă mi-am dat seama curînd că, de fapt, îl interesa persoana ta, deci i-am povestit. Chicoti. Cole știe acum că locuiești singură, că ai terminat liceul la șaisprezece ani și facultatea la douăzeci. Pentru a preveni orice intenții rele am punctat faptul că sînt nașul tău, prieten foarte bun cu tatăl tău care este judecător municipal.

Cu toate că realiza că Stan fusese plin de intenții bune, Chalis nu se putu abține să nu geamă în sinea ei. Și-ar fi dorit ca bătrînul prieten să nu fi capitulat atît de ușor în fața lui Cole Denver. Ar mai fi dorit să afle și motivul real pentru care

acesta îl sunase pe Stan. Cu cîteva ore în urmă nu părăsise fascinat de ideea că ea spera să achiziționeze proprietatea.

Încercînd să-și păstreze vocea calmă, spuse:

– Sînt sigură că domnul Denver a fost emoționat de acest șuvoi informațional, Stan. Dar, trebuie să recunosc, sînt mai mult decît curioasă să-i știu motivele.

Din glasul lui Stan răzbătu nedumerirea.

– Omul este de-a dreptul fermecat, fată dragă. Oi fi tu un copil precoce, Chalis, dar ești teribil de opacă atunci cînd este vorba despre romantism.

„Fermecat?“ își repetă ea în gînd. Epitetul îi părea demn de un roman ieftin și desuet.

– Iar tu și Patsy încercați să mă măritați din ziua în care am terminat facultatea. Tipul nu e deloc fermecat. Cole Denver a fost îngrozitor de grosolan. Iar grosolan nu face parte din aceeași familie de cuvinte cu „fermecat“

– Zău? A fost necioplit? Dă-mi amănunte!

Chalis începu să rîdă.

– Ba nici să nu te gîndești. Pentru un avocat care ar trebui să gîndească lucrurile la rece, ai o imaginație emoțională mai mult decît activă. O auzi pe Peticel lătrînd undeva, mai departe. Stan, trebuie să plec. Peticel îl necăjește pe dogul

vecinilor sau s-a supărat din cauza șezlongului pe care nu-l poate aduce în casă.

– Trebuie să vii la noi la cină cît de curînd, adăugă Stan amuzat. Și adu-l și pe tînărul grosolan. Îi vei lumina ziua lui Patsy.

Chalis zîmbi în timp ce închidea telefonul. Stan nu se dădea bătut niciodată. Ieși în curte grăbită să-și salveze mobilierul de colții lui Peticel, mirîndu-se iarăși de telefonul pe care i-l dăduse Cole lui Stan. Poate că totuși nașul ei avea dreptate. Se părea că ea înțelegea mai bine balanțele contabile decît gîndirea bărbaților.



Capitolul 2

Cîteva zile mai târziu, Lori Everett îi telefonă lui Chalis care tocmai era pe punctul de a pleca la bancă pentru o depunere. Dar, avînd în vedere că Lori era una dintre clientele permanente și că ea fusese cea care îi spusese despre terenul lui Cole Denver, Chalis ignoră limbile ceasului ce îi atrăgeau atenția că mai are doar zece minute la dispoziție pînă la ora două, oră la care se închidea magazinul.

– Nu te rețin decît un moment, spuse Lori. M-am gîndit că ar fi bine să știi că Denver pleacă

din oraș pentru cîteva zile. Poți duce planurile clădirii la el acasă astă seară?

Lui Chalis i se păru o cerere ciudată.

– În cîteva minute plec spre bancă. I le pot lăsa la birou în drum.

– Nu-i... nu-i acolo, insistă Lori. Doar spre seară este mai liber, adăugă ea repede. Dacă dorești terenul, ar fi bine să-i duci schițele cît mai repede.

Chalis se încruntă. Era clar că Lori și Cole vorbesc destul de des despre afacerile lui. Chalis concluzionează că sînt probabil foarte buni prieteni, dacă nu cumva locuiesc împreună. Poate că „idilă“ era cuvîntul potrivit pentru relația dintre cei doi. Ridică din umeri cu indiferență. Era treaba lor, nu a ei. Pe ea n-o interesa decît să cumpere acel teren cît mai repede cu putință. O mulțime de oameni contau pe ea.

– În regulă. Unde și la ce oră?

Părînd pe deplin satisfăcută de sine, Lori îi dădu lui Chalis adresa și cîteva indicații despre cum să ajungă acolo.

– La opt va fi foarte bine, răspunse Chalis resemnată.

– Minunat. Sper că nu este prea mare deranjul. Chicoti. Problema este cu numele fratelui

meu.

„Fratele ei?” comentă Chalis în gând.

– Nici un deranj. Doresc aprobarea pentru planurile clădirii cât mai repede posibil, așa că dacă asta înseamnă să le duc acasă la Cole Denver, atunci asta voi face.

– Bine. Ne vedem mai târziu. Lori închise.

Privind receptorul pus înapoi în furcă, Chalis se gîndea la ciudata cerere. Ar fi preferat o întîlnire la o oră mai convenabilă, dar își spuse că oricum nu va dura foarte mult. Cole Denver va deschide probabil ușa doar cât să poată întinde mîna și să ia schițele, pentru ca apoi să i-o trîntească în nas.

Dar nu s-a întîmplat chiar așa.

La ora opt și cinci minute, Chalis stătea în fața ușii lui Cole, cu degetul arătător proptit ostentativ pe butonul soneriei. Bombănea în gând, nemulțumită de nenumăratele cutii poștale, de numărul casei scris cu cifre miniaturale care nu erau de nici un ajutor cuiva care nu știa sigur adresa, de locul unde Cole Denver își construise vila. Poate că el nu dorea să fie găsit prea ușor.

Arhitecturii clădirii în sine nu-i găsea cusururi. Fusese chiar plăcut impresionată că în locul unei locuințe moderne din lemn și sticlă descoperise o

casă de cărămidă, cu ferestre largi, înconjurată de pomi și jardiniere sculptate.

Țintuind ușa cu privirea în timp ce se întărea suflătește pentru a da ochii cu Cole Denver, Chalis tresări în clipa în care o voce feminină izbucni dintr-o cutie postată lângă intrare:

– Chalis? Tu ești?

Părea a fi glasul lui Lori Everett.

– Da, răspunse Chalis iritată.

– Ce bine! Mi-era teamă că n-o să vii. Ai întârziat.

Chalis refuză să ceară scuze unei cutii. Și apoi nu era vina ei că Denver locuia într-o fundătură. Spuse pe un ton înțepat:

– Așa este. Acum sînt aici.

– Cole este în spate, la piscină. Mergi drept înainte pe hol și treci de ușile de sticlă. Când ajungi afară îl vezi. Și nu te speria de câini. Nu-ți fac nimic. Mă schimb și cobor imediat.

„Minunat!” se gîndi Chalis. „Nu te speria de câini”, era un avertisment ce însemna că erau mai mulți și, desigur, mari. Se auzi un clinchet și ușa începu să se deschidă în fața ochilor mirați ai vizitatoarei.

Simțindu-se un pic asemenea lui Alice trecînd în lumea din oglindă, Chalis deschise ușa și păși

peste prag. În afară de zgomotul ușor al pașilor ei nu se auzea nici un alt sunet. Traversă camerele privind în jur la mesele lăcuite, la mobila aleasă cu gust, la covoarele orientale. Își spuse că este frumoasă casa lui Cole Denver. Era caldă, primitoare, confortabilă și extraordinar de curată. Fie că el era o persoană fanatic de ordonată, fie că ea avusese dreptate când presupusese că locuiește împreună cu Lori:

Sau, poate, cu o altă femeie. N-ar fi nimic neobișnuit dacă el ar avea o relație. Dar greutatea pe care o simțea în piept la acest gând o nedumeri. De ce o deranja ideea că e este cu o altă femeie?

Între timp ajunse la ușile de sticlă. Era gata să împingă geamurile mari când observă, de cealaltă parte a lor, trei câini uriași. Dintr-o privire înțelese că patrupelele nău doreau s-o atace. Nu-i arătau colții și nici nu mîrîiau. Erau agitați, dar nu rău intenționați.

Deschise ușa încet și întinse mîna, sperînd să și-o recupereze cu toate degetele la locul lor. Trei nasuri umede și trei limbi poposiră pe mîna ei, încurajînd-o să înainteze.

Așteptîndu-se ca acei trei câini albi să sară pe ea, Chalis își încrucișă brațele. Dar nu era

necesar. Erau animale mari, blînde, cu blana imaculată, frumos îngrijită.

Îl mîngîie pe fiecare în parte, murmurînd:

– Și eu mă bucur că vă cunosc. Știți cumva unde este stăpînul vostru?

Clipocitul apei îi atrase privirea spre grădină. Din apa limpede două brațe puternice ieșeau cu mișcări ritmice. Cole Denver înota în lungul bazinului.

Nu părea să-și fi dat seama de prezența ei, iar Chalis căută cu privirea în jur ceva pe care să se așeze și să aștepte. Se îndreptă spre masa și scaunele din metal alb, aranjate în spațiul dintre casă și piscină. Mari plante verzi își revărsau frunzele din vase uriașe. Totul era scăldat în lumina mată a becurilor cu neon montate de o parte și de alta a bazinului și a unui singur felinar montat deasupra ușilor de sticlă.

Cîinii o urmară pînă la scaune, întinzîndu-se la picioarele ei cînd Chalis se așeză. Cu schițele în poală, cît mai comodă, inspiră adînc, încercînd să se relaxeze.

Își spunea că această vizită se dovedise stranie chiar din clipa în care apăsase butonul soneriei. Cole ajunse la capătul bazinului, făcu o scurtă întoarcere și-și continuă îndeletnicirea.

Chalis oftă. Se părea că va avea de așteptat.

Brusc, începu să zîmbească la ironia situației. Se afla în casa unui bărbat atrăgător, cu cei trei cîini ai lui la picioare, sub o lună sclipind romantic, într-o lumină difuză și intimă, iar blestematul de Cole nici măcar nu-și dădea seama de prezența ei.

Dar el știa că ea este acolo.

Nu știa de ce venise sau de cîtă vreme stătea lîngă piscină, dar știa că era ea. Sau cel puțin spera să nu fie doar o festă a imaginației lui. Dumnezeu îi era martor că fusese mai mult decît torturat de amintirea ei. Semiîntunericul îi dădea un sentiment de siguranță, permițîndu-i să fie natural în loc să se înconjure cu protectoarea barieră de grosolănie din timpul zilei. Cuvintele Tinei îi reveniră în minte: „Nu încerca niciodată să faci dragoste cu o femeie la lumina zilei. O vei înspăimînta de moarte!”

Cînd ajunse la capătul opus al bazinului se agăță de marginea lui. Întorcîndu-se încet, își lunecă privirea spre ea admirînd tabloul: Chalis scăldată în lumina difuză, cu cîinii odihnindu-se la picioarele ei. Era îmbrăcată cu o fustă închisă la culoare și o bluză albă. Era atît de frumoasă, încît aproape că îi tăia răsufarea. Părul negru îi sclipea

În lumina lunii. Totuși, nu doar calitățile fizice îl atrăgeau la ea. Chalis radia un anumit fel de grație care îl emoționa și-l intriga totodată.

Ea îi simți privirea aproape ca pe o atingere fizică. Îi auzi vocea spunând pe un ton blând:

– Este limonadă pe masa de lângă ușă, Chalis. Pune pentru amândoi, te rog.

Îl privi amuzată, apoi făcu ce îi ceruse. Imaginația i-o lua razna sau el era chiar încântat că o vede? În timp ce ea umplea paharele, Cole ieși din piscină. Luă un halat lung, alb, de pe spătarul unui scaun și se îndreptă spre ea.

Chalis se întoarse privind-l cum se apropie. El se opri la câțiva pași de ea, privind-o la rîndul lui. Buzele i se arcuiseră într-un zîmbet vag. Pentru o clipă ochii li se întâlniră, apoi ea îi întinse unul dintre pahare.

Chalis se pomeni scăldată de un val de atracție față de Cole. Uită de purtarea lui nepoliticoasă de la prima lor întâlnire. Uită și de schițele pentru care venise. Întreaga atenție îi era concentrată asupra bărbatului din fața ei. Ca să rupă vraja, ridică paharul în semn de toast:

– Doamnăle Denver.

Un colț al gurii lui tresări, iar ochii căprui îi licăriră amuzați. Își ridică paharul asemenea ei.

– Domnișoară Quinn.

Nici în timp ce își sorbeau limonada privirile nu li se dezlipiră. Într-un târziu, Cole rupse tăcerea.

– Nu vreau să ai impresia că mă plîng, Chalis, dar nu mă pot abține să nu mă întreb care o fi motivul pentru care te afli aici.

Căldura din vocea lui o făcu să tremure. Acum înțelegea de ce îi spusese Stan că pînă și păsările pot fi fermecate de Cole. „Este o altă persoană!” se lamentă ea în gînd. Fără să se controleze, izbucni:

– Tu m-ai vrut aici!

Zîmbetul lui căpătă o nuanță ironică.

– Asta-i destul de adevărat, dar tot nu explică motivul pentru care ești aici. Luînd-o de braț o conduse spre scaunul pe care stătuse. Cîinii nu se mișcaseră din loc. Să ne așezăm. Zîmbi văzînd cum pășește cu grijă printre patrupele. Am impresia că prietenii mei te consideră proprietatea lor.

– Sînt foarte frumoși.

Cole se așeză într-un șezlong un pic mai departe de masă. Lumina îi cădea în spate, astfel încît fața îi era pe jumătate umbrită.

– Cum îi cheamă?

– Sing, Sang și Sung.

Chalis izbucni în rîs, iar cei trei cîini își ridicară privirile spre Cole.

– Cum îi deosebești?

– Nici măcar nu încerc. De obicei spun toate numele, apoi mă feresc din calea lor.

– Trei cîini trebuie să însemne ceva bătaie de cap. Eu am unul singur și este mai mult decît destul.

Cole adăugă această informație celor pe care deja le avea despre Chalis Quinn.

– Unul dintre clienții mei m-a întrebat dacă nu vreau un puî de samoyed. El avea prea mulți pui. Cînd i-am văzut nu am fost capabil să aleg, așa că i-am luat pe cei trei care mai rămăseseră. Rîse. Bine că n-am ajuns mai devreme; m-aș fi ales cu cinci.

Chalis zîmbi la rîndul ei.

– Nici nu vreau să mă gîndesc ce ar însemna să am cinci căței asemenea lui Peticel.

– Peticel?

– Cățelușă mea. O pekineză. Un ghemotoc ce-și bagă nasul peste tot și face numai boro-boate.

– i-ai dat unui cîine numele de „Peticel?”

Clătinînd capul Chalis răspunse înțepat:

– Mă critică oare acea persoană ai cărei cîini

răspund la „Sing, Sang și Sung?”

– În regulă. Peticel este un nume grozav. Cel puțin nu seamănă cu conjugarea unui verb. Făcu o pauză, apoi întrebă: De ce mă privești în felul acesta?

Simțind cum fața îi devine stacojie, Chalis mulțumi în gând pentru lumina difuză. Nu-și dăduse seama de intensitatea privirii.

– Scuză-mă. Doar că tu... Schimbă subiectul: Ai făcut un transplant de personalitate de când nu ne-am văzut?

– Din câte știu, nu. Poate că mă simt mai în largul meu noaptea, adăugă sugestiv.

– Asemenea vampirilor.

– Nu cred că dorești să rămii pînă la miezul nopții doar ca să vezi ce se întîmplă, nu?

Chalis rezistă tentației.

– Nu, mulțumesc. Aduse discuția la motivul pentru care venise. Nu mă așteptai, nu-i așa?

– Nu, răspunse el calm. Dar pentru că lîngă scaunul tău văd un sul de schițe îmi pot imagina motivul.

Nedorind ca el să creadă că venise neinvitată, ea explică:

– Lori Everett mi-a telefonat astăzi și m-a anunțat că în seara asta ai timp să vezi planurile

clădirii.

– E foarte interesant, păru el amuzat. Ți-a specificat și de ce anume în seara asta?

Chalis se încruntă.

– Spunea că pleci din oraș. M-am oferit să ți le aduc la birou, dar mi-a spus că nu ești acolo.

– Mă întreb de ce oare mai plătesc o secretară dacă o am pe Lori care să se ocupe cu aranjatul vieții mele sociale și particulare, comentă el sec.

Neputînd să-i vadă chipul, Chalis nu-și dădea seama dacă este supărat sau doar sarcastic. Dorea să clarifice motivul pentru care venise la el acasă.

– Nu era o vizită de curtoazie. Se aplecă și ridică schițele pe care apoi i le întinse.

El puse sulul pe genunchi, dar nu făcu nici un gest ca să le desfacă. Apoi o întrebă:

– Clădirea asta este importantă pentru tine, nu-i așa?

– Da.

– Sînt curios care este motivul pentru care dorești să treci prin toate neplăcerile care rezultă din procesul de construcție cînd există atîtea magazine gata construite.

Așezîndu-se picior peste picior, Chalis încercă să pară la fel de relaxată ca și Cole. Fusta i se

ridică mult mai sus decît ar fi dorit. Nu făcu însă gestul stîngaci de a o trage peste genunchi în ciuda privirii lui.

– În clipa în care vei examina planurile mele vei observa că marea majoritate a clădirilor nu au anumite spații speciale care mie mi-ar fi de trebuință.

Dar el continuă să ignore schițele preferînd să audă motivul chiar de la ea.

– Și care ar fi aceste facilități?

Chalis ezită o clipă înainte de a răspunde. Cînd oamenii descopereau că este interesată în a ajuta persoane handicapate avea parte de diverse reacții, dintre care unele chiar neplăcute ca anumite remarci la adresa celor „buni de nimic” sau chiar la adresa ei. Ea avea motivele ei pentru care făcea ceea ce făcea și nici unul dintre ele nu era dorința de a fi admirată pentru asta.

– E chiar așa de mare și întunecat secretul? insistă el cu blîndețe.

– Nu. Doar că unii interpretează greșit motivele mele.

Cole își termină limonada și puse paharul gol pe masa din dreapta lui. Privirea întunecată se întoarse spre Chalis. S-ar putea să-i spună sau nu. Erau multe lucruri pe care ar fi dorit să le

afle despre ea, dar nu putea s-o forțeze să vorbească.

Rămase tăcut privind-o, iar ea se simți nesigură. Hotărî să riște.

– Angajații mei sînt fie pensionari, fie handicapați. Multe dintre spațiile deja construite nu au facilități pentru accesul scaunelor pe roțile. Și, apoi, terenul tău este aproape de mai multe policlinici și de un centru de recuperare. Face ca transportul să nu mai fie o problemă pentru lucrătorii mei.

Reacția lui Cole nu fu cea la care se așteptase. Înghiți în sec și deschise cu gesturi grăbite sulul cu desene. Trecu repede cu privirea peste liniile și figurile schițate, uimind-o pe Chalis care se întreba cum de poate el înțelege la acea lumină slabă ceva ce ea nu prea înțelegea nici la lumina zilei.

După cîteva minute, Cole se ridică și mai cercetă o dată planurile la lumina felinarului, apoi reveni la șezlong. Întinse hîrțile pe masă și își aranjă halatul peste picioare.

– Arhitectul pe care l-ai angajat este bun, spuse. Nu-mi este cunoscut numele lui. Lucrează pentru o firmă locală?

Chalis îi văzu gestul cu care își acoperise

picioarele și se întrebă de ce își făcea probleme. Mai văzuse picioare bărbătești pînă atunci. Concentrîndu-se apoi, îi răspunse:

– Bill Avery de-abia terminase facultatea cînd a avut un accident. Pentru că nimeni nu angajează un arhitect imobilizat într-un scaun cu roțile, lucrează ca liber profesionist.

Cînd îi răspunse, vocea lui Cole era tăioasă.

– Este un prieten de-al tău?

– Soția lui a urmat un curs de-al meu. Ea mi-a povestit despre calificarea lui de arhitect. După cum ai văzut din schițe a eliminat pragurile și a făcut planul pentru o teighea cu două nivele, adaptate atît clienților care stau în picioare, cît și celor care vin cu scaunele cu roțile. Acum lucrează la planurile pentru o masă de lucru ajustabilă. După o scurtă pauză Chalis întrebă: Sînt acceptabile planurile?

– Aș dori să le mai țin cîteva zile, dacă nu te deranjează. Sînt anumite exigențe care se impun construcțiilor de a avea specificată rezistența. Am permisiunea ta de a-l contacta pe Bill Avery în legătură cu asta?

– Nu mi-ai cerut permisiunea de a-l suna pe avocatul meu, îi aminti ea sec. De ce crezi că ai nevoie de ea pentru a-mi contacta arhitectul.

– Cu Bill Avery voi lua legătura pentru un motiv strict profesional. Este angajatul tău pentru această construcție. Conversația pe care am avut-o cu Stan Philby a fost personală. Chalis îi văzu dinții albi sclipind când Cole zîmbi. I-am cerut toate informațiile pe care le avea despre tine.

– De ce? Întrebă ea uimită de mărturisirea lui.

– Din cîte mi-a spus Stan ești o femeie teribil de inteligentă, Chalis. Sînt sigur că poți să tragi singură concluzia. Eram mai mult decît curios să aflu cît mai multe despre o femeie frumoasă care mă intriga.

Întunericul ce îi învăluia cu umbre intime îi dădu curaj lui Chalis să facă una dintre remarcile ei pline de franchețe:

– Ești o enigmă, Cole, spuse cu voce scăzută.

– Sînt?

– Pentru mine. Ziua ai un comportament contradictoriu, ca azi-dimineață, în biroul tău, când mă atrăgeai cu o mînă, iar cu cealaltă îmi arătai ușa. Mă tot întreb: de ce?

El se ridică brusc. Cu mîinile înfundate în buzunarele mari ale hățatului fixa bazinul.

– Am uitat de obiceiul tău de a spune lucrurilor pe nume.

– În acea zi am avut impresia că aștepti să

plec. Apoi mi-ai spus că te abții cu greu să nu mă atingi. Mai târziu l-ai sunat pe nașul meu pentru a-i cere informații despre mine.

Cole întoarce capul pentru a-i arunca o privire rapidă. Ea călcă cu grijă printre câini și se apropie de el. Chiar dacă lui îi făcea sau nu plăcere nu avea de gând să vorbească unui spate întors. Sub atingerea ei mușchii lui se încordară.

– Cole, eu sînt foarte directă. S-ar putea ca un anumit lucru din comportamentul meu să-ți fi făcut impresia că flitrez cu tine, dar te asigur că nu este deloc așa. N-am urmărit niciodată un bărbat și n-am de gând să încep acum. Recunosc că mă simt atrasă de tine, Dumnezeu știe de ce, dar nu trebuie să te simți stîmjenit pentru asta.

El trase aer în piept.

– Chalis, faci lucrurile foarte dificile.

– N-o fac intenționat, Cole, oftă ea. Încerc doar să te înțeleg.

El întoarce capul ca s-o privească.

– E ceva de bulldog în tine, nu-i așa? Prinzi o urmă și nu-i dai drumul pînă nu ajungi unde vrei.

Ea nu păru ofensată de comparație.

– Mi-e teamă că ai dreptate. Am fost unul dintre acei copii groaznici care întrebau tot timpul „de ce?” A rămas un obicei. Îmi place să aflu

răspunsurile la toate întrebările care se ivesc.

– Purtaî codițe?

– Ce legătură are asta cu ce vorbeam noi?

– Încerc să mi te imaginez ca fetiță. Privirea lui coborî pe trupul ei subțire, apoi se întoarse la fața ei. Mi-e greu să te vizualizez cu funde, grăsuță și genunchii juliți.

– Încearcă o coadă la spate, ochelari și slăbuță.

– Pentru asta trebuie mai multă imaginație decît am eu. O privi în ochi. Ei, Chalis Quinn, dar tu porți lentile de contact.

– Ca să te văd mai bine, domnule Denver. Ești satisfăcut de descoperire?

– Nu, murmură el aspru în timp ce mîinile lui o trăgeau mai aproape. Dar poate asta m-ar satisface totuși. Gura lui o acoperi pe a ei. Era atît de multă vreme de cînd nu se mai simțise atît de bine. Mîinile lui se plimbară pe spatele lui Chalis lipind-o de el. Știa că nu e bine ce face, dar se va lăcomi doar cîteva clipe în plus.

Atracția dintre ei crescuse în momentul în care gura lui o deschise pe a ei, adîncind sărutul. Chalis simți un val de dorință în clipa în care buzele lui Cole îi sorbeau răsufierea. Se agăță de umerii lui tremurînd din cauza senzațiilor pe care

buzele și mâinile ce îi frământau trupul le trezeau în ea. Veni în întâmpinarea foamei lui cu disperare. Poate că atingerea fizică o va ajuta să afle câteva răspunsuri.

Un lucru era clar. Atracția senzuală dintre ei era reală, iar dorința imediată și excitantă.

Mâinile lui o strîngeau cu putere în timp ce gura cobora pe gît, lăsînd o dîră de foc în urmă.

– O, Doamne, ce gust bun ai, Chalis. Cum am să te pot lăsa să pleci?

Mâinile ei i se încheștară pe umeri. Cu nici un alt bărbat nu mai simțise ca acum. Nu voia ca vraja să se destrame.

– N-o face, șopti. Nu mă lăsa să plec.

– Trebuie. Va trebui. Gemu în timp ce mâinile îi coborau pe șoldurile ei. Îi acapară din nou gura, ca pe un trofeu ce îi aparținea, sărutînd-o cu patima unui sfîrșit de lume. Sărutul lui ardea de dorință.

Chalis ar fi vrut să-l atingă, să-i dăruiască aceeași plăcere pe care el o presăra în sufletul ei. Cînd el își desprinse iarăși gura de a ei pentru a explora carnea dulce și sensibilă a gîtului, Chalis își alunecă mîna de pe umărul lui prin deschizătura halatului.

Brusc, o strînsoare de oțel îi prinse încheietura

împiedicînd-o să facă gestul pînă la capăt. Cole făcu un pas înapoi. Ridicîndu-și privirea, Chalis aproape că rămase fără suflare văzînd în ochii lui o expresie complicată, de pasiune amestecată cu durere și... dispreț. N-avea de unde să știe că disprețul era față de el, nu față de ea. Un tremur involuntar îl zgîlțîi cînd o forță să lase mîinile în jos.

Ochii ei îi căutară pe ai lui. Fața îi devenise străvezie la respingerea lui evidentă. Rănită și confuză, ea se răsuci pe călcîie pornind încet spre masă pentru a-și lua geanta.

Cole oftă din nou.

– Chalis, greșești.

– Da, spuse ea aruncîndu-i o privire rapidă peste umăr. Știu. Se gîndea că făcuse rău că-și urmase instinctele. Fără a mai vorbi de cît de mult greșise că se lăsase purtată de ele. Dezorientată de clocoteala care îi fierbea încă sîngele, se străduia să-și recapete echilibrul. Simțea cum i se face rău. Inspirînd adînc, se întoarse să plece.

Cole făcu o mișcare involuntară s-o oprească văzînd privirea de pe chipul ei, apoi renunță. Nu, se gîndi. Este mai bine așa. După felul în care reacționaseră, următorul pas ar fi fost s-o ducă la el în pat. Iar Cole nu dorea să vadă groaza întipărită pe față în clipa în care ea l-ar fi atins

trupul... și nu putea face dragoste îmbrăcat.

Nu dorea totuși ca ea să creadă că este vina ei.

– Voiam să-ți spun că greșești crezînd că te las să pleci pentru că nu te doresc, spuse.

Chalis fu străbătută de un fior de mînie și umilință.

– Nu te preocupa. Îmi place să fiu luată drept minge de ping-pong. E chiar amuzant.

Unul dintre cîini lătră. Amîndoi priviră în direcția patruipedului; uriașul alb se întoarce spre ușa de sticlă pe care Lori o deschise cu umărul din cauza tăvii mari pe care o aducea.

– Bună, Chalis, spuse ea. Sper că voi doi ați terminat de discutat afacerile. Am trudit din greu la pregătirea acestor gustări și nu le pot mânca singură pe toate.

În timp ce Lori așeza tava pe masă, Cole veni lîngă Chalis și o luă de braț. Ea se crispă și își trase mîna. Încercînd să păstreze o aparență calmă, el spuse încet:

– N-o crede, Chalis. Le-a pus cîteva secunde în cuptorul cu microunde.

Chalis rămase nemișcată. Era evident că el dorea să creeze impresia de normalitate în fața surorii lui. Avînd în vedere că el nu avea de gînd

să-și ia mîna de pe brațul ei nu putea face altceva decît să-și afișeze cel mai nepăsător aer și să treacă de această încercare cît mai repede posibil. Lucrînd cu stocuri învățase să accepte pierderile. Dacă făcea o greșeală rectifica și mergea mai departe. Cole Denver era atras de ea, dar lupta din toate puterile împotriva acestui sentiment.

Cînd el trase un scaun pentru ea, Chalis se scuză refuzînd să se așeze.

– Ești drăguță, Lori, dar eu trebuie să plec. Mai am cîteva lucruri de terminat în noaptea asta.

Degetele lui Cole se strînseră pe brațul ei.

– Însă noi n-am terminat, spuse el cu voce scăzută.

– Eu cred că da. Dacă n-ar fi fost Lori de față, răspunsul lui Chalis ar fi fost cu totul altul.

– Nu încă, murmură Cole forțînd-o cu blîndețe să se așeze. Trăgînd un scaun lîngă Lori nu scăpă din ochi fața palidă a musafirei.

– Nu poți termina ceva ce nici măcar nu a început, spuse Chalis străduindu-se să zîmbească.

Lori se încruntă perplexă, apoi își plimbă privirea de la Cole la Chalis. Simți încordarea din atmosferă.

– Am întrerupt ceva?

– Nimic important, șuieră Chalis printre dinți. Se aplecă să ia un sandviș cu brînză. Mușcă, apoi întîlni privirea enervant de calmă a lui Cole, chiar în clipa în care își lingea sosul de pe buze.

Cînd îi văzu limba trecînd peste buze, degetele lui se încleștară pe brațele scaunului. O privi lung cum mușcă iarăși din tartină. Deci așa se va răzbuna pentru felul în care se comportase cu ea. Avea de gînd să-l înnebunească. Se aplecă și luă și el o tartină fierbinte.

– Nu sînt rele, Lori, remarcă după prima înghițitură.

– Nu sînt rele? Sînt grozave! se mîndri Lori.

– Cîte ai aruncat pentru că erau arse?

– Cîteva, admise ea zîbind. Nu sînt prea pricepută la gătit, îi explică apoi lui Chalis.

– Ei, n-o lua în tragic, o tachină Cole. Nu știu multe persoane care să pună piper în budincă și zahăr pudră la pizza.

Chalis remarcă duelul verbal dintre cei doi frați, o continuă încrucișare de cuvinte făcută cu nonșalanța unei îndelungate obișnuințe. Era clar că relația dintre cei doi era afectuoasă... și o invidie pe Lori.

Apelul strident al telefonului o făcu să tresară

speriată.

Cole o privi intens ridicându-se în picioare.

– Mă duc să răspund. Nu pleca.

Chalis îl privi îndreptându-se spre capătul bazinei, acolo unde se afla telefonul.

– Denver, spuse scurt.

Rîsul lui Lori îi distrase atenția de la el. Femeia îi zîmbea cu afecțiune.

– Îi tot spun lui Cole să nu mai folosească doar numele atunci cînd răspunde. Cel de la capătul celălalt al firului ar putea crede că a nimerit la Camera de comerț a orașului Denver din Colorado. Dar, ca de obicei, face doar cum îl taie capul. Mama îl bombăne de fiecare dată. Părerea ei e că un „bună” ar suna mult mai prietenos.

Chalis rămase interzisă de remarcile pe care le auzea. Lori este sora lui Cole și părea că se înțelege minunat cu el. Stan și Patsy îl plăceau. De ce o gonea din viața lui? Neștiind ce să spună repetă după Lori:

– Mama?

Sprîncenele gazdei se ridicară uimite la expresia încruntată de pe fața lui Chalis. Apoi gura i se arcui într-un zîmbet vag.

– Și Cole are o mamă, la fel ca toată lumea, spuse blînd. Chiar dacă se pare că ție nu-ți vine

să crezi.

Chalis scutură din cap.

– Nu-i vorba de asta. Doar că se poartă cu toată lumea altfel decât cu mine. Nu știu cum să mă port eu cu el.

Lori chicoti.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, pot să-ți spun că și tu i-ai stricat un pic echilibrul.

Chalis schimbă subiectul.

– Aveți nume diferite.

– Am fost căsătorită și am divorțat, făcu Lori o grimasă. Continuă cu calculată seriozitate: Cole a fost lângă mine atunci când am trecut printr-o perioadă mai grea. Merită mai mult de la viață și vreau să-l ajut.

Chalis îngheță când înțelese aluzia din cuvintele lui Lori.

– Păi, așteaptă puțin...

– Am fost prea directă?

Chalis privi spre Cole care era încă angajat în discuția telefonică, mult prea departe pentru a auzi conversația lor. Întorcându-se spre Lori, spuse cu onestitate:

– Dacă încerci să încurajezi o relație între frațele tău și mine ai greșit la calcule.

– Chalis, Cole este un bărbat foarte singur. Eu

Îl vizitez de câte ori pot, dar nu de asta are nevoie. După ce a avut o relație cu o nemernică fără inimă s-a ferit de orice fel de implicații sentimentale. Cu ochii scăpărînd de mînie, Lori adăugă: S-a comportat de-a dreptul oribil cu el. Știi cum se spune: Cînd cineva se îneacă îi mai dai și tu un brîncil!

Chalis înghiți în sec.

– Ei bine, asta a făcut Tina, iar el se teme de orice fel de relație. A luat în serios toate răutățile pe care ea i le-a spus, iar eu n-am reușit să-l conving că greșește.

„În ce sens?” se întrebă Chalis.

– Și crezi că voi reuși eu? De ce tocmai eu?

– Cole are o... problemă specială. Nu te va deranja.

După ce cîntări cele spuse de Lori, Chalis trase aer adînc în piept.

– Mai este un proverb care spune că poți duce calul spre apă, dar nu-l poți forța să bea. Te-ai asigurat că îl voi întîlni pe fratele tău. Asta nu înseamnă, însă, că și el este interesat.

– Atmosfera din jurul vostru este ca o dimineață cețoasă. Este interesat, crede-mă.

– Te-ai gîndit că s-ar putea ca fratele tău să nu fie de acord cu acest efort de a-i găsi o pereche?

Amintindu-și durerea pe care o simțise puțin mai devreme, Chalis adăugă pe un ton scăzut: Și nici eu.

– Dacă vreunul dintre voi hotărăște să nu-mi mai vorbească niciodată, mă voi consola la gândul că tu îl faci fericit pe Cole, declară Lori cu sinceritate. Ridicînd o mîină adăugă: Știu că mă bag acolo unde nu e treaba mea, Chalis, dar Cole ar fi atît de mulțumit alături de tine. Te-am văzut la magazin cu tot felul de oameni. Ești o femeie afectuoasă, caldă, te bucuri de fiecare clipă. Dacă ai putea să-i insuflă și lui un pic din spiritul tău i-ar fi cu mult mai bine decît a avut el parte în ultima vreme.

Scuturîndu-și capul cu un gest exasperat, Chalis răspunse sec:

– Ai multe în comun cu cățelul meu. Văzînd privirea derutată a celeilalte femei îi explică: Peticel ia cîte o cutie goală, cîte un papuc sau cîte o cîrpă și le rupe în bucăți pînă este mulțumită de rezultat. Foarte încăpățînată.

Vizibil ușurată că musafira nu se simțise ofensată de încercarea ei, Lori rîse înceti.

– Spune-mi mai multe despre cățelul tău.

– Îmi pare rău că a durat atît, spuse Cole întorcîndu-se lîngă ele. Se așeză alături de sora

lui. Am un arhitect care presupun că și-a luat diploma numai printr-o întâmplare. Trebuie să-i explici fiecare desen. Încep să mă îndoiesc pînă și de capacitatea lui de a construi castele din nisip.

– Nu e chiar atît de simplu să faci castele din nisip, spuse Chalis încet. Într-o vară am clădit o adevărată fortăreață; ca în povești. Cu turnulețe, creneluri, curți interioare, zid de apărare. Ochii ei se luminau. A fost grozav!

– De ce oare am impresia că aventura asta nu s-a întîmplat prea de mult? întrebă Cole amuzat.

Un zîmbet vag răutăcios se ivi pe buzele lui Chalis.

– De fapt a fost chiar vara trecută, în Carmel. Am făcut pariu cu un mascul de opt ani, misogin, care susținea că fetele nu pot construi nimic.

– Mai este nevoie să întreb cine a cîștigat pariul? întrebă el cu un surîs.

– A durat cîteva ore, dar a meritat. Întîlnind privirea lui Cole, Chalis sugera răutăcios: Poate că îl poți trimite pe arhitectul tău în Carmel, cu o găleușă și o lopățică.

– S-ar putea să nu fie o idee prea rea, zîmbi el.

Felul în care o privea îi încălzea sufletul. Pentru o clipă lungă nu făcuse altceva decît să se

privească.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Lori se simțea mulțumită de ea. Instinctul ei în legătură cu Chalis fusese corect. Era exact tipul de femeie potrivit pentru Cole. El părea destul de derutat.

– Eu... chiar trebuie să plec, spuse Chalis ferindu-și privirea de a lui Cole. Cred că următorul pas va fi anunțarea avocaților noștri că pot definitiva detaliile.

Ca trezit din somn, Cole realizează că ea vorbește despre terenul pe care dorea să-l cumpere.

– Te conduc la mașină, spuse el ridicându-se de pe scaun.

– Nu este necesar. Am găsit singură drumul pînă aici. Pot să-l găsesc și înapoi.

El o privi, dar fără s-o contrazică. Întreaga lui atitudine lăsa să se înțeleagă că o va conduce.

Ridicînd din umeri, Chalis îi spuse „la revedere” lui Lori, apoi se îndreptă spre ușă. Cole și cei trei cîini o urmară. Trecînd în fața ei, el îi deschise ușile de sticlă, iar umerii lor se atinseră.

Ajungînd în fața casei fu nevoită să se oprească. Cîinii îi blocaseră aleea spre mașină. Cu o expresie amuzată Chalis se întoarse spre bărbatul din spatele ei.

– Nimic nu se compară cu o cursă cu ob-

stacole. Cum îi determini să se dea la o parte?

– Nu vor să pleci.

O undă de regret se simțea în vocea lui. Privindu-l drept în ochi încercă să descifreze enigma din adâncul lor. Se părea că nu doar cîinii regretau plecarea ei.

„Doamne, chiar vreau să rămînă“, se gîndi el. Voia s-o vadă zîmbind, să-i audă vocea, să-i simtă parfumul. O dorea a lui. Străduindu-se să îndepărteze imposibilul vis își pocni degetele spre cîini. Ei se supuseră și intrară în casă. Cole o luă de braț și merse spre mașină în tăcere, incapabil să rostească vreo vorbă care s-o oprească. Deschise portiera pentru ea, păși într-o parte și lăsă mîna în jos.

Chalis întoarse capul să-l privească, perfect conștientă de magnetismul natural pe care el îl emana. Îi trebui toată stăpînirea de sine pentru a-i zîmbi.

– Mulțumesc pentru că te-ai uitat la planuri și pentru ospitalitate. Făcu o pauză. Chiar dacă totul a fost aranjat de sora ta. Tu... of... știi de ce m-a chemat ea aici, nu?

El se sprijini de mașină cu brațele încrucișate. Se obișnuise cu felul ei direct de a pune întrebări.

– Încercările de a-mi face cunoștință cu femei

a devenit una dintre pasiunile ei. Dar de obicei este mai subtilă.

Chalis își feri privirea; nu dorea să afle ce simțea el în legătură cu aceste aranjamente.

– Trebuie să recunosc că este un hobby ciudat.

– Încearcă tot timpul, zîmbi el.

– Și indiferent pe cine îți aduce sora ta în prag tu ești hotărît să ții ușa închisă.

Zîmbetul lui dispăru.

– Ai spus o răutate, dar descrie destul de bine situația.

Ei nu-i scăpă crisparea lui defensivă. Ca și cînd s-ar fi așteptat să încerce să-i schimbe hotărîrea.

– În regulă, răspunse Chalis scoțînd chelile mașinii din geantă.

– Cum adică „în regulă“?

– Adică, bine; fă cum crezi tu că este mai potrivit. Privi gînditoare casa. Înțeleg de ce vrei să păstrezi toate astea doar pentru tine. O femeie ar face numai dezordine. Ciorapi pe frînghia de la baie, lucruri aruncate pe pat, miros de parfum peste tot...

– Ajunge, Chalis, gemu el.

Ridicîndu-și obrazul pentru a-i întîlni privirea

mînioasă, ochii îi sclipiră într-o provocare.

– Îți spun doar ceea ce dorești să auzi. Fiecare hotărăște cum să-și trăiască viața. Tu ai hotărît pentru tine. Eu cred că greșești, dar mai cred și că un hamburger cu de toate are un gust mai bun decît o friptură în sînge. Dar ce știu eu?

Cu toată lumina difuză Chalis observă furia din ochii lui.

– Ești o băgăreață enervantă. Cine naiba te crezi de faci asemenea remarci despre felul meu de viață?

– O oarecare.

Refuza să se simtă jignită. De fapt, chiar era de acord cu el; nu era treaba ei.

– Din cauza firii mele nesuferite. Cred că este o reminiscență a faptului că am fost un copil singur la părinți. Nimeni nu mi-a impus nimic în adolescență... Zîmbi și-i făcu un mic semn cu mîna. La revedere, Cole.

El simți cum mînia i se risipește. Chalis greșea atît de tare cînd spunea că este doar o oarecare. Nu mai era nimeni ca ea. Cînd erau împreună se simțea renăscînd. Totul în ființa ei îl tulbura: gustul, mirosul, esența spiritului. Cînd era cu ea singurătatea nu i se mai părea atît de apăsătoare.

Strîngîndu-i mîna o privi fix.

– Ți place să mă enervezi, nu-i așa?

– Asta fac?

Cu cealaltă mână îi mîngîie obrazul rîzînd.

– Nu chiar. Am fost rea. Cred că este mîndria mea rănită. Nu s-a purtat nimeni atît de ciudat cu mine pînă acum.

– Trebuie să mă crezi că o fac doar pentru binele tău.

– Așa își spunea și mama cînd îmi spăla gura cu săpun pentru că bombăneam mereu.

– A avut efect? zîmbi el.

O sclipire amuzată licări și în ochii ei.

– N-am mai bombănit de față cu ea, deci presupun că a avut efect. Dar bineînțeles că tot ceea ce spuneam cînd ea mă putea auzi este o altă poveste.

Privind-o, Cole simți un fior scurt. Era fascinat de această femeie uimitoare care deschidea larg brațele în întîmpinarea vieții, gata să împrăștiie fericire celor din jur. Ar putea fi acea unică femeie care să-l accepte așa cum era, dar recunoștea în sinea lui că este prea laș pentru a încerca să afle dacă are dreptate. Cu toate că reacția îngrozită a Tinei îl duruse, reușise să supraviețuiască. Dacă aceeași reacție ar fi avut și Chalis nu era sigur că va putea să se descurce.

Îngăduindu-și să o mai atingă o dată își trecu degetele peste obrazul ei.

– N-am de gând să te sărut.

– Știu.

– Dar vreau s-o fac.

– Știu.

Încet el lăsă mîna în jos cu un gest resemnat. Făcu un pas în spate.

– La revedere, Chalis.

Durerea din vocea lui îi creă un sentiment de pierdere.

– La revedere, Cole, spuse cu un zîmbet tremurat.

Introducînd cheia în contact, degetele îi tremurau. În oglinda retrovizoare îl văzu pe Cole, rămas în urmă, cu mîinile înfundate în buzunarele halatului. Pe măsură ce mașina se îndepărta, el se estompa în întuneric.

Se gîndea la cît de diferit era bărbatul din această seară față de acel Cole nepoliticos. Comportamentul lui avea oscilații extreme ziua și seara. Se întreba pe care dintre cei doi îl va întîlni dacă va mai avea ocazia.

Se aplecă și dădu drumul la ștergătoare; stropi mici de ploaie se împrăștiaseră pe parbriz. Oftă din greu, înnegurată brusc, asemeni vremii.

Dintr-un motiv ciudat Cole era hotărât s-o țină la distanță cu toate că se simțea atras de ea. Nu era nici o îndoială că o dorea și fizic. O subită revelație îi veni în minte. Se retrăsese când dorise să-l atingă.

Era sigură că descoperise problema. Sub hainele acelea elegante se ascundea o desfigurare.

Era sigură: felul în care se acoperise, mândria din ochii lui când îi vorbise despre singurătate, mîna lui care o îndepărta pe a ei când încercase să-i desfacă halatul. Toate erau chei ale misterului.

Nu știa la ce îi va folosi această descoperire, dar cel puțin știa cu ce are de luptat. Se întrebă iarăși pe care Cole îl va întâlni data viitoare: pe cel rezervat și rece sau pe cel pasional?

Dacă va exista o dată viitoare.



Capitolul 3

Și a existat o dată viitoare.

O săptămînă mai tîrziu, Chalis intră în biroul avocatului ei pentru a definitiva actele de cumpărare a terenului lui Cole. Înconjură biroul imens al nașului ei și depuse veselă un sărut pe obrazul acestuia. Se așează apoi pe unul dintre scaune zîmbind larg.

– Pe cuvînt de onoare, spuse, de fiecare dată cînd intru în biroul tău mă simt datoră să vorbesc în șoaptă. Ai cel mai intimidant birou din cîte știu.

Bărbatul înalt își încrucișă degetele peste abdomenul rotofei și chicoti.

– Spui asta de fiecare dată cînd vii aici.

– De fiecare dată pășesc pe aceeași mochetă groasă de zece centimetri.

– Ești invidioasă, replică Stan amuzat. Ți-am văzut biroul de la firmă și pe cel de acasă. Par niște cuști de iepuri.

Chalis se strîmbă, apoi admise:

– Probabil că ai dreptate.

Privirea lui tăioasă și inteligentă poposi pe toaleta ei. Tonul cald al taiorului Camel se potrivea perfect cu părul negru și cu trăsăturile palide ale lui Chalis. Nu purta bijuterii, dar ele erau înlocuite de eleganța înnăscută a tinerei.

– Arăți grozav astăzi, Chalis. Te-ai hotărît să iei prînzul la clubul meu?

Ea răspunse complimentului cu o scurtă înclinare a capului.

– Ești drăguț, dar nu, nici măcar nu m-am gîndit la asta. A trebuit doar să pozez pentru articolul pe care l-am scris unui jurnal de finanțe. Rațiunea pentru care acei redactori cred că poza mea se potrivește cu ce am scris mă depășește. Am trecut pe la fotograf înainte de a veni aici.

Stan își privi ceasul de la mînă.

– Mai avem cîteva minute de așteptat, așa că povestește-mi cîte ceva despre acest articol.

Chalis nu știa de ce trebuie să mai aștepte, dar probabil că actele nu erau încă gata. Nu se grăbea. Începu să-i explice în linii mari ideile articolului, dar după cîteva minute fu întreruptă de țîrîitul interfonului de pe biroul lui Stan. El ridică receptorul, ascultă, apoi spuse:

– Trimite-l înăuntru.

Chalis îl privi ridicîndu-se de pe scaun, nedumerită de bătaia prietenească pe care el o depuse pe umărul ei în drum spre ușă. Se încruntă. Stan părea teribil de satisfăcut de sine.

Ușa se deschise, iar Stan întinse mîna spre cel care intra.

– Intră, Cole. Sînt bucuros că ai putut veni.

Cole îi strînse mîna avocatului, apoi privi peste umărul acestuia spre femeia din încăpere. Chalis stătea țeapănă în scaun, evident surprinsă de venirea lui și cîtuși de puțin bucuroasă de revedere. Întreaga săptămînă gîndurile lui fuseseră numai la ea și, în ciuda rațiunii, cedase în fața dorinței de a o revedea. Ar fi putut semna hîrțile oricînd.

– Bună, Chalis, spuse el încet.

– Bună, Cole., „S-a întors bărbatul ghețurilor“, se gîndi ea. Fuseseră de-ajuns cele două cuvinte

ca să-și dea seama de răceala și distanța dintre ei doi, ca și cînd la el acasă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Stan remarcă tensiunea dintre ei, dar reuși să-și ascundă amuzamentul. Cu o mîină pe umărul lui Cole îl trase pe tînăr în cameră.

– la loc lîngă Chalis. Nu sînt gata actele. Te așteptam pe tine.

După ce Cole se așeză, Chalis îi întîlni privirea sfredelitoare. Văzu și cum își trage scaunul mai departe de ea și se revoltă în gînd. Nu avea nici o boală contagioasă!

– Ei bine, Stan te-a așteptat, spuse. Eu nu știam că vei fi aici.

O undă vagă din parfumul ei îl învălui. Luptînd cu efectul pe care simpla ei prezență îl producea asupra lui răspunse formal:

– Sînt doar afaceri. Trebuie să semnez și eu actele.

Singura reacție la vorbele lui tăioase fu o grimasă crispată a lui Chalis. Întorcîndu-se spre avocat fina lui spuse rece:

– Să trecem la afaceri, Stan. Nu este cazul să-l reținem prea mult pe domnul Denver.

Domnul Philby își aplecă fruntea prefăcîndu-se interesat de hîrțile de pe birou. În sinea lui se

amuza de reacția pe care Cole și Chalis o avuseseră unul față de celălalt. Abia aștepta să-i povestească lui Patsy despre întâlnirea tinerilor lor favoriți.

Lui Stan îi trebuiră doar câteva minute pentru a explica aranjamentele legale, clauzele și specificațiile contractului înainte ca ambele părți să semneze documentele. Puse apoi dosarul cu acte într-o parte și decise că este timpul să joace cartea decisivă.

– Și acum, pentru că formalitățile au fost terminate, ce părere aveți de un prînz? Patsy mi-a vorbit de un restaurant, undeva lîngă aeroport, unde se mănîncă niște cotlete grozave.

Înainte ca Stan să mai poată adăuga ceva, Chalis se ridică.

– Nu astăzi, *Dolly*, zise făcînd aluzie la pețitoarea din filmul *Hello Dolly*. Îmi pare rău de planul tău, dar am alte treburi și sînt convinsă că și domnul Denver trebuie să se întoarcă la planșetă.

Stan deschise gura să protesteze, însă Chalis i-o luă înainte.

– Se respinge. Îndesă copia ei după actul de vînzare în poșetă și porni spre ușă. Transmite-i toată dragostea mea lui Patsy. Deschizînd ușa îi aruncă o ultimă privire lui Cole. A fost interesant...

să fac afaceri cu tine, Cole. Va trebui să evităm asta altă dată.

Ușa se închise scurt în urma ei, iar cei doi bărbați se priviră stupefiați. Primul își reveni Stan.

– Fata asta știe să-și facă niște ieșiri teribile, spuse el.

Cole inspiră adânc, încruntându-se.

– Fata asta ar trebui închisă într-o cameră a cărei cheie să fie aruncată într-un lac adânc.

– Ce idee! Ochii lui Stan se umbriră încet. Tu fiind în cameră sau în afara ei?

Cole nu-și putu reține un zîmbet sincer.

– Ai ochi buni, avocatule. Nu pari prea îngrijorat pentru că râvnesc la fina ta, adăugă el.

– Asta ți se întâmplă? rîse Stan. Nu te supăra, dar ai un fel ciudat de a „dori” pe cineva. Cine vă vede împreună poate crede că nu vă suferiți.

Frustrarea lui Cole dădu pe dinafară.

– Este cea mai enervantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Ai dreptate, admise Stan, zîmbind cu gura pînă la urechi. Și ce-i cu asta?

Cole se ridică brusc; pe fața lui nu se putea citi nimic.

– Nu-i nici o problemă. Întinse mîna spre avocat. Îmi pare bine că te-am văzut, Stan. Știu că

intențiile tale au fost bune, dar o relație între mine și Chalis n-ar avea nici un viitor. Hai s-o lăsăm baltă.

Stan surprinse sclipirea de regret din ochii căprui ai tânărului din fața lui.

– Dacă am învățat ceva aplicînd legea, spuse el solemn, acel ceva este să nu prezic sfîrșitul unui proces pînă ce juriul nu a dat citire verdictului final. În cazul ăsta, juriul nu a dat încă un verdict, Cole. Făcu o pauză pentru a-și alege cuvintele: Nu te lăsa înșelat de aparenta siguranță pe care o afișează Chalis. Este așa cum ai definit-o tu mai devreme, dar are și alte calități: foarte inteligentă, independentă, încăpățînată și extrem de afectuoasă. A fost nevoită să se maturizeze și să aibă responsabilități la o vîrstă la care alții încă se jucau. A devenit o obișnuință pentru ea să acționeze pe cont propriu. Nu-i vine ușor să ceară pentru ea. Dar asta e povestea ei și nu cred că este cazul s-o spun eu. Sper ca voi doi să rezolvați neînțelegerea. Ar fi bine pentru amîndoi.

– Stan, eu...

Dar avocatul puse capăt discuției cu un gest larg.

– Am intervenit destul pentru o singură zi. Îi

dăruirui lui Cole un zîmbet sincer. Chalis a avut destul timp să părăsească această clădire, așa că poți pleca fără să vă mai întîlniți.

Cole ieși din biroul avocatului cu sentimentul ciudat că fusese disecat și examinat de un expert. Era uimitor să-și dea seama cît de vizibilă este atracția pe care o simțea față de Chalis. Părăsi clădirea adîncit în gînduri și se îndreptă spre parcare. Abia cînd ajunse acolo o observă pe Chalis privind motorul unei mașini cu capota ridicată. Se opri brusc admirîndu-i silueta subțire. Își spuse că ar trebui s-o ajute, dar ezită. Cu cît o vedea mai des, cu cît vorbea mai mult cu ea, cu atît era mai prins de farmecul ei.

Simțindu-i privirea, Chalis se întoarse spre el. Un zîmbet resemnat îi apăru pe buze cînd îi întîlni privirea. Ridică din umeri, apoi se întoarse spre motor. Cole era convins că nu-i va cere ajutorul. Știa că va fi prins precum peștele în plasă, dar asta îi provocă un sentiment de plăcere aproape perversă. Merse spre ea. Cînd ajunse la cîtiva pași în spatele ei, Chalis se întoarse.

– Necazuri? întrebă el încet.

În ochii ei se jucară licăriri amuzate.

– Tu însemni necazuri.

Răspunsul îi păru fără sens.

– Poftim?

– Sora ta spunea că ai avut mereu necazuri cu numele tău.

– Zău? Întrebă el sec. Hai să te întreb altfel: Ce probleme sînt cu mașina ta?

– Nu pornește.

– Țsta este un indiciu.

Deschise portiera și răsuci cheia în contact încercînd să pornească motorul. Inutil. Coborî și merse lîngă Chalis. Nu-i trebui foarte mult pentru a descoperi hiba.

– Cablul care duce la baterie este rupt. Ai nevoie de un cablu nou.

Chalis înghiți în sec.

– În regulă. Își luă geanta de pe scaunul din față și scoase cheia din contact. Încuind portierele murmură: Mulțumesc, Cole.

Făcu cîțiva pași spre birouri cînd vocea lui o opri.

– Unde te duci?

– Să chem un taxi.

Cole își aminti de vorbele lui Stan: Chalis nu cerea niciodată nimic. Din cîțiva pași mari ajunse lîngă ea și o apucă de braț.

– Te duc eu, spuse. O conduse la mașina lui, deschise portiera, apoi comandă: Urcă.

– De ce? se crispă ea. Pot chema un taxi și vezi să nu-ți încalci principiile. Nu vreau să te expun unei tentații nedorite.

Degetele lui i se încleștară pe braț și ochii îi scăpărau mânioși.

– Taci, Chalis. Pentru o singură dată în viața ta rezistă tentației de a avea ultimul cuvânt.

În timp ce ea se lupta cu zăpăceala și uimirea, el o împingea neceremonios pe scaunul de lângă șofer. Îl privi ocolind automobilul. Chiar că era furios!

O vreme meraseră în tăcere. Chalis remarcă răbdarea lui. Cole în timp ce conducea prin traficul intens. Nu se plîngea, nu comenta. Îl admiră pentru calmul de care dădea dovadă și avu destulă rațiune să rămînă tăcută. Nu dorea o altă altercație. Dar nu era și cazul lui Cole.

– Ne plimbăm toată ziua sau ai de gînd să-mi spui unde mergem?

– Mi-ai cerut să tac, replică ea cu privirea fixată înainte.

Mîinile lui se strînseră pe volan, iar degetele i se albiră.

– Nu întinde coarda, Chalis. Spune-mi unde vrei să mergi, iar data viitoare găsește o replică mai inteligentă dacă vrei să atragi atenția unui

bărbat. „Mașina mea-nu-pornește“ este o chestie învechită.

Se întoarse brusc cu gura căscată de uimire. El chiar credea că ea are timp de jocuri de adolescent! Se enervă la rîndul ei.

– Mă uimești, Cole Denver. Zău. Fii sigur că nu-mi rupeam cablul de la baterie doar pentru a atrage atenția unei mumii ca tine.

Mașina fiind oprită la stop, Cole își mută privirea de la trafic la ea. Chiar și cînd era furioasă arăta bine.

– Bine; ai spus-o și pe asta. De ce, mă rog, sînt o mumie?

Tonul lui domol puse paie pe foc.

– Pentru că ești atît de înfășurat în propria persoană. Declarațiile tale sînt cele mai egoiste pe care le-am auzit vreodată. Sînt o persoană normală; sau cel puțin așa credeam pînă să te cunosc. De ce să fi vrut să-ți atrag atenția? Pentru noi ironii? Mulțumesc, nu.

Lumina stopului se schimbă în verde. Cole schimbă vitezele încadrîndu-se în grafic.

– Aștept încă să mi se spună unde mergem, zise el. Cuvintele erau reci asemeni adierii ce ieșea din instalația de aer condiționat.

– Plăcerea e de partea mea. Apăsînd cu mîna

clapa portierei, izbucni: Poți să ajungi cu mașină cu tot drept în iad; nu-mi pasă. Cu toate că mașina nu mergea încet Chalis deschise portiera. Eu nu merg cu tine.

Cole apăsă frâna în clipa în care ea făcuse primul gest.

– Ai înnebunit? Închide portiera!

Automobilul înainta încă și Chalis sări, însă reuși să rămână în picioare. Ignorînd înjurăturile și claxonările trecu peste mașini, nepăsătoare la pericolul căruia i se expunea. Era mai mult decît furioasă. Trebuia să plece de lîngă el. Vorbele tăiaseră adînc în sufletul ei și durerea era aproape de nesuportat.

Știa că din cauza traficului aglomerat Cole n-o putea urmări în cazul în care s-ar fi oboșit s-o facă. Dar ca să prevină această posibilitate, Chalis o coti pe străduțe lăturalnice, spre o stație de autobuz. Reuși să prindă unul imediat.

Căutînd prin geantă după mărunțiș îl întrebă pe șofer care este destinația autobuzului, apoi zîmbi strîmb la nedumerirea acestuia. Mergea într-o direcție opusă celei în care ar fi trebuit ea să ajungă.

În timpul călătoriei mînia i se risipi, dar în locul ei rămase un sentiment neplăcut de oboseală.

Realiză cât de inconștient și de periculos fusese gestul ei necugetat de a sări din mașina care mergea, mirîndu-se de propria-i necugetare. Dar atunci cînd era la mijloc Cole Denver reacțiile ei se dovedeau mai mult decît deplasate. Era mult mai bine să uite că l-a cunoscut pe acest bărbat atrăgător ce o topea cu o simplă atingere.

Cînd ajunsese în centrul comercial al orașului se simțea mult mai relaxată. De la un telefon public sună la firmă, să-i explice lui Janne Disten, directoarea, că intervenise o schimbare în planurile pe care le aveau pentru acea după-amiază, cînd auzi în receptor vocea răgușită a lui Cole.

– Chalis, unde naiba ești? Ți-e bine?

Ea privi furioasă receptorul. Ce căuta el la magazin?

– Am doar un genunchi scrîntit. Vrei să mi-o dai pe doamna Disten? Am ceva de vorbit cu ea.

– Nu, pînă nu-mi spui unde ești.

– Atunci așează-te confortabil pentru că vei avea de așteptat.

În receptor se auzi un mormăit. Cole nu răspunse imediat. Cînd o făcu, vocea îi era joasă și tremurătoare.

– Chalis, ți-aș suci gîtul!

– Ca să mă convingi să-ți spun unde mă aflu?

Janne și toată lumea din prăvălie vor avea o șansă să poarte o conversație interesantă. Mai ales despre dorința lui Cole.

Pe neașteptate, un copil se izbi de picioarele lui Chalis, care scăpă receptorul și se agăță de cutia telefonică. Mama băiatului se apropie în grabă, vociferînd în spaniolă.

Chalis se aplecă, ridicînd copilul ce începuse să plîngă și i-l dădu mamei. După ce intrușii se îndepărtară, ridică receptorul care atîrna, dar convorbirea se întrerupsese.

Sărmana Janne, se gîndi. Probabil că o mulțime de întrebări umblau acum prin capul ei. A avea de-a face cu nebunii, indiferent cît de plăcută le era înfățișarea, nu era una dintre atribuțiile meseriei ei.

Trecură douăzeci de minute pînă ce taxiul comandat de Chalis sosi. Folosi o parte din timp cumpărînd o jucărie pentru Peticel. Odată ajunsă acasă, făcu un duș, apoi îmbracă un șort alb și un tricou galben. Mîncă la repezeală un sandviș, căutînd în același timp în catalogul *Pagini Galbene* o firmă de depănare pentru automobile. Cînd și aceste probleme fură rezolvate, hrăni cățelul și deretică prin bucătărie.

Simțind că trebuie să-și ocupe timpul cu ceva,

luă una dintre cuverturile aproape terminate și ieși în grădină. Cu toate că era după-amiază, târziu, mai putea lucra afară cel puțin o oră. Peticel o urmă îndeaproape, cu jucăria cea nouă între dinți.

Aranjă pătura pe masă pentru ca greutatea acesteia să n-o stînjenească. Lăsînd liniștea din jur s-o învăluie, se apucă de treabă în timp ce micuța pekineză rodea fericită osul din plastic. După o vreme, Peticel se plictisi și trecu la alte îndeletniciri. Sărînd pe banca pe care stătea Chalis, privi cuvertura, apoi, cu încă un salt îndemînatic, ateriză direct pe mijlocul țesăturii.

– Ce crezi că faci, neastîmpărată mică? Ferească Sfîntul să ai lăbuțele murdare, bombăni Chalis blînd, luînd ghemotocul de blană în brațe.

În clipa în care atinse pămîntul, Peticel începu să latre și se repezi la ușa grădinii. Între lătrăturile ei, stăpîna reuși să audă apelul soneriei. De îndată ce avu cale liberă, Peticel fugi ca o furie spre ușa de la intrare și începu să țopăie fericită în fața ei. Chalis o ajunse din urmă.

Cînd deschise, simți cum sîngele i se învîlbura. Lăbuțele lui Peticel poposiră pe genunchii lui Cole, care se aplecă și o luă în brațe.

– Bună, Peticel.

– Șo pe el, Peticel, comandă Chalis.

Buzele musafirului se arcuiră într-un zmbet.

– Stăpîna ta este încă furioasă pe mine, Peticel. Ai vreo idee cum s-o fac să mă ierte?

– Ce-ar fi să pleci? Pentru început, sugera Chalis.

Imaginea picioarelor ei goale îi atrase atenția, apoi se uită direct în ochii ei furioși.

– Peticel vrea să rămîn.

– Peticel l-ar considera și pe Jack Spintecătorul un tovarăș grozav de joacă. Nu face discriminări atunci cînd își dăruiește afecțiunea.

– Sper că asta n-a învățat-o de la tine. Cole vorbi pe un ton destul de serios.

Chalis îl privi uimită. În ochii lui era o căldură care lipsise mai devreme. Părul îi era răvășit, iar nodul de la cravată lărgit peste gulerul cămășii.

Oftînd greu, Chalis făcu un pas într-o parte.

– Dacă tot ești aici, ar trebui să intri.

Înainte de a păși în hol, el puse cățelul jos. Peticel o zbughi spre ușa grădinii și spre noi aventuri. Cole privi în jur curios. Era pe punctul de a face o remarcă în legătură cu interiorul casei cînd gazda lui se îndepărtă brusc, exclamînd:

– Cuvertura mea!

Amuzat, o urmă spre grădină. Așa cum Chalis bănuise, cățelul era cocoțat pe pătură. Cînd

stăpîna ajunsese lîngă ea, Peticel își vîntura coada cu mîndrie.

– Joacă-te cu altoava și lasă-mi pătura în pace, spuse Chalis punînd cățelul pe iarbă.

Se întoarse spre Cole care tocmai ridicase un colț al țesăturii privind lucrătura cu atenție.

– E frumoasă.

– Nu este încă terminată, dar nu mai am mult de muncit la ea. Doar porțiunea aceea de la tiv.

Degetele lui pipăiră liniile cusăturilor.

– Ai multă răbdare. O privi. Chiar îți place să faci așa ceva?

Părea neîncrezător. Ea aprobă, clătinînd din cap.

– Mai tot timpul. Am început să cos ca să-i fac pe plac mamei. Ea era convinsă că trebuia să am un hobby cît eram la colegiu. Știi tu; gîndea ceva de genul: doar-muncă-fără-distrație-și-Chalis-va-deveni- un-copil-idiot.

Cole zîmbi vag.

– Ai tu multe defecte, dar nu ești deloc idioată. Lăsa țesătura să cadă pe masă. De ce credea că ai nevoie de un hobby? Din cîte mi-a spus Stan erai foarte tînăra cînd ai intrat la facultate. Cred că aveai o mulțime de lucruri de făcut numai pentru studiu.

Chalis uitase de discuția pe care Cole o avu-
sese cu nașul ei. El știa mult mai multe despre ea,
decît știa ea despre el.

– Mama era de părere că o să explodeze dacă
n-o să am și momente de recreere. Dorea să am
o viață pe cît posibil de normală, ceea ce era
destul de greu pentru că eram mult mai tînăra
decît ceilalți studenți. N-am fost niciodată atrasă
de sport, așa că am decis să-mi caut o modalitate
de recreere care să nu necesite forță musculară
și transpirație.

Cole se sprijini de masă cu mîinile încrucișate
pe piept. O privea amuzat.

– Deci, ai preferat ceva static precum acul și
ața.

– Colega mea de cameră era o persoană
econoamă, care își cîrpea tot timpul cîte ceva. Ea
a fost cu ideea să încep o cuvertură pentru că
trebuia ceva timp ca s-o termin și-i puteam spune
mamei că sînt în plin proces de creație, fără să fie
necesar să-i dovedesc imediat acest fapt.

Cole nu era foarte atent la ceea ce îi spunea
Chalis, în schimb era fermecat de timbrul vocii ei
și de felul în care își însoțea cuvintele cu gesturi.

– Asta este acea cuvertură? întrebă el zîbind.
Chalis izbucni în rîs.

– Am terminat-o pe prima într-un an. Ca de obicei, mama avea dreptate. Am descoperit că-mi place la fel de mult să creez ceva cu mâinile ca și cu mintea. Cuverturile au o mare precizie a formelor și culorilor care mă încântă. Eram fericită să cos și nu doar pentru a-i face mamei pe plac.

– Fără petreceri nebune sau întâlniri cu Don Juanii din facultate.

– Nu sînt mulți tineri de douăzeci de ani atrași de o „tocilară” Și, apoi, nu eram interesată să-mi pierd timpul cu frivolități. Cu o expresie de exagerată durere adăugă: În acele zile studiam foarte mult pentru a dovedi cît de inteligentă eram.

Ridică ȧesătura la piept, apoi privi spre Cole.

– De ce ai venit aici? Întrebă cu o voce scăzută. Știai că nu am pățit nimic. Vorbisem doar la telefon.

– Trebuia să te văd ca să fiu sigur.

– Tu ai făcut o alegere în noaptea cînd am fost la tine, iar eu am fost de acord s-o respect. Nu te urăsc. Dacă dorești, fug de tine.

Brusc, își dădu seama că nu spusese cele mai nimerite cuvinte. Ochiul lui Cole se întunecară.

– M-ai speriat de moarte în după-amiaza asta, Chalis. Să n-o mai faci niciodată. Te-ai fi putut răni serios sărind așa din mașină. Sau, mai rău, puteai

să mori.

În vocea lui se simțea o sinceră îngrijorare și Chalis reacționează imediat. Oftînd, spuse:

– Știu. A fost o prostie din partea mea.

– Sînt de acord. Tensiunea dintre ei dispăru în clipa în care Cole privi în jos, spre picioare.

– Chalis, murmură el rîzînd scurt. Cîinele tău îmi roade un pantof.

– Îi plac pantofii cu toate că specialitatea ei este ascunsul papucilor.

– Picioarul meu este încă întreg.

Chalis strigă cățelușă în timp ce se îndepărta de ușă. Știa că Peticel o va urma.

– Să mergem în casă, îi spuse lui Cole. Fac cîte o cafea, apoi îmi poți cere scuze.

Cole rămase stupefiat.

– Pentru ce să mă scuz? Tu ai fost cea care a sărit din mașină.

– Așa este, dar tu ai făcut remarci neadevărate.

– Nu consideri o impolitețe să închizi telefonul în mijlocul unei conversații?

– Nu a fost vina mea. Îi explică pe scurt despre băiețelul care se împiedicase de picioarele ei.

Ajunseră în bucătărie.

– Mă duc să pun pătura în casă apoi fac cafea.

– Lasă cafeaua. Nu pot sta prea mult. Trebuie să plec la San Francisco. Am trecut doar ca să mă asigur-că ești bine.

Între timp Chalis ajunsese în prag cu pătura în brațe. Trăsăturile lui păreau mai blânde. Nu dorea să plece, dar nici nu-l putea ruga să rămână. Încercînd să pară indiferentă, remarcă:

– Muncești mult. E ora șapte seara.

Ochii lui admirară silueta ei în lumina soarelui. Ar fi dat orice ca să poată rămîne!

– Trebuie să-i iau un interviu unui arhitect. După-amiaza de astăzi a fost convenabilă pentru amîndoi. Adăugă brusc: Auzisem de „cuverturi de siguranță“, Chalis, dar nu văzusem nici una pînă acum. Dacă vei mai strînge mult pătura în brațe ai să-ți oprești circulația sîngelui. Își îmblînzi tonul: Ți-e teamă că te voi întinde peste ghivece și jardiniere?

– Nu mă aștept la așa ceva, zîmbi ea fără umor. Se întoarse cu spatele murmurînd: Să pun asta undeva.

Cînd se întoarse din atelier, tălpile ei goale nefăcînd nici un zgomot pe podeaua lăcuită a holului. Cole se așezase în fața căminului din

camera de zi. Privea cu ochi orbi cărbunii din șemineu. Chalis realizează că nu-și dăduse seama că ea se întorsese. Era adâncit în gânduri sau pierdut în vreun iad personal. Fața lui părea cioplită în piatră. Cu privirea ațintită la rămășițele focului își freca absent obrazul, urmînd niște linii doar de el știute. Buzele i se arcuiseră într-un zîmbet trist.

Chalis se îndepărtă de pragul ușii și se sprijini de perete. Ceva îi spunea că el nu și-ar fi dorit ca ea să vadă această durere. Acum era sigură că nu se înșelase presupunînd că există niște cicatrice sau desfigurări. Focul! Judecînd după privirea aruncată cenușii nu putea fi altceva. Se simțea stînjénit de urmele flăcărilor de pe pielea lui. Cine îl făcuse să se simtă în felul ăsta? O femeie cu siguranță. O cunoscuse pe sora lui; auzise de la ea cîteva remarci despre mama lor și era convinsă că nici una dintre ele nu era cea care lovise sufletul lui Cole. Probabil că fusese acea neștiută Tina. O altă femeie văzuse trupul lui gol! Gîndul era surprinzător de iritant.

Se îndepărtă de perete și-l strigă, prefăcîndu-se că nu știe unde se află.

– Sînt în sufragerie, veni răspunsul.

Din doi pași Chalis ajunsese iarăși în pragul ușii, dar el nu se mai afla lîngă șemineu, ci lîngă

fereastră.

– Trebuie să plec, altfel o să întârzii, spuse el
cînd o văzu.

Ea aprobă cu o scurtă înclinare a capului.

– Îl iau pe Bill Avery cu mine.

– Te gîndești să-i oferi o slujbă? Ochii îi sclipiră, încîntată de idee.

Cole merse spre ea, oprindu-se la cîtiva pași depărtare.

– L-am angajat deja. Va conduce un birou din Sunnyvale, așa că va avea nevoie de mai mulți subalterni. De aceea mergem la San Francisco în seara asta. Dar va putea să te ajute la proiectul magazinului. A insistat, iar eu nu am avut nimic împotrivă.

Cînd el făcu un alt pas, Chalis se feri. Îl conduse spre ușă.

– Nu știu ce să spun.

O urmă de zîmbet se ivi pe buzele lui.

– E și ăsta un început.

Apăsă clanța, dar ea îi puse o mîină pe braț.

– Nu sînt multe persoane care să caute valoarea oamenilor ce au un handicap. Mulțumesc pentru că îi acorzi această încredere.

El ridică din umeri.

– Bill mă ajută pe mine, de fapt. Este foarte

talentat. Îi acoperi mîna cu a lui. Ieși cu mine mîine-seară? Înainte ca ea să-i poată răspunde el se grăbi să adauge: Nu pentru că i-am dat o slujbă lui Bill, ci doar pentru că vrei să fii cu mine. Doar pentru o cină. Nu-ți voi cere să mergi apoi acasă la mine ca să-mi încălzești patul și nici nu voi da buzna aici cînd te voi conduce înapoi.

Era cea mai ciudată invitație pe care Chalis o primise vreodată, dar pe care n-avea de gînd s-o refuze.

– În regulă. La ce oră?

Un zîmbet se îvi în colțul gurii lui.

– Așa simplu?

– Chiar așa, zise ea, înclinîndu-și fruntea. De ce? Sperai într-un refuz?

Zîmbetul lui dispăru.

– Poate că ar fi fost mai bine. Dacă ai avea puțină minte așa ai fi făcut. Mîinile lui o traseră spre el în timp ce spatele i se sprijinea de ușă. Chalis nu se opuse. Dar acum este prea tîrziu. E prea tîrziu din ziua în care te-am văzut prima oară.

Ea deschise gura să protesteze, dar sărutul lui înfometat o opri. Degetele i se încheștară pe cămașa lui Cole, în timp ce el își adîncea sărutul.

Își desprinsе buzele de ale ei îngropîndu-și fața în părul ei mătăsos.

– N-ar fi trebuit să mă lași să fac asta.

Brațele ei îi înconjurară gâtul, nelăsându-l să se desprindă din îmbrățișare. N-ar fi suportat alte bariere între ei. Nu acum.

– Nu mă îndepărta.

Cole începuse să tremure simțind cum pieptul ei se lipește de al lui. Gemu.

– Nici n-aș putea s-o fac. Ar fi ca și când aș încerca să sting lumina soarelui.

Își ridică fruntea și o privi în ochi cu mâinile încheștate pe mijlocul ei. Parfumul pe care îl împrăștia îl făcea să-și dorească să se oprească înainte de a fi total prins în vrajă. Pieptul i se ridică într-un oftat adânc.

– Trebuie să mă scuz și pentru asta?

Încet, aproape cu regret, Chalis își retrase mâinile de pe umerii puternici.

– Aș prefera să n-o faci.

– Promiți să rămii în mașină mâine seară? Zîmbetul lui îl întâlni pe al ei. N-o să sari înainte să ajungem la restaurant sau să încerci o evadare când te voi conduce înapoi acasă?

– Am să încerc să mă port frumos.

– Așa să faci. Își lăsă mâinile pe lângă corp. Trebuie să plec.

– Știu.

– Ora opt este în regulă? întrebă apăsînd clanța.

– În regulă.

Se priviră în ochi. Un colț al gurii lui Cole se ridică într-un zîmbet, apoi deschise ușa.

Chalis îl privi plecînd. Sprijinindu-se de lemnul dur al ușii zîmbetul i se lărgi. Dacă nu greșea, o cale apăruse. Nu foarte lungă, nici foarte comodă, dar era un început de drum pe care putea păși. Trebuia să se asigure că nu vor exista obstacole care să-i stea în cale.



Capitolul 4

Cu toate că programul lui Chalis era la fel de încărcat ca de obicei, ziua următoare nu trecu la fel de repede. Orele și secunde pareau să nu se mai sfîrșească. Se apostrofă de cîteva ori în gînd surprinzîndu-se cu mintea prea des la Cole Denver, la ce va îmbrăca pentru cină sau la localul unde el o va duce. Era prea de tot! Pentru numele lui Dumnezeu, ieșise și altădată cu bărbați!

Dar, cu toate admonestările pe care și le făcea, știa motivul pentru care este atît de nerăb-

dătoare și de emoționată. Nici unul dintre bărbații cu care se întâlneau pînă atunci nu fusese Cole Denver. Era posac, cîteodată nepoliticos, de multe ori deprimat, dar era și cel mai incitant bărbat pe care-l întâlneau. I se părea o provocare încercarea de a ghici toanele în care se afla el. Neobișnuitul și misterul o atrăseseră întotdeauna, iar Cole avea o doză din fiecare aceste două trăsături. Această seară putea deveni ultima dată cînd îl vedea sau se putea transforma într-un început de drum.

La ora șapte se afla scufundată într-o cadă plină de spuma unui întreg tub de uleiuri frumos mirositoare, încercînd să se relaxeze. Telefonul sună și o scoase din poziția de încremenire în care se afla. Ridică telefonul fără fir de pe marginea de porțelan a căzii. Mîna îi era unsă și alunecoasă și aproape că îl scăpă în apă.

– Nu închideți. Trebuie să mă șterg pe mîini, spuse repede.

După ce își apăsă repede palmele pe prosop spuse:

– Gata; am terminat.

Un rîs amuzat se auzi de la celălalt capăt al firului.

– Cole? O, nu, își spuse Chalis în gînd. Suna

să anuleze întâlnirea?

– Da. Dar ce anume faci de ai mâinile ude?

De ce oare o suna cu o oră înainte de a veni s-o ia?

– Păi... Fac baie.

– Faci baie chiar acum? veni întrebarea după un moment de tăcere. În timp ce vorbești cu mine?

– Folosesc un telefon fără fir.

– Cu spumă? Vocea lui suna straniu.

– Telefonul? îl tachină ea.

– Nu, prostuțo. Ești în spumă pînă la frumoasa ta bărbie?

– Mda, se alintă ea. Era multă la început, dar s-a cam risipit.

– Înnebunitor, gemu Cole.

– Îmi pot zări degetele de la picioare.

– Încetează, Chalis. Imaginația mea este destul de bogată și fără ajutorul tău.

– Minunată invenție telefoanele astea, zise ea. Ce de povești se pot spune cu ajutorul lor!

– Deocamdată reprezintă un instrument de tortură.

– Vina este doar a ta. Tu ai telefonat.

– Am făcut eu asta? De ce oare? Nu mă pot gândi decît la pielea ta mătăsoasă, mîngîiată de

apă și de spumă. Ce n-aș da să fiu un balon de săpun!

Chalis aproape că scăpă receptorul. Acum mintea ei crea imagini. Pielea parcă îi luase foc și nu era din cauza apei fierbinți.

– Mai ești acolo? Întrebă el ascultînd tăcerea.

– Nu, răspunse ea șocată. Nu cred. Am impresia că m-am dizolvat.

Cole rîse încet.

– Bine, atunci ai grijă să nu decuplezi și să dispari. Am făcut rezervarea pentru ora opt și jumătate și nu vreau să mănînc singur.

– Parcă era vorba de ora opt?

– Ăsta-i motivul pentru care te-am sunat. Am fost reținut la birou și voi întîrzia puțin. N-am vrut să crezi că nu mai apar.

Sentimentul de ușurare pe care Chalis îl simți era aproape înfricoșător. Dorea să-l vadă mai mult decît i-ar fi plăcut să recunoască. Îi trebuiră cîteva minute să-și revină.

– Atunci voi sta mai mult în cadă, spuse ea. Poate chiar o să mai adaug niște spumă.

– Nu începe iar, bombăni Cole. Și așa o să am destule probleme cu concentratul la ceea ce am de făcut.

– Ar ajuta dacă aș ști unde mergem, zîmbi ea.

Să îmbrac o rochie de cocktail, una pretențioasă sau ceva neprotocolar?

– Prefer fără.

Chalis înghiți în sec.

– Asta nu face parte dintre variantele expuse.

– Am inclus-o acum, spuse el grăbit. Îmbracă-te cu ce dorești. Voi încerca să nu vin mai târziu de ora opt, dar nu mă certa dacă întârzii câteva minute.

– Bine. Ne vedem mai târziu.

Cole oftă.

– Cît mi-aș dori să te văd acum. Cu tot cu spumă.

– Pari destul de nerăbdător.

– Ai punctat, rîse el.

Se auzi un declic, apoi țîrîitul tonului. Chalis știa că are un zîmbet idiot pe buze, dar nu se putea abține. Ăsta era Cole cel nocturn: plin de șarm și de umor. Deveni brusc sobră. Acest Cole era mai periculos decît cel grosolan pe care îl întîlnise la lumina zilei. S-ar putea să-și riște inima cu cel seducător.

La ușa închisă a băii începură să se audă scrijelituri însoțite de scheunări slabe.

Chalis scoase dopul și luă un prosop.

– Așteaptă un minut, răsfățato! După ce se

șterse, îmbracă un halat și o lăsă pe Peticel să intre.

Cățelușa își privi stăpîna pudrîndu-și obrajii și apoi strîngîndu-și părul într-un coc. Chalis scăpă o agrafă, iar Peticel o mirosi profund. O urmă după aceea pe tînăra femeie pînă la ușa dulapului. Dintr-un salt poposi pe pat, se roți de cîteva ori și, în sfîrșit, se așeză cu capul pe lăbuțe pregătita să privească parada modei.

Chalis scoase cîteva rochii și le privi în oglindă, cumpănind. Într-un final alese o rochie de un alb strălucitor. Corsajul se încheia undeva pe umărul stîng, iar țesătura moale i se mula pe trup, accentuîndu-i curbele și linia picioarelor. Rochia nu avea nevoie de accesorii; crea oricum un efect amețitor.

– Ei, Peticel, ce părere ai? întrebă Chalis făcînd cîteva piruete în fața oglinzii și studiindu-se din toate unghiurile.

Peticel nu se arătă prea impresionată. După o otheadă scurtă adormi brusc.

– Mulțumesc frumos, murmură Chalis sec. Nu că m-aș fi așteptat să latri în extaz, dar măcar o mișcare ai fi putut face cu coada.

Soneria se auzi chiar în clipa în care își transfera cîteva obiecte de toaletă din geanta de zi în

cea de seară. Peticel o zbughi spre ușă lătrînd. Cole reușise totuși să ajungă la timp. Aruncînd o ultimă priviră în oglindă merse să deschidă.

Poate că nu avusese parte de admirația lui Peticel, dar privirea uimită a lui Cole era tot ce își putea dori o femeie.

Cole oftă din greu.

– Un singur cuvînt îmi vine în minte pentru a descrie felul în care arăți.

– Drăguț, sexy, provocator? îi sugeră ea.

El clătină din cap.

– Dacă ai de gînd să pronunți „interesant“, mă duc și mă schimb cu o pereche de blugi și un tricou.

– Mă gîndeam mai degrabă la uau!

Încîntată, Chalis își plimbă privirea de la pantofii lui negri care sclipeau la cravata de mătase gri.

– Nici tu nu arăți prea rău. „De fapt, adăugă ea în gînd, arăți senzațional!“

– Vrei să rămînem aici restul serii admirîndu-ne unul pe altul sau vrei să mîncăm?

– Cum vrei și tu, zîmbi ea. Dar trebuie să-i dai atenție și lui Peticel, astfel îți roade pantofii.

Cole îi ascultă sfatul în timp ce Chalis își lua poșeta.



Restaurantul era unul unde Chalis nu mai fusese niciodată. Cîștigă pariul pe care îl pusese cu sine: lumina era intimă și difuză. Pe fiecare masă se aflau veioze micuțe care împrăștiau destulă lumină pentru ca meniul să nu fie scris în *Braille*. Pe oricare alt bărbat l-ar fi putut acuza că alesese acest restaurant pentru atmosfera romantică, dar Chalis știa că, de fapt, Cole se simțea mai bine într-o lumină difuză.

Pe ea însă aproape că o irita. Avea impresia că dintr-o clipă într-alta se va împiedica. Cole mergea în spatele ei în timp ce șeful de sală îi conducea către masa rezervată. Mîna lui Cole o direcționa printre mese, dar mai întîi se lovi de un scaun, apoi înghionți pe cineva cu poșeta.

După ce se așeză îl privi pe Cole.

– Sînt impresionată de capacitatea ta de a vedea în întuneric. Arhitecții vin aici echipați cu aparate cu infraroșii?

Un licăr de amuzament apăru în ochii lui.

– Din cîte știu eu, un arhitect are același echipament ca orice bărbat obișnuit.

– Și la fel de bine împachetat, spuse ea retrăgându-se într-o zonă de conversație mult mai sigură. Ai un costum frumos.

Liniile din jurul ochilor lui se adânciră când zîmbi larg.

– Am jucat deja rolurile admirației reciproce când am venit să te iau de acasă; ai uitat?

Chalis începu să studieze meniul.

– Atunci putem trece la ceea ce dorim să comandăm. Bineînțeles, vremea rămîne și ea un posibil subiect de conversație.

– Schimbi vorba? Nu mi-aș fi imaginat că ești o lașă, Chalis.

– Chiar foarte, admise ea veselă punînd meniul jos. Te deranjează să comanzi și pentru mine?

– Deloc. Îi făcu un semn chelnerului.

Chalis profită de discuția lui cu chelnerul pentru a-l studia. Acest Cole nocturn era o persoană încîntătoare, cu mult umor. Realiză că s-ar fi lăsat ușor cucerită de el.

Momentul introspecției se întrerupse în clipa în care el i se adresă:

– Ți-ar plăcea pește?

– Pește?

– Are solzi și aripioare și înoată prin apă, îi

explică el calm. Încep să cred că cineva a exagerat gradul tău de inteligență, Chalis. Pînă și un copil de cinci ani știe ce este un pește.

– Mă gîndeam... mă gîndeam la altceva. Pește e foarte bine.

El observă roșeața din obraji ei.

– Hm. M-ai făcut curios. La ce anume te gîndeai?

Dar chelnerul, nu era la fel de curios să afle gîndurile lui Chalis.

– Doriți vin? îl întrebă pe Cole readucîndu-l la subiect.

Așteptînd mîncarea discutară sporadic. Cînd aceasta sosi Chalis își dădu brusc seama că nu prea are poftă de mîncare. Peștele era minunat pregătit, iar vinul alb o nebunie, dar atenția ei era concentrată la bărbatul așezat de cealaltă parte a mesei.

Cole ignoră la rîndul lui farfuria pe care o avea în față chiar după primele înghițituri. Preferă s-o privească pe Chalis. Ochi ei expresivi și obraji netezi erau puși în valoare de lumina difuză, iar el încerca să-și întipărească în minte cît mai bine trăsăturile care îl emoționau știind că mai tîrziu va tînji după aceste amintiri.

Fără să se prefacă, lăsă jos furculița.

– Povestește-mi despre ai tăi, Chalis. Sînt curios să aflu cît mai multe despre cei care te-au adus pe lume.

– Nu sînt sigură că-mi place cum sună asta, se încruntă ea vag.

– De ce?

– Răspunsul meu depinde de ce anume crezi tu despre ei: că trebuie complimentați sau blamați.

– Ar fi trebuit să primească premiul pentru părinții secolului, veni răspunsul însoțit de un zîmbet.

– Probabil că merită un anume fel de medalie pentru că s-au putut înțelege cu mine. Nu cred că a fost ușor să crești o mică pacoste precoce, care avea impresia că le știe pe toate. Și asta încă de la vîrsta de cinci ani.

Cole își aminti discuția pe care o avusese cu Stan și remarca acestuia despre maturizarea aproape forțată a lui Chalis. Ar fi dorit să afle motivul. Erau anumite perioade din viața ei pe care dorea să le descopere. Ea discuta despre copilărie cu seninătate, dar ochii îi erau umbriți.

– Deci, ce s-a întîmplat cu acea mică pacoste precoce? întrebă Cole amabil.

Chalis ridică din umeri.

– A crescut. Reveni la subiectul „părinți“ Tatăl meu era avocat în acea vreme, dar acum este judecător la un tribunal care se ocupă cu delincvența juvenilă. Mama are o afacere proprie. Decorează torturi pentru ocazii speciale. Din fericire, cînd a urmat cursurile pentru asta, eu eram la școală. Tata s-a îngrășat zece kilograme în acea perioadă.

– Părinții tăi locuiesc în apropiere?

– Au o fermă în Carmel Valley. Îi văd de cîteva ori pe lună. Chalis nu scăpă ocazia: Dar familia ta? Mai ai frați sau surori în afară de Lori?

Cole nu răspunse imediat. Nu părea încă pregătit să aibă încredere în ea.

– Tatăl meu a murit acum cîtiva ani, răspunse el în cele din urmă. Mama locuiește în aceeași casă unde m-am născut, lângă Los Gatos. Eu și Lori am fost singurii copii. Dacă e să ne luăm după spusele mamei, amîndoi am dezamăgit-o teribil pentru că nu i-am dăruit nepoți. Ca să-și ocupe timpul cu ceva s-a apucat de pictat.

Chalis se întinse spre el cu ochii lucind de interes.

– Mama ta este o artistă? Ce anume pictează? Peisaje marine, portrete?

– Pereți. Privirea perplexă de pe chipul lui

Chalis îl făcu să izbucnească în râs. Îmi pare rău; nu m-am putut abține. Mamei îi place să schimbe culorile pereților și îi place s-o facă singură. Ultima oară când am fost acasă camera mea era de un verde strălucitor. A trebuit să dorm în camera de oaspeți care arăta mai bine în nuanțe de roz fondant. Își pregătește singură culorile.

– Cred că îmi place mama ta.

– Aveți ceva în comun, zîmbi el.

Chalis spera că aluzia lui nu era despre cît țineau amîndouă la el. Spera ca el să nu-și fi dat seama de sentimentele ei față de el... încă. Căutînd un alt subiect care l-ar fi putut interesa, întrebă:

– Mamei tale îi place să coasă cuverturi?

– Și ea are un pekinez.

– Abia aștept să aud cum îl cheamă, spuse Chalis relaxîndu-se. Te rog, nu spune Snoopy sau Spot. Aș fi teribil de dezamăgită.

– Godiva. Blănița lungă îi aducea aminte de celebra lady Godiva.

– Chiar că îmi place mama ta, zîmbi Chalis.

Chelnerul se opri lîngă masa lor și păru teribil de dezamăgit văzînd mîncarea neatinsă în farfurii.

– Mîncarea nu este pe gustul dumneavoastră, domnule? întrebă pe un ton plin de demnitate.

– Mîncarea este grozavă. Mîncăm noi încet, răspunse Cole.

Înainte ca chelnerul să plece spre alte mese unde se aflau clienți ce apreciau preparatele la adevărata lor valoare, Cole îi remarcă zîmbetul glacial și privirea compătimitoare.

– Tipul ăsta nu este un om fericit, șopti Chalis pe un ton conspirativ.

– O să-i treacă. Cole se ridică și întinse mîna. Fă din mine un bărbat fericit. Acceptă acest dans.

Fără nici o ezitare ea își puse mîna în mîna lui.

– Ești ușor de mulțumit dacă doar îndeplinirea unei dorințe atît de simple te face fericit.

Cole nu mai zîmbea, iar vocea lui era un murmur emoționat.

– Cîteodată trebuie să ne mulțumim cu ceea ce putem obține.

Chalis îl aprobă în tăcere urmîndu-l spre ringul de dans aflat în celălalt capăt al restaurantului. Pentru o vreme el uitase de problemele care îl frămîntau, dar remarcă ei i le readusese în gînd.

Ajunși pe ringul de dans, Cole își trecu un braț în jurul mijlocului ei, iar cu celălalt îi ținea mîna pe piept. Ca la un semn amîndoi oftară într-o tăcută promisiune. Chalis realizează că și el și ea așteptaseră această apropiere întreaga seară.

Îi simțea bătăile rapide ale inimii, iar melodia lentă adăuga un plus de emoție simțurilor ei și așa ascuțite la maximum. Picioarele se mișcau lent, părînd a profita de această ocazie de apropiere. Cu brațul în jurul gîtului lui Chalis se mira cît de diferită i se părea această atingere față de cele ale altor bărbați. Era conștientă de toate amănuntele în legătură cu Cole: aroma after-shave-ului, grația mișcărilor, tăria cu care o ținea de mînă. Se strădui să vorbească încercînd cu disperare să stăpînească dorința sufocantă ce o învăluisese.

– Cole?

– Hmm? veni răspunsul lui.

– Saxofonistul are o privire ciudată.

– Probabil indigestie. Cole nici măcar nu se obosi să privească orchestra.

– Nu cred. Fixează o pereche de tineri din colțul opus și pare că se întreabă dacă este cazul să înceapă o melodie mai rapidă sau să arunce o căldare cu apă peste ei.

Cole își ridică privirea spre cei despre care vorbea Chalis.

– Și noi dansăm la fel de aproape, spuse întorcîndu-se spre ea.

– Dar noi sîntem mai în vîrstă.

– Și? clipi el nedumerit.

– Se presupune că ar trebui să avem mai mult control, să dăm dovadă de maturitate și tot restul.

– Zău? Dacă toate astea sînt în raport cu vîrsta atunci eu am doar șaisprezece ani.

Chalis zîmbi și se strînse mai tare lîngă el. Dacă saxofonistul ar fi putut vedea imaginile care îi treceau prin minte s-ar fi aprovizionat cu încă o găleată cu apă rece!

După cîteva minute fu rîndul lui Cole să întrebe:

– Chalis?

– Hmmm?

– Chestiuța asta decorativă este atît de importantă pe cît cred eu? Degetele lui se jucau cu nodul de pe șoldul ei.

– Dacă prin importanță înțelegi că îmi țin rochia pe mine atunci nu te înșeli.

Mîna lui se îndepărtă ca arsă.

– Vorbește-mi despre stocuri și ipoteci.

– Acum? zise ea dîndu-și capul spre spate pentru a-i vedea chipul.

Brațele lui o eliberară, iar el o conduse spre masă.

– Acum. Vom comanda un desert pe care nu-l vom mîncă, iar tu îmi vei povesti despre probleme

financiare.

– Prefer să dansăm.

Cole îi aruncă o privire galeșă.

– Saxofonistul are deja destule probleme cu marea de iubire gata să se reverse din celălalt colț al ringului de dans. Doar cîteva minute în plus să te strîng în brațe și nu voi mai răspunde de acțiunile mele.

După ce Cole îi trase scaunul, Chalis se așează. Vorbise în glumă, dar ea știa că nu e prea departe de adevăr. O lăsase să se apropie doar pentru a o îndepărta imediat după aceea. În timp ce dansaseră simțise răspunsul trupului de bărbat. O dorea, dar asta nu-l făcuse să-și schimbe părerea. O necăjea teribil de mult gîndul că bătălia pentru inima lui se terminase încă înainte să fi început.

– Care stocuri te interesează? întrebă încet.

Dar în acea clipă se apropie de masa lor și chelnerul întrebîndu-i dacă mai doresc și altceva.

După ce acesta se îndepărtă, el reveni la subiectul discuției.

– Nu vreau sfaturi contabile, spuse pe un ton iritat. Era doar o sugestie pentru a schimba subiectul. Dar dacă tot am ajuns aici mi-ar plăcea să aflu care a fost motivul pentru care ai renunțat

la meseria de diler. Stan mi-a spus.

„Un subiect ce îl ține la o distanță sigură“, se gîndi Chalis.

– Mi-am dat seama că doresc să vin în contact direct cu oamenii. Vocile de la telefon nu mă mulțumeau. Ajutam oamenii să facă bani de dragul banilor. Nu era o muncă în care să ai prea multe satisfacții.

– Sînt încîntat că economistul meu nu gîndește așa, replică Cole sec.

Farfuriile cu baclava poposiră în fața lor, pe masă, iar solemnitatea fără urmă de zîmbet a chelnerului o făcu pe Chalis să înțeleagă că trebuie să arate mai mult interes măcar față de desert, dacă doreau să-i reintre în grații.

Cu toate astea nu se osteni să ridice furculița, dar luă o înghițitură de cafea.

– Lucrez cu o jumătate de normă ca expert consultant pe probleme financiare la o firmă locală, ajutîndu-i pe oameni să iasă din încurcături contabile și sfătuindu-i pe micii întreprinzători. Datorită propriei mele investiții îmi pot permite să lucrez așa cum cred eu de cuviință. Noul magazin de cuverturi se va autofinanța cam într-un an, fără ajutorul meu.

– Nu faci prea multe pentru tine, spuse Cole

amintindu-și vorbele lui Stan. Vei pune întotdeauna problemele altora înaintea alor tale?

– Asta fac? Eu nu văd lucrurile în acest fel. Primesc mai mult ajutându-i pe oameni să meargă înainte, mai cu seamă în cazul în care au vreun handicap fizic. Dar nu aștept recunoștință pentru asta. Îmi place să ajut oamenii.

Abia în clipa în care vorbele îi ieșiră de pe buze, Cole realizează felul în care el o interesa.

– De aceea ai fost de acord să ne revedem? Pentru a ajuta un handicapat?

– Și în ce sens ești tu un handicapat?

– Ai insinuat că aș fi un infirm psihic în acea noapte când ai fost acasă la mine.

– Nu te consider un handicapat. Marea majoritate care se află într-o astfel de situație nu au ajuns acolo din propria lor voință, explică ea cu voce scăzută. Un accident, o boală sau vreo traumă de un anume fel i-au făcut să fie catalogați de societate drept handicapați. Îl privi serioasă. Tu ai ales să te îndepărtezi de oricine încearcă să se apropie. Tu ai făcut diferența.

– Alegerea a fost făcută de cineva care n-a înțeles... anumite schimbări ale mele. Vocea lui era straniu de calmă.

– Probabil că ea însemna mult pentru tine,

șopti Chalis cu grijă.

Cole se crispă.

– N-am spus că ar fi vorba despre o femeie.

– Nici nu era nevoie. Zîmbi subțire. Dacă aceluia care ți-ar fi rănit sentimentele i-ai fi dat un pumn în nas, ai fi eliminat deziluzia din viața ta. Dar pentru că era o femeie la care țineai ai lăsat ca vorbele ei să lovească acolo unde te durea mai tare. Și asta a fost tot o alegere. Ai ales s-o crezi.

Cole rămase tăcut. Nici n-ar fi putut vorbi. Chipul îi părea cioplit în piatră, dar greutatea pe care o purta de câțiva ani în suflet se ușurase. Era doar dezamăgit realizînd că această tînără care îi plăcea din ce în ce mai mult avea impresia că el alesese calea cea mai ușoară; aceea de a crede spusele Tinei.

Cînd chelnerul aduse nota de plată, Cole aruncă pe tavă cartea de credit fără să arunce măcar o privire la suma ce trebuia plătită. Înclinîndu-și capul curtenitor, chelnerul se retrase discret. Nici Cole, nici Chalis nu scoaseră nici o vorbă. Murmurul de mulțumire pe care chelnerul îl șușoti aducîndu-i înapoi cartea de credit nu fu auzit de nici unul dintre cei doi.

Cole se ridică și, înconjurînd masa, îi întinse

mîna lui Chalis aproape sigur că va fi refuzat. Urmări atent reacțiile zugrăvite pe chipul ei, apoi văzu uimit cum un colț al gurii i se ridică într-un zîmbet scurt. Chalis inspiră adînc și își puse mîna în mîna lui.

– Va trebui să revenim aici într-o bună zi pentru a încerca mîncarea, spuse ea sperînd că gluma va însenina atmosfera.

Cole o trase spre el. Îi luă fața în palme mîngîindu-i buzele cu degetele ca s-o împiedice să mai spună și altceva.

– Probabil că merit fiecare cuvînt pe care l-ai spus. Poate chiar mai mult de atît, dar prefer să vorbim despre altceva. Despre vreme, despre ciîni, despre orice în afară de mine.

O sărută brusc fără să ia în seamă lumea din restaurant. Apoi o privi în ochi.

– Îmi place limba ta ascuțită. Zîmbi galant. Ia o pauză de zece minute apoi ne înfruntăm iarăși.

Străduindu-se să nu zîmbească la rîndul ei făcu un pas mai departe de el.

– La naiba, Cole! Nu vreau să-mi treacă supărarea pe tine.

El își puse brațul pe după umerii ei cu un gest ocrotitor și o conduse spre ieșire.

– De ce ai vrea să rămîi supărată pe mine?

– Pentru că doar atunci știu cu exactitate unde mă aflu cu tine. Mînia este un sentiment ușor de recunoscut, mai ales din ziua în care te-am întîlnit. Devine chiar o obișnuință.

Ajunseră la ușă, dar el nu făcu nici un gest ca s-o deschidă.

– Dacă n-ai mai încerca să mă schimbi n-ai mai avea motive să te înfurii. Acceptă-mă așa cum sînt.

Asta credea el că încearcă ea? Să-l schimbe? Ea încerca doar să schimbe situația dintre ei, nu pe el. Dacă a înțeles-o atît de greșit, nimic nu se va putea schimba.

Mîndria o făcu să-și ridice obrazul.

– Am înțeles. Acceptarea va fi lecția pentru astăzi. Împinse ușa și ieși. Cum se descurcă Bill Avery? Soția lui îmi povestea că este cel mai fericit om de pe pămînt.

Dar Cole nu se lăsă păcălit de flecăreala ei.

– Se descurcă mai bine decît mă așteptam. Degetele lui se încleștaseră pe brațul ei. Chalis, eu...

Ea nu-l lăsă să termine fraza.

– Nu crezuse că va avea ocazia vreodată să arate ce poate. Chiar dacă este infirm este atît de talentat, încît poate fi util oriunde.

La mașină, Cole îi deschise portiera. Chalis reuși să-și păstreze un zîmbet pe buze pînă ajunseră acasă la ea. Restaurantul la care merseseră nu era prea departe, dar drumul i se păruse că durează o eternitate.

Cole o privise de cîteva ori ca și cînd s-ar fi temut că ea va dispărea iarăși. Chalis îi simțise nedumerirea și simțea părere de rău pentru el, dar considera că merită ca măcar pentru cîteva minute să treacă și el prin ceea ce trecuse ea de cînd se cunoscuseră.

În sfîrșit el parcă mașina lîngă garajul ei. Cînd făcu un gest să scoată cheia din contact ea îl opri.

– Nu te obosei să mă conduci pînă la ușă. Nu este nevoie.

Dar el opri motorul.

– La naiba, Chalis! Ochii lui aruncau flăcări. Trebuie să stăm de vorbă.

– Ne-am spus tot. Deschise portiera, coborî și se îndreptă cu pași mari spre intrare. Îl auzi coborînd din mașină și venind în urma ei. Reuși cu greu să deschidă ușa. Peticel îi ieși în întîmpinare, iar Cole o luă în brațe.

Chalis se întoarse spre el.

– Dă-mi cățelul.

- O aduc eu înăuntru.
- Tu nu vii înăuntru.
- Trebuie să stăm de vorbă.
- Dă-mi cățelul, repetă ea cu un mic tremur în

voce.

El reușește să se certe. Cu toate că Peticel se gudură de zor ochii lui nu se dezlipiseră de la Chalis. Pe chipul lui se citea o hotărâre de nezdruncinat.

Ridicându-și fruntea cu mândrie ea îi aruncă o privire încruntată, se răsuci pe călcâie și intră în casă. Aprinse lumina și își azvîrli pantofii din picioare. Geanta o aruncă pe un scaun alături de chei. Inspiră adânc și spuse printre dinți:

– Acum îmi dai cățelul?

Cole îi dădu drumul lui Peticel care se repezi la unul dintre pantofi, dar cei doi erau prea ocupați unul de celălalt pentru a observa.

Văzînd expresia supărată din ochii lui Chalis, Cole se blestemă în gînd pentru stîngăcia de care dăduse dovadă.

– Chalis, vreau să-ți explic. Putem merge în sufragerie? Ar putea să dureze.

Ea se conformă în tăcere aprinzînd în drum un lampadar. Făcu un gest spre canapea iar ea se așează pe un scaun. Însă Cole o apucă de

încheietură și o trase spre canapea.

– N-am de gînd să țip ca să mă auzi, spuse el desfăcîndu-și nodul de la cravată și scoțîndu-și sacoul.

Își încrucișă picioarele și-și lăsă capul pe spate. Îi luă mîna cu toate că ea se împotrivi, privind fix șemineul gol.

Pentru că el nu părea dispus să înceapă, o făcu ea.

– Cole, de ce să prelungim asta? Mi-ai explicat foarte clar ce simți. M-am încăpățînat să nu iau în seamă dorința ta de a fi lăsat în pace, dar îți promit acum că voi renunța. El se întoarse spre ea, cu brațul sprijinit pe spătarul canapelei.

– Chalis, zise cu blîndețe. Darnică, generoasă, Chalis. În seara asta te-am rănit, dar tu continui să încerci să nu mă lași să cad.

Îi mîngîie gîtul cu dosul degetelor prelungindu-și alintul spre obraz. Ea îi îndepărtă mîna.

– Am crezut întotdeauna că doar femeile tachinează. Acum sînt convinsă că și bărbații o pot face la fel de bine.

– Ce tot spui? Nu te tachinam.

– Mă atingi, mă îmbrățișezi, mă săruți ca și cînd ți-ar face plăcere toate astea, ca și cînd m-ai dori, apoi mă îndepărtezi. Cum se cheamă asta

dacă nu tachinare? Nu-mi pot schimba stările emoționale cu rapiditatea cu care ți le schimbi tu. Și nici măcar nu vreau s-o fac.

Încercă să-și tragă mîna dintr-a lui, dar nu reuși.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic.

– Nu-mi mai plac poveștile de foarte mulți ani, Vru să se îndepărteze, dar Cole era prea voi-
nic pentru ea.

– Chalis, o avertiză el încet. Dacă nu încetezi să te miști în felul ăsta... Lăsa fraza neterminată știind că nu va fi nevoie să intre în detalii.

Chalis îngheță.

– Lasă-mă să mă ridic.

Brațul lui îi înconjură gîtul, iar un picior i le prinse pe amîndouă ale ei.

– Acum sînt sigur că mă vei asculta.

– Atunci hai să terminăm odată, izbucni ea.

Mîna lui trecu ușor peste coapsele ei.

– Te simt atît de bine, Chalis. Atît de dulce și feminină.

Sub atingerea lui corpul îi tremură cu toată împotrivirea ei.

– Treci la subiect, Cole. Trebuia să-mi explici comportamentul tău ciudat.

Degetul lui trasă o urmă invizibilă de-a lungul

decolteului ei.

– Voi începe cu felul în care reacționez atunci când te ating. Ies la lumină toate emoțiile magice, gândurile la... la lucruri pe care aș fi vrut să le uit. Ochii lor se întâlniră. Iar atunci când asta se întâmplă, mă îndepărtez de tine.

– Poți fi mai explicit, șopti ea. Știu de Tina, femeia care n-a putut accepta orice ar fi fost, ceea ce tu doreai ca ea să accepte.

Mîna lui încremeni.

– De unde știi de Tina?

– Sora ta mi-a spus că o femeie pe nume Tina te-a rănit.

– Ce altceva ți-a mai spus Lori? Întrebă el cu trupul întreg vibrînd din cauza încordării.

– A spus că ai o problemă mai specială și că se pare că Tina n-a știut să fie diplomată. Lori nu mi-a specificat despre ce anume este vorba. Doar că era sigură că pe mine nu mă va deranja.

– Nu vreau să risc. Cu un surîs se îndepărtă de ea. Stătea cu fața în mîini, fixînd șemineul fără foc.

Chalis îl privi cercetătoare.

– Eu nu sînt Tina.

Cole o privi peste umăr.

– Știu. Nu ești deloc asemenea ei.

- Atunci de ce nu vrei să-mi dai o șansă?
- Vorbele și faptele Tinei m-au durut pentru o vreme, dar dacă și tu ai avea aceeași reacție aș fi un om distrus.

Un fior cald o străbătu pe Chalis. Cole recunoscuse; ea însemna ceva pentru el. Îi mîngîie cu tandrețe părul.

- Deci, ăsta este un rămas bun?
- Nu! izbucni el. Aș vrea să fim măcar prieteni. Zîmbi vinovat. Aș încerca chiar să nu mai fiu un nemernic.

– Cine a spus că ești un nemernic? Ești doar îngrozitor de schimbător.

Zîmbetul lui o înmuie.

- Dacă aș încerca să nu mai fiu?

Ea își plimbă degetele pe obrazul lui.

- Cei care sînt prieteni împart aceeași canapea ca noi acum?

– Prieteni foarte buni, da.

Ea îl privi neîncrezătoare.

- Cred că îți place să faci tu regulile.

Luminițe jucară în ochii lui.

- O altă regulă este aceea că prietenii foarte buni pot să se sărute atunci cînd stau pe aceeași canapea. De fapt, este o regulă obligatorie.

Gura lui îi mîngîie buzele într-un sărut scurt.

– De ce prietenii trebuie să se sărute ca mătușa Hortensia?

Cole izbucni în râs.

– Pentru că dacă te-aș săruta așa cum îmi doresc s-o fac n-am fi prieteni, ci iubiți.

– Și asta-i rău?

– Nu rău. Imposibil.

Chalis își înălță sprâncenele. Nu era nici toantă nici naivă. Trupurile lor erau foarte aproape. Zîmbi.

– Imposibil spui?

Amuzamentul amar din privirea lui îi aduse un nod în gât.

– Nu din punct de vedere fizic, dar tu ai nevoie de cineva care să nu fi trăit atâtea dezamăgiri ca mine. Zîmbetul îi dispăru. Nu mă trece pe lunga listă cu persoane pe care vrei să le ajuți, Chalis. Refuz să fiu un caz pentru tine.

– Dar ce vreau eu nu contează?

– Și ce vrei tu?

– Vreau să mă săruți.

– Chalis... se încruntă el.

– Este regula ta. Îți amintești?

Cole știa că nu ar avea puterea să se oprească doar la un sărut. A fi atât de aproape de ea îl ucidea. Dacă i-ar fi posedat gura, și-ar fi pierdut

total controlul.

- Am făcut deja asta.
- Este voie doar un sărut?
- Asta-i regula.
- Mai trebuie să aflu ceva despre felul ăsta de prietenie?

El o strînse în brațe. Încet, se relaxă.

– Doar atît. Pot fi votate amendamente, dacă este necesar. Căscă. N-am prea dormit de cînd te-am cunoscut. Cred că trebuie să iau măsuri.

Îi sprijini capul de umărul lui. Chalis ştia că emoția ultimelor zile îi joacă şi ei feste. Va închide ochii doar pentru o clipă. Era atît de bine să-l simtă alături! Îl auzi inspirînd adînc.

„Peticel trebuie dusă afară, se gîndi. Trebuia pusă alarma. Lumina era încă aprinsă“

Se va trezi imediat.



Capitolul 5

Ceva greu se așeză pe pieptul ei și o limbă aspră și umedă îi linge obrazul. Chalis deschise o pleoapă, destul ca să vadă o pereche de ochi negri și o limbă roz la doar câțiva centimetri de fața ei.

– Sînt trează. Sînt trează, mormăi.

Căutînd să dea cuverturile la o parte cu un gest automat, descoperi că acestea nu se aflau la locul lor. Deschise amîndoi ochii și privi în jur. Doamne! Era pe canapea, îmbrăcată.

Ceața somnului începuse să se risipească și

Își aduse aminte cum ajunsese acolo. O privire rapidă prin cameră îi dezvălui că este singură. Nu era nici un sunet de apă care curgea la baie sau zgomot de vase la bucătărie. Gustă amăreala dezamăgirii. Cole plecase. O zări pe Peticel. Întinse o mână și o scărpină pe urechi.

– A plecat, nu-i așa, Peticel? Și nu cred c-a lăsat vreun mesaj. Peticel îi linse mâna, iar Chalis oftă. Nu, n-a lăsat.

Cu pekineza în brațe se ridică. Ceasul de pe mäsută arăta cîteva minute după ora șapte. Cole probabil că plecase la puțină vreme după ce ea adormise.

Toată vorbăria despre prietenie și el nici măcar n-a așteptat să spună „la revedere“, se gîndi ea. O va suna mai tîrziu? Își desfăcu rochia. Poate că după un duș va fi în stare să se gîndească la el în termeni mai buni. Însă tot nu știa dacă între ei se schimbase ceva.

Prietenii! Ce naiba însemna asta? Nu știa foarte bine dacă trebuie să se simtă insultată sau flatată.

Veni ziua de vineri, iar Chalis încă nu știa ce să creadă despre Cole. Două zile fără nici un telefon nu erau un indiciu pentru ceea ce însemna această prietenie a lor. Ea crezuse întotdeauna

că prietenii vorbesc între ei.

Lori venise ca de obicei joia la ora ei de broderie, dar Chalis evitase să pomenească numele lui Cole. Se așteptase ca Lori s-o facă, dar acest lucru nu se întâmplă.

Vineri, după cină, Chalis merse la proprietatea pe care o cumpărase de la el. Cu o zi înainte o sunase Bill Avery ca s-o anunțe că săptămîna următoare va fi turnată fundația noului magazin. Menționase și ceva despre anumite schimbări pe care ar fi dorit să le facă planurilor inițiale și ar fi fost bine ca ea să le aprobe. Stabiliseră o întâlnire. Lui Chalis i se păruse ciudat că Bill nu stabilise întâlnirea la birourile *Denver*. Pentru el ar fi fost mult mai comod.

Ajunsă la parcelă parcă pe una din marginile drumului, lăsă geamul în jos și așteptă nerăbdătoare. Din locul unde se afla, vedea întreaga parcare a birourilor *Denver & Asociații*. Mașina special construită a lui Bill era și ea tot acolo, lângă *Jaguar*-ul lui Cole.

Soarele torid încălzea parbrizul, iar Chalis începu să transpire din ce în ce mai rău. Remarcă basculanta cu ciment parcată lângă mormane de cărămizi. Muncitorii cu mănuși lungi și căști de protecție așteptau ca cimentul să se scurgă din

tulumbă.

Deschise portiera și își puse geanta pe umăr. Nu-l va mai aștepta pe Bill. Poate că nu se pricepea prea bine, dar dorea să vadă mai de aproape cum se toarnă fundația.

Unul dintre muncitori o avertiză:

– Nu vă apropiați prea mult, doamnă. Chestia asta sare.

Ea făcu semn că a înțeles și se opri cam la zece metri. Purta un costum alb care și-ar fi schimbat rapid culoarea dacă n-ar fi ascultat sfatul. Un bărbat mai în vîrstă, cu niște planuri în mînă se apropie.

– Aveți vreo legătură cu ce se construiește aici sau doar priviți? Un rest de țigară îi atîrna în colțul gurii. Omul vorbea fără să fie deranjat de fum, ca și cînd țigara ar fi făcut parte din corpul lui. Nu că m-ar deranja că stați aici, dar arătați prea bine pentru tipii ăștia.

– Eu sînt cea care plătesc facturile pentru asta, răspunse Chalis. Ce caută un băiat simpatic din New Jersey atît de departe de casă?

Gîra muncitorului se întinse într-un zîmbet larg. Nu-i mai spusese nimeni „băiat“ de vreo patruzeci de ani.

– Ați ghicit, nu?

– Mda.

– Eu sînt Ernie Scanlon, se recomandă el întinzînd o mîna butucănoasă spre ea. Supravegheatorul.

Chalis îi strînse mîna.

– Am crezut că Bill Avery va supraveghea personal lucrul. El te-a angajat?

– Eu lucrez pentru *Denver & Asociații*, veni răspunsul însoțit de un gest spre clădirea unde se afla biroul lui Cole. Domnul Denver în persoană m-a pus să fac asta. A zis că e o treabă importantă.

Chalis se întrebă motivul pentru care Cole se implicase. Poate din cauză că Bill, lucrînd acum pentru el, fusese pus să se ocupe de altceva.

În clipa următoare domnul Denver, însoțit de Bill Avery, ieși din clădirea birourilor. Cu toată distanța dintre ei, Chalis observă încruntarea de pe chipul lui Cole cînd acesta dădu cu ochii de ea. Vru să ridice mîna în semn de salut, dar se opri cînd, fără s-o privească a doua oară, el se întoarse spre Bill, îi spuse ceva, apoi se urcă în mașină și plecă.

Observă ca în vis că Bill se întoarce înapoi în clădire. Întreaga ei atenție era la Cole. O ignorase complet ca și cînd n-ar fi existat. Nici măcar un

zîmbet, nici măcar o fluturare de mîină... nimic.

Probabil că arăta complet năucită.

– Sînteți bine? Întrebă Ernie. Arătați ciudat.

„Mă simt ciudat“, îl completă ea în gînd.

– Sînt bine. Întorcîndu-se spre cimentul care se turna spuse: Eu... credeam că am văzut pe cineva pe care îl cunoșteam.

Privirea lui Ernie urmări *Jaguar*-ul vernil ce se îndepărta.

– Adică pe domnul Denver? Ar trebui să faceți cunoștință dacă nu-l știți. Este un tip isteț.

„Isteț ca un topor și la fel de manierat“, comentă ea în gînd.

– Cum știți care ciment este de calitate? schimbă ea subiectul.

Supraveghetorul îi explică cu lux de amănunte procedura de verificare. Cînd termină Chalis se auzi strigată pe nume.

Întorcînd capul îl văzu pe Bill manevrînd căruciorul cu roțile spre locul unde se afla ea. Își ceru scuze de la Ernie și merse spre arhitect.

Acesta avea pe cap o cască albă de protecție și ținea în mîină o altă pentru ea.

– Te rog să ți-o pui. Cole a insistat să nu te las pe șantier fără ea. Este fanatic în privința regulilor de siguranță.

– Nu fac altceva decît să mă uit, se împotrivi ea.

– Nu contează. Șeful a spus să porți una sau să nu fii lăsată să te apropii.

Chalis n_u credea totuși să fie vreun pericol de a se pomeni cu ceva căzîndu-i în cap, din moment ce nici măcar nu fusese turnată toată fundația. Singurul pericol de sus erau păsările. Își puse totuși casca.

– Îi poți spune domnului Denver că m-am conformat regulii lui blestemată. Salută militărește. Aștept noi ordine.

Bill izbucni în rîs.

– Casca nu era un ordin. Ordinul este să mă duci spre supraveghetor ca să-i arăt niște schimbări în planurile inițiale.

După cîteva minute, Chalis văzuse și aprobase modificările. În timpul discuției descoperise că majoritatea schimbărilor fuseseră făcute de Cole. Părerea lui Bill era că șeful lui fusese cu adevărat interesat de noua clădire și de aceea se oferise să utilizeze personalul cu care lucra de obicei.

Din tonul lui Bill răzbătea respectul pe care i-l purta lui Cole. Toți cei care îl cunoșteau aveau o cu totul altă părere despre el. Stan îl plăcea, Patsy dorea să-l adopte, Bill îl respecta și-l

admira, Lori voia să-i găsească o nevastă. N-ar fi cazul ca adevărata fire a lui Cole Denver să i se arete și ei?

Poate că el se purta altfel cu ceilalți, dar cel mai important era comportamentul lui cu ea. Schimbările – ziua-rece, noaptea-tandru – nu erau acceptabile. Era ca și cum n-ar fi vrut să știe de ea când erau și alții în jur.

„Destul“, își spuse Chalis în gând. Se săturase de „prietenia“ lui. Nu va fi de acord că într-o seară să adoarmă la ea pe canapea pentru ca două zile mai târziu nici măcar să n-o salute. Poate că alții aveau nevoie de timpul și de afecțiunea ei. Ea nu avea nevoie de Cole Denver.

Mai târziu, în aceeași seară, se afla într-una din clasele de broderie de la magazinul de cuverturi. Fusesse agitată și incapabilă să stea singură acasă. Atmosfera relaxantă a clasei o liniștise. Se bucura de conversațiile purtate cu unele cursante. O ajutase mai tot timpul pe Sophie Stringer la o aplicație pentru o tapiserie. Pentru articulațiile îngroșate de artrită ale lui Sophie unele cusături erau prea complicate, dar mîndria n-o lăsase să-i ceară ajutorul lui Chalis decît la puține dintre ele.

Cînd ora se termină, femeile își strînseră

accesoriile pentru cusut și plecară pe rînd. În afară de Chalis mai rămăseseră doar Sophie și Janne Disten. Femeia mai în vîrstă se mișca mai încet, dar nici nu putea fi vorba de a o ajuta. Chalis și Janne folosiră timpul pentru curățenie.

– Mai vrea cineva cafea înainte de a curăța ibricul? întrebă Janne.

– Eu nu, mulțumesc, spuse Chalis.

– Tu, Sophie?

– Nu, mulțumesc, draga mea. Bubba mă așteaptă afară.

Chalis și Janne își zîmbiră. Îl cunoscuseră pe Bubba, fiul lui Sophie, un distins bancher ce purta doar costume la patru ace, avea părul grizonat și nu arăta deloc precum cineva care are o poreclă atît de răsunătoare.

Cu lucrurile în plasă, Sophie își îmbracă ja-cheta.

– Ce căutați voi, femei tinere, aici la ora asta? Nu mai există tineri în San Jose? Ar trebui să fiți la întîlnire.

– Tinerii și orașul se pare că se descurcă și fără noi, răspunse Janne pe un ton sec.

Deodată se auzi un zgomot, ca și cînd cineva ar fi bătut în geamul magazinului cu cheile de la mașină.

Chalis zîmbi.

– Se pare că Bubba devine nerăbdător. Mergeți și dați-i drumul înăuntru, iar eu voi stinge luminile aici.

Celelalte două femei părăsiră atelierul. Chalis era cu mîna pe întrerupător cînd își aminti de poșetă. În clipa următoare auzi vocea lui Janne.

– Acela nu este Bubba.

Stinse lumina și ieși din cameră, gîndindu-se că este vreun client întîrziat. Le privi pe cele două femei oprite în pragul ușii. Janne zîmbea ciudat, iar Sophie avea degetul mare ridicat în semn de aprobare.

– Ce aveți voi două? întrebă.

Sophie și Janne se dădură la o parte în același timp. În magazin intră Cole Denver.

– Cole! Ce cauți aici? întrebă Chalis uimită.

Dar el nu apucă să-i răspundă.

– Noi plecăm, zise Janne. Înainte ca proprietara magazinului să-și dea seama ce se întîmplă, cele două ieșiră cu o ultimă fluturare de mînă.

După ce șocul trecu, mînia reveni.

– Este închis, spuse scurt.

El remarcă tensiunea din glasul ei și se întrebă cum s-o domolească.

- Nu vreau să cumpăr.
- Atunci ce vrei?
- Să te văd, răspunse el calm.
- M-ai văzut mai devreme. Nu păreai impresionat. Făcu o pauză. Dar este o diferență, bineînțeles. Mai devreme era la lumina zilei.
- Ce vrea să însemne asta? se strîmbă el.
- Ea căută în geantă și scoase cheile.
- Trebuie să încui.
- Chalis, explică-mi remarca despre lumina zilei.
- Cred că se explică de la sine.
- Eu nu înțeleg.
- Dar eu da. Făcu un gest spre ușă. După tine.
- Nu mă mișc de aici pînă nu-mi spui de ce ești supărată.
- Chalis oftă.
- Parcă am mai trecut prin asta cîndva. Este o scenă familiară. Își ridică fața. Hai să nu jucăm scena încă o dată. Fără jumătăți de adevăr și fără să ne ascundem după deget.
- Continuă.
- Ți-e rușine să fii văzut cu mine?
- Cuvintele ei îl derutară.
- Ce?

– E doar o întrebare. Răspunde: da sau nu.

– E o întrebare prostească. De ce naiba crezi că mi-ar fi rușine să fiu văzut cu tine? Părea să se lupte cu o puternică emoție. E din cauză că nu am venit să-ți vorbesc astăzi?

Ea dădu din cap aprobator.

– Este singura concluzie la care am putut ajunge avînd în vedere că nu saluți, nu clipești și nici măcar nu zîmbești cînd mă vezi. Nu mă aștept să cînți la trompetă sau să întinzi un covor roșu înaintea mea, dar poți să te comporți ca și cînd aș fi cineva pe care-l cunoști. Și asta s-a întîmplat nu doar astăzi, Cole. De cînd ne-am cunoscut ești tandru și cald noaptea și rece și distant în timpul zilei. Tu mă atingi, dar eu n-am voie să te ating. Îmi ții o adevărată prelegere despre prietenie pentru ca apoi să mă tratezi ca pe o necunoscută.

Cole trase aer adînc în piept.

– Nu ești tu de vină, Chalis. Astăzi mă feream pe mine.

Culoarea fugi din obraji ei.

– De mine? Vorbele lui o duruseră mai mult decît indiferența. De ce? Reuși să încuie ușa. Vocea i se înăspri. Dumnezeuule, Cole! Nu sînt Tina!

– Nici n-am spus c-ai fi.

– Dar continui să te aștepți să fac ce făcea ea, nu-i așa?

– Poate. Dar, adăugă el rapid, nu am de gând să-ți dau ocazia.

Barierile erau la locul lor, împodobite cu sîrmă ghimpată. Va fi nevoie de argumente puternice pentru a le îndepărta, dar de data asta ea nu va renunța.

– Ce-ar fi să aflăm ce reacție voi avea? Scoate-ți cămașa.

O privi șocat. Bariera căzuse lăsîndu-l vulnerabil în fața ei.

– Știi despre cicatrici? Gura i se strînse într-o linie subțire. Cum... cum de ai aflat?

Deci avusese dreptate.

– Contează?

Cole şuieră iritat.

– Nu, cred că nu contează.

– Ai dreptate. Nu-mi pasă, zis ea referindu-se la cicatrici. Dar nu vorbim despre același lucru.

– Asta s-a mai întîmplat și altă dată, zîmbi el ciudat.

– Și atunci ar fi cazul să spunem că a fost interesant că ne-am întîlnit și să plece fiecare pe drumul lui. Se pare că nu dorim aceleași lucruri și

nici nu vorbim aceeași limbă. Oftă. Nu avem prea multe în comun.

Cole nu mai zîmbea. Ochii lui o priveau cu insistență.

– Nu vreau să plecăm pe drumuri separate și avem mai multe în comun decît ți-ai putea imagina.

– Cum ar fi?

– Magia dintre noi de fiecare dată cînd ne atingem. De fiecare dată cînd ne întîlnim simțim că se întîmplă ceva important. M-am tot gîndit la toate astea. Buzele i se strînseră într-o grimasă. Nu sînt capabil să mă gîndesc la altceva. Spune-mi dacă greșesc și dacă toate astea le simt doar eu.

– Nu, nu greșești. Își ridică ochii spre el. Continuăm sau ne spunem rămas bun? Inima i se ridicase în gît, dar reuși să vorbească fără ca teama să-i răzbată în glas. Acum totul depindea de el.

El închise ochii pentru o clipă, apoi își ridică umerii. Merse la ușă și scoase cheile. I le dădu.

– Mă duc acasă. Dacă vrei să vii, voi fi acolo. O apucă de încheietură. Dacă nu vii, voi înțelege. În felul ăsta vei avea timp să te gîndești, să te asiguri că nu greșești.

Chalis îl aprobă cu o scurtă mișcare a capului. Lăsase o ușă deschisă pentru ea. Era alegerea ei dacă să intre sau nu.

Ochii lui îi căutară pe ai ei.

– Dacă vei veni, vom sta doar de vorbă, adăugă. Ține minte asta când te hotărăști. Se răsuca pe călcâie și plecă în grabă.

Ca în vis, Chalis trase obloanele magazinului. Se blama deja în gând pentru prostie. Apoi plecă, dar nu în direcția casei lui.

Ajunsă acasă, o mîngîie pe Peticel și merse direct în dormitor. Își schimbă hainele cu o pereche de pantaloni și o bluză roșie.

– N-am de gând să ajung la el tremurînd, îi spuse lui Peticel. Am nevoie să fiu sigură pe mine.

Peticel se întinse cu botul pe labe, brusc dezinteresată de faptul că stăpîna ei pleacă și o lasă singură.

Chalis încercă să-și încheie cît mai repede nasturii de la bluză.

– Sînt atît de nervoasă încît îmi tremură mîinile.

Peticel se învîrte prin curte cît Chalis îi umplu vasul cu apă și desfăcu o conservă cu mîncare pentru cîini.

În sfîrșit se afla la volanul mașinii, conducînd spre casa lui Cole. De data asta nu mai avu

probleme cu găsirea adresei. Parcă automobilul lîngă *Jaguar*-ul lui. Opri motorul și încercă să-și tempereze respirația. La nici una dintre ferestre nu se vedea lumină. Renunțase s-o aștepte?

Zgomotul portierei se auzi asemeni unei împușcături în noaptea tăcută. Poteca pînă la ușa de la intrare păru fără sfîrșit. Cu ochii la cutia interfonului, trase aer adînc în piept și apăsă butonul soneriei. După cîteva secunde ce ei i se pîrură o eternitate se auzi declicul. Interfonul rămase tăcut.

Deschise ușa. Păși în hol așteptîndu-se să-i vadă pe cîini sau pe Cole. Nu era nimeni?

– Cole!

O lumină palidă se aprinse brusc. Merse spre ea.

O umbră cădea pe pragul ușii. Cole. Și el își schimbase hainele. Purta o pereche de blugi. Mînele cămășii îi erau suflecate pînă aproape de coate. Era desculț. Părul în dezordine arăta ca și cînd și-ar fi trecut deseori mîinile prin el. Părea destins, dar în ochii lui era atîta neliniște vulnerabilă, încît inima lui Chalis se strînse de durere.

– Bună, spuse oprindu-se în fața lui.

El o privi în tăcere. Apoi o îmbrățișă cu atîta putere, încît aproape că îi tăie răsufarea. Era atîta

disperare în gestul lui, încît vorbele nu-și aveau rostul. Pentru cîteva momente se mulțumi s-o țină în brațe doar pentru a o simți aproape. Încet, își slăbi strînsoarea fără a-i da drumul însă.

– Nu credeam că o să vii, spuse cu voce răgușită.

– Am fost pînă acasă să-mi schimb hainele.

– Puteai veni așa cum erai. Pentru Dumnezeu, Chalis, nu-ți dai seama că nu mi-ar fi păsat nici dacă veneai după ce ai fi curățat grajdurile? Că oricum te-aș fi dorit?

Inima ei bătu mai repede și ea zîmbi.

– Sînt aici acum.

– Da, răsufă el. Ești aici.

Își lăsă brațele să cadă.

– Vrei ceva de băut? Întrebă făcîndu-i loc să intre în cameră.

– Nu, mulțumesc. Nu rezist prea bine la lichior. După un pahar adorm sau mă apucă rîsul.

Cole n-o scăpă din ochi în timp ce ea privea prin cameră. Venise totuși. Pe măsură ce minuterile treceau și ea nu apăsese se simțise din ce în ce mai ușurat. O dorea mai mult decît își imaginase vreodată că poate dori pe cineva, dar dacă ea hotăra să nu vină era mai bine. El n-ar fi fost nevoit să-și aducă aminte de trecut. Acum era

aici, iar el nu-și putea lua ochii de la ea.

Chalis văzu un pahar pe jumătate plin pe o masă de lângă un scaun din piele. Lampa de pe masă era singura sursă de lumină. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că el stătuse pe întuneric pînă la sosirea ei. Aprinsese lampa doar cînd auzise mașina lui Chalis.

Privirea ei cercetă camera. Era evident că aici își făcuse Cole biroul. Scaune din piele, rafturi cu cărți, o planșetă și un birou din lemn de mahon. Aici își petrecea cea mai mare parte a timpului, se gîndi Chalis, aici, unde se simțea bine. Nu exista nici o sursă de căldură.

Îl privi.

– Unde sînt cîinii? Mă așteptam să-i văd la ușă.

– I-am lăsat lângă piscină.

Cîinii ar fi spart gheața. Dar așa ea era tensionată la maximum și nici el nu părea relaxat. Amîndoi așteptau, amîndoi doreau să facă un pas înainte, dar amîndoi se temeau de ce ar fi putut descoperi. Privirile lor rămăseseră înlănțuite, cîntărindu-se reciproc, întrebătoare, pline de speranțe.

Cole făcu prima mișcare. Veni lângă ea și-i luă fața în mîini cu degete tremurătoare.

– Ai idee oare ce risc îmi asum în seara asta, Chalis? Cel mai mare risc pe care l-am acceptat vreodată. Vocea îi era răgușită din cauza emoției. Nu-mi va păsa de nimic altceva dacă te voi pierde.

O mînă de-a ei o acoperi pe-a lui.

– Și eu sînt înspăimîntată, Cole. Mă sperie de moarte posibilitatea de a rămîne blocată, dar nu vreau să fim doar prieteni. Vreau tot ce ai tu de dat. Nu mai vreau întuneric, Cole. Pășește în lumină... cu mine.

Un mușchi se zbătu pe obrazul lui. Se rupse de lîngă ea pentru a da o ultimă bătălie cu sine. În sfîrșit, se întoarse cu fața spre ea, cu trupul crispat, cu ochii arzînd.

– Ultima femeie care m-a văzut fără cămașă a explodat.

Chalis înghiți în sec. Nu era de mirare că nu ardea de nerăbdare să-i vadă reacția la cicatricile care îi brăzdau corpul.

– Tina?

El aprobă dînd din cap.

– Eram logodiți atunci cînd a fost incendiul.

– Vorbește-mi, te rog, despre asta, spuse Chalis blînd.

El păru că vrea s-o refuze. Se îndreptă spre

scaunul pe care stătuse mai devreme și se așeză. Luă o înghițitură zdravănă din băutură, apoi făcu un gest invitînd-o și pe ea să stea jos.

– Acum doi ani, începu, mă aflu într-un hotel vechi împreună cu niște constructori și cu directorul hotelului. Un scurt-circuit a declanșat focul, undeva la etajul patru. Sistemul de siguranță era foarte vechi și nu a reacționat, iar incendiul s-a extins cu rapiditate.

Chalis realiza foarte bine cît efort îi trebuie pentru a-i povesti toate astea, dar știa că trebuie să îndepărteze trecutul din calea lor.

– Și tu ai fost una dintre victime.

Cole clătină capul și inspiră adînc.

– Ușa liftului era asigurată cu un grilaj vechi. A căzut peste mine cînd m-am aplecat să-l protejez pe director. Un grilaj înroșit de căldură.

Scena descrisă era înfricoșătoare. Chalis își putea imagina groaza lui în clipele cînd grilajul se lipise de carnea lui.

– Mi-a căzut pe spate, continuă Cole, iar eu a trebuit să mă întorc cu fața ca să-l pot îndepărta. Își descleștă încet mîinile și le privi. Printr-o întîmplare ciudată mîinile nu mi-au fost arse. Unul dintre pompieri mi-a spus că am folosit probabil haina ca să acopăr barele înainte de a le împinge.

Nu-mi amintesc nimic din clipa în care a căzut peste mine. Mi-am revenit abia la spital.

Pregătit să vadă oroare sau dezgust întipărite pe chipul ei, ridică ochii și-o privi. Dar în ochii ei albaștri, cinstiți, nu era decît compasiune. Atunci povesti mai departe:

– Mi s-a spus că sînt norocos. Cîțiva muriseră în foc. Eu am supraviețuit.

Chalis se ridică și merse spre el. Îngenunche lîngă scaunul lui cu mîinile sprijinite pe genunchii puternici.

– Nu norocul a împins grilajul, Cole. Tu ai făcut asta.

Pentru prima dată de cînd ajunsese aici, el zîmbi slab. Îi făcu loc între genunchii lui.

– Nu face un erou din mine. Dacă aș avea curaj mi-aș scoate cămașa în fața ta.

Ea îl privi cu seriozitate.

– Este atît de important pentru mine să-ți accept aspectul fizic?

Mîinile lui îi mîngîiară brațele, gîtul, linia obrazului.

– Dacă aș spune da, m-ai crede vanitos. Dacă aș spune nu, ai crede că nu-mi pasă părerea ta despre mine. Degetele lui îi pătrunseră în păr forțînd-o să-l privească. Chalis, cicatrici

adînci îmi brăzdează trupul și nu sînt deloc plăcute la vedere. Mi s-a spus că o femeie trebuie să fie oarbă sau proastă ca să mă dorească în patul ei.

– Tina era o nemernică.

Cole păru uimit, apoi rîse scurt.

– Da, era, insistă Chalis. Nu am prea mult timp pentru cei care dau importanță aspectului fizic al cuiva. Sînt lucruri mai importante în viață decît asta. Cînesc un bărbat care este devotat soției lui cu toate că ea nu este perfectă din punctul ăsta de vedere. A avut un accident de mașină cu ani urmă și de atunci se află într-un scaun cu rotile. Nu fusese niciodată o femeie frumoasă, dar de cînd cu accidentul, el găsește minunat tot ce face sau ce spune ea. Soțul ei se consideră omul cel mai fericit. Ridică mîna spre fața lui. N-am întîlnit pe nimeni pînă acum care să aibă asupra mea efectul pe care îl ai tu. Iar asta nu are prea mult de-a face cu felul în care arăți, dar are cu omul pe care-l ghicesc în tine.

El oftă greu.

– Tina a fost de-a dreptul scîrbită de cicatricile mele. E o reacție greu de uitat. Doar la asta mă gîndesc atunci cînd încerci să mă atingi.

„Cîteodată faptele spun mai multe decît vor-

bele“, își aminti Chalis. Începu să-i mângâie picioarele și-l simți tremurând sub mâinile ei. Mici luciri îmbâlnziră ochii lui întunecați.

Îl apucă de mână și i-o aduse pe gâtul ei, pe umăr, alunecând-o spre sîni. Nu luă în seamă nodul înghițit de Cole și-i ținu mîna pe sînul ei pînă cînd el nu se mai împotrivi.

Degetele lui tremurau cînd, cu un gest blînd, o luă de ceafă și o apropie de el. Răsuflarea lui fierbinte îi mângâie gura.

– Încerci să mă seduci?

– Da, șopti ea. Mă descuțc?

El sărută buza ei de sus.

– Să nu spui că nu te-am prevenit. Dacă ai să leșini, eu...

Cu mâinile petrecute pe după gâtul lui, murmură:

– Nu vrei să taci?

El îi acapară gura. Buzele i se mișcau peste ale ei, deschizîndu-le, punînd stăpînire pe ele. Chalis scoase un mic geamăt de plăcere.

Îi simțea mușchii puternici încordați sub atingerea ei. Teama că îl va respinge era încă adînc înfiptă în sufletul lui. Îl mângâie cu mișcări lungi, tandre.

Toate simțurile lui îi răspundeau. Controlul pe

care încercase de atîta timp să și-l păstreze era inutil. Corpul ei vibra sub mîinile lui cercetătoare. Cole îi șopti numele. Cu o singură mișcare o ridică pe genunchi. Mîna îi tremura în timp ce învăța liniile trupului ei.

Chalis îl excita și-l provoca, îi acoperea fața și gîtul cu sărutări domoale, transformînd focul mocnit în flăcări. Una din mîinile lui o apucă de păr și o ținu nemișcată pentru ca gura să-i ia din nou în stăpînire buzele. Brațele lui erau ca niște bare de oțel în jurul ei, mîngîierile lui aprinzînd dărințe pînă acum neștiute în corpul ei tînăr. Cînd gura lui Cole alunecă pe gîtul ei își auzi numele șoptit cu un mic geamăt. O dorea cu prea multă disperare pentru a mai fi blînd, dar cu toate astea mîinile lui dăruiau doar plăcere.

Știind că este gata să-și piardă orice brumă de control o luă în brațe și o duse în dormitor. Ochii lui întunecați nu se dezlipeau de ochii ei. Singura lumină venea de la fereastra poleită de neonul de la piscină, dar pentru Chalis era destul pentru a-i vedea expresia. Se citea dorință în privirea lui.

Ajuns lîngă patul larg, o lăsă jos. Cînd se află dreaptă în fața lui începu să-i descheie nasturii de la bluză. Aerul rece o înfioră cînd îi dezvelii sîinii.

Mîinile lui îi acoperiră. Chalis închise ochii, înspăimîntată parcă de dorința ce îi trecea prin vene. Degetele lui îi explorau corpul, mîngîindu-i pielea ca mătasea.

– Te simt atît de bine. Ești fierbinte, murmură el.

Chalis reuși cu greu să-și coordoneze mișcările, dar ajunse cu mîinile pe cămașa lui. Desfăcu primul nasture, apoi pe al doilea.

Nasturii fură descheiați, iar Chalis își trecu mîinile peste pieptul lui brăzdat de cicatrici.

– O, Cole, scînci încet. Imaginîndu-și durerea pe care el trebuie s-o fi simțit, vocea îi era plină de compătimire.

Brusc, el se smulse de lîngă ea și se întoarse cu spatele.

Chalis privi neputincioasă spatele lui.

– Nu e milă, Cole. Mă gîndeam la durerea pe care trebuie s-o fi încercat. Nu era repulsie față de cicatrici. Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea, dar nu mi-e milă de tine. Dacă ar fi să-i găsesc un nume, atunci ar fi admirație, nu milă.

El se întoarse spre ea.

– Nu e nimic de admirat la un laș. Vocea îi era plină de dezgust. Nici măcar nu-mi pot scoate

cămașa în fața ta!

Știind cât de importantă este următoarea ei mișcare, Chalis traversă camera și aprinse lumina. Fără să-l privească nici măcar o dată, aprinse și cealaltă veioză.

Cole se încruntă derutat. Ea se îndreptă spre el. Pe chipul ei nu se mai citea nimic. Se opri în fața lui cu mâinile pe cămașă.

– Ce faci?

– Cred că te dezbrac, răspunse ea calm.

Mâinile lui o opriră.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Nu mai vreau întuneric, Cole.

El o privi și toată rezistența i se risipi în ochii albaștri. Luînd-o de mijloc o trase mai aproape.

– Renunț, Chalis. Nu mai pot lupta cu tine.

Ea îi scoase cămașa și își plimbă mâinile pe pieptul și pe brațele lui. De data asta îl privi în tăcere. Cicatricile erau mai adânci decît se așteptase. Compasiunea se transformă în dorință în timp ce-l mîngîia.

Un fior îi zgudui trupul puternic. Mintea, corpul, sufletul lui Cole erau devorate de o pasiune sălbatică și incontrollabilă. Îi luă fața în mâini și începu s-o sărute aproape sălbatic.

– Ești o vrăjitoare, Chalis, șopti cu voce aspră.

O vrăjitoare cu ochi albaștri. O trase mai aproape. Gonești fantomele trecutului și aduci viață în trupul meu cu un singur zîmbet. Trebuie să te am, Chalis, sau înnebunesc de-a dreptul.

Ea închise ochii. Niciodată nu mai simțise o astfel de dorință. Doar pentru Cole. Doar cu Cole.

Nu reuși decît să-i șoptească numele.

– Stai lîngă mine. Voi avea eu grijă de tine.

O dezbrăcă rapid. Gemînd numele ei o întinse pe pat și se lungi lîngă ea.

Ea îl îmbrățișă șoptind numele lui. Cicatricile n-o răniră cînd sînii ei atinseră pieptul lui. Mîinile ei îi mîngîiau spatele, umerii, gîtul, excitîndu-l mult mai mult decît simțise el vreodată.

Zîmbetul ei tandru era o invitație, iar el o acceptă. Geamătul ei însemna aceeași emoție și patimă și pentru ea.

Cu gesturi scurte, unirea lor îi duse în vîrtejul pasiunii spre satisfacerea ancestralei dorințe. Cole îi acoperi gura cu a lui și atinseră amîndoi limita extazului în acelși timp.

Urcară muntele pasiunii alături. Brusc, Chalis gemu, iar Cole o urmă cu un ultim efort spre aceeași eliberare.

Rămaseră nemișcați multă vreme, epuizați.

Cole se rostogoli pe o parte, dar fără s-o lase din brațe. N-ar fi dorit să-i dea drumul niciodată. Era atît de bine, atît de perfect cu ea în brațe.



Capitolul 6

Cole îi îndepărtă șuvițele de păr de pe față, mirat de sentimentul intens posesiv pe care îl simțea față de această femeie care îi dăruise atât de mult. Ușurarea sufletească era doar o parte a darului pe care i-l făcuse în acea noapte. Reacția ei de răspuns fusese totală, intensă și foarte naturală, dar el nu reușea să nu se întrebe dacă venise la el pentru că îl dorea sau doar din cauză că era o fire miloasă. Pentru cât o dorea el cerul îi era martor; dar ea-l dorea la fel de mult?

Ridică spre el frumoșii ei ochi ce străluceau în

ciuda timidității.

– Locuiești în apropiere de San Andreas Fault? Întrebă Chalis.

– Ca să fiu suncer, da. De ce? Era ultimul lucru care se aștepta să-l întrebe.

– Asta trebuie să fie explicația, zîmbi ea.

– Explicația la ce?

– La faptul că am simțit cum se cutremură pămîntul acum o clipă.

– Recunosc că și eu mă simt puțin zdruncinat. Replica venise pe un ton la fel de intim ca și atingerea lui. Poate că ar trebui să rămîi cu mine în noaptea asta pentru eventualitatea unor replici.

Toate simțurile ei se ascuțiră în clipa în care mîna lui îi poposi pe abdomen.

– Este o presupunere sau o propunere? Întrebă cu o voce răgușită și joasă.

– Pe care dintre variante o preferi pentru a rămîne?

Degetele ei îi mîngîiară brațul.

– Pe oricare. N-am nici un pic de jenă cînd este vorba de tine.

El păru încîntat, dar și intrigat.

– Chiar așa?

Îi simți mîna tremurînd.

– Pînă astă seară n-am simțit asta, dar acum

nu mai sînt la fel de sigură. Făcu o pauză ascultînd parcă un sunet îndepărtat. Cred că dulăii tăi sînt agitați. N-ar trebui să-i lași înăuntru?

Trupul lui îl acoperi pe al ei.

– Nu, șopti Cole lîngă urechea ei. Cîinii mai pot aștepta, dar nu și eu. Te doresc.

Chalis îi ascultă mărturisirea cu pură satisfacție feminină. Capcana pasiunii o prinse iarăși într-o mare de dorință.

De această dată făcură dragoste cu o tandrețe care o uimi pe Chalis. Valuri de caldă emoție o învăluiau cu o mantie de stele.



Deschise ochii cu greutate. Sentimentul că este privită o dezmetici de-a binelea. În lumina palidă, trei capete acoperite cu blană albă se odihneau liniștite pe marginea patului, veghindu-i trezirea. Trei perechi de ochi negri o priveau solemn.

– Bună, băieți, bombăni ea, aruncînd o privire în jur și căutîndu-l pe Cole. Unde este domnul și stăpînul vostru?

Un zgomot vag, dinspre altă cameră, o anunță

că el este undeva prin casă. Își coborî picioarele din pat înfășurându-și pătura în jurul trupului gol. Hainele lui Cole nu se mai aflau pe podea, iar ale ei erau așezate cu grijă pe un scaun cu spătar.

Își lăsase ceasul acasă, pe noptieră, și nu reușea să-și dea seama cât dormise. Ridică fruntea și inspiră adânc. „Cafea! Și șuncă! Dumnezeu, își spuse. Nu se poate să fie dimineață“ Privi spre fereastră: afară era încă întuneric.

Păși peste blana pusă pe jos lângă pat spre dulap și scoase o cămașă bleu. Dacă era dimineață, ar fi dorit să-și facă un duș. Dar trebuia să se lămurească mai întâi ce era cu acele arome apetisante.

Cîinii o urmară afară din dormitor și cu toate că nu știa unde se află bucătăria o ajutară ei. Unul dintre dulăi o luă înainte, iar Chalis îl urmă sperînd că el n-o conduce spre locul unde-și ascunsese osul preferat. Cîinele dispăru în spatele unei uși, iar Chalis auzi vocea lui Cole.

Cînd ea intră, el îi dădea cîinelui o bucată de șuncă.

Simțind-o, Cole ridică privirea. Mici luminițe de satisfacție îi luciră în ochii întunecați văzînd cu ce este îmbrăcată. Părul îi era răvășit, nu se machiase, iar picioarele arătau mai mult decît bine.

– Pregăteam o gustare, spuse zîmbind. E destul pentru amîndoi.

Chalis își aduse aminte că nu mîncase nimic toată ziua.

– Sună bine. Cît este ceasul?

– Puțin înainte de miezul nopții.

– Care este meniul?

– Șuncă și ouă. Specialitatea mea. O privi lung. Arăta extrem de provocator îmbrăcată în cămașa lui.

– Șunca miroase așa?

Bombănind încet, el se întoarse lîngă aragaz.

– Cîte ouă dorești?

– Cu ce pot să te ajut?

– Poți pune niște pîine la prăjit.

Aranjară împreună mîncarea pe farfurii. Cole puse ouăle cu șuncă, iar Chalis adăugă pîinea prăjită și niște gem de căpșuni pe care îl găsise în frigider.

Își turnă un pahar de lapte în timp ce Cole își desfăcea o cutie de bere. Ea îl privi lung.

– Obişnuiești să bei bere la micul dejun?

– Ăsta nu este mic dejun. Este o gustare nocturnă. Făcu un gest spre scaune. Stai jos. Mai lipsește un singur lucru pentru ca totul să fie în regulă.

Chalis nu înțelesese despre ce anume vorbea el decît după ce văzu pachetul pe care îl scoase din frigider.

- Cartofi prăjiți?
- Și ce nu este în regulă cu ei? întrebă Cole punînd o sticlă de ketchup lîngă farfuriile. Îmi plac.
- Cu șuncă și ouă?
- Merg cu orice, îi explică el calm.
- Cine a spus asta?
- Eu. E scris chiar și pe blazonul meu.
- Nu merge cu prăjitura cu ciocolată.
- Ai încercat vreodată combinația?
- Nu, se strîmbă Chalis. Și nici nu am de gînd.
- Atunci de unde știi că nu merg?
- Din bun simț și din instinct. Sună a fi la fel de apetisant ca untul de nucă de cocos cu chili.

Cole își imaginează combinația și surîse.

- Mie nu-mi pare atît de rău.
- Cole, spuse ea strîmbîndu-se dezgustată, n-ai deloc gusturi. Parcă îți și pot vedea inscripția de pe piatra funerară: „Arhitect strălucit, mort din cauza mîncării pe care și-a pregătit-o singur“. Ar fi cazul să-ți angajezi o bucătăreasă înainte de a te otrăvi.

– Te oferi tu pentru slujba asta? Un colț al gurii lui se curbă într-un zîmbet văzînd-o pe Chalis

luînd un cartof prăjit.

– Poftim?

– Nu vrei să fii tu bucătăreasa mea?

Ea fu cît pe ce să se înece cu cartoful.

– Nu prea am aptitudini pentru asta.

– Nu-i nimic, vom lua mesele în oraș.

Chalis își sprijini fața în palmă.

– Și care ar fi îndatoririle unei bucătărese care nu va găti?

Cole se lăsă pe spătarul scaunului privind-o amuzat.

– Dat fiind faptul că ești o femeie deșteaptă, Chalis, cred că-ți poți răspunde singură la întrebarea asta.

Dar ea nu-l luă în serios. Doar n-o invita să locuiească împreună cu el. Era prea curînd.

– Dacă sînt atît de deșteaptă, cum de mănînc și eu cartofi prăjiți?

– Știi ce-i bun, răspunse Cole întinzîndu-se și înmuind un cartof în ketchup. Ți se răcesc ouăle.

– Și picioarele. Podeaua e rece ca gheața.

– Nu putem lăsa să se întîmple asta.

Merse spre ea și o luă în brațe, așezîndu-se apoi cu ea pe genunchi înapoi pe scaun.

Chalis își petrecu brațul pe după gîtul lui și se lipi de el.

– N-ar fi fost mai simplu să-mi pun niște papuci?

– Nu-mi strica te rog cheful.

Ea îi oferi cartoful pe care îl avea încă în mână. Cu ochii la ea, Cole aproape că o mușcă de degete. Umorul dispăru când privirile li se întâlniră și în locul lui apăru fiorul dorinței, vechi de când lumea.

Chalis îi simțea inima bătând cu putere lângă sinii ei și știa că amândoi simt la fel. Respirația lui Cole se îngreună în timp ce degetele îi alunecau pe pielea mătăsoasă.

– Cole, șopti ea îngropându-și fața în gâtul lui.

– Nu pot să stau potolit, Chalis. Părea uimit de propriile sentimente. Este adevărat că n-am mai făcut dragoste de ceva vreme, dar pot deosebi adevărata pasiune de instinctele pur sexuale. Am mai dorit femeii pînă acum. Dar niciodată în felul ăsta. Trase aer adînc în piept. Niciodată n-a fost ca acum.

Gura lui o găsi pe a ei, înăbușindu-i geamătul de plăcere la atingerea mîinilor lui puternice. Chalis nu-și imaginase pînă atunci că se poate simți ca o flacăară. Se agăță de umerii lui în timp ce sărutul o purta pe o mare de pasiune.

Dorind să-l facă să simtă aceeași arzătoare

plăcere îi deschise cîțiva nasturi de la cămașă și își strecură mîna pe pieptul lui. Cole se retrase cu un gest involuntar, dar mîngîierile ei îl opriră.

– Și eu vreau să te ating, murmură ea. Cicatricile de pe trupul tău nu mă deranjează. Cele pe care le porți în suflet sînt mai grave și vreau să ți le vindec. Mîna ei îi mîngîie pielea ca și cînd ar fi avut puterea de a-i alina durerea. Lasă trecutul la locul lui. Acum este ziua de azi.

Atingerea ei topi și ultima urmă de rezistență din el. Un val de foc îi trecu prin vene și începu s-o sărute cu mistuitoare dorință.

Limba lui îi invadă gura, iar Chalis avu sentimentul că plutește. Nu înțelesese ce i se întîmplă pînă cînd nu se simți pusă pe pat și înțelese că el o dusesese pînă acolo. Cole îi stăpîni trupul și sufletul pentru o eternitate, purtînd-o alături de el în abisurile pasiunii.



Chalis se încruntă la raza strălucitoare care îi mîngîia pleoapele. Pe moment crezu că uitase să tragă draperiile înainte de a adormi. Închise ochii și se rostogoli mai încolo, dar un obstacol solid îi

opri mișcarea.

– Peticel, mormăi ea iritată, pleacă și lasă-mă să mor în pace!

– De obicei ești atât de bine dispusă și încântătoare dimineata?

Vocea bărbătească o făcu să tresară și să deschidă larg ochii. Îl văzu pe Cole lângă ea, sprijinit într-un cot, privind-o.

– Ce faci aici?

– Unde ar trebui să fiu?

Ceața somnului începea să se risipească. Aruncă o otheadă scurtă în jur și realizează că el are dreptate. Soarele poleia prin feresatră o carpetă maron. Era dormitorul lui, patul lui. „Chiar unul foarte confortabil, comentă în gând” Ploapele grele încercau să se închidă la loc.

– Trezește-te, frumoasă adormită, spuse Cole.

– De ce?

– E o zi superbă, soarele strălucește, iar noi avem treabă.

Chalis deschise un ochi.

– Cole, nu ești unul dintre acele dezgustătoare persoane care se trezesc brusc, nu-i așa?

– Ba mi-e teamă că da.

Ghemuindu-se lângă pieptul lui cald, îl avertiză:

– Ceasul meu biologic nu începe să ticăie pînă

la ora opt și după două cești de cafea. Nu are importanță ordinea.

– Mie îmi place să mă dau jos din pat de îndată ce soarele este sus pe cer, chicoti Cole.

– Cred că nu-mi mai placi, bombăni ea nemulțumită.

El se aplecă, rîzînd, s-o sărute.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spulber încrederea în ceasul tău biologic, dar a trecut de opt cu vreo jumătate de oră.

– Sînt într-o zonă unde este o oră diferită.

– Mă duc să pun de cafea, spuse Cole zîmbind cu indulgență. Poate asta te va ajuta să revii la sentimente mai bune.

– Ești un sfînt!

Cu o ultimă mîngîiere Cole se dădu jos din pat. Rămase o clipă nemișcat, privind-o cum îmbrățișează perna și asta îi aduse un zîmbet pe buze.

După zece minute reveni cu o ceașcă de cafea aburindă. Așezîndu-se pe marginea patului îi îndepărtă șuvițele de păr de pe față.

– Chalis?

– Mmmm!

– Am o cafea pentru tine.

Ea se răsuci cu mișcări lente pînă ajunse cu

spatele pe saltea. Deschise ochii zîmbind leneș.

– Te voi trece în testament.

Naturalețea ei îl făcu să-și promită că dacă vor reuși vreodată să mai părăsească dormitorul va încerca să nu se gîndească încontinuu la cît de bine se simțea alături de Chalis.

Ea își trase cearceaful peste sîni și se ridică doar cît să poată lua ceașca din mîna lui. Bău jumătate din licoare înainte ca mintea să înceapă să-i funcționeze în termeni normali. Băgă de seamă că el se bărbierise și își pusese o cămașă albă la niște pantaloni negri. Era prezentabil în zorii zilei.

– Cred că voi supraviețui, spuse sorbind iarăși din cafea.

– Îți faci un duș aici sau la tine? o întrebă el zîmbind.

– Mă dai afară?

– Dacă tot încerc să nu te leg de patul meu pentru totdeauna cred că ar trebui să mergi să-ți salvezi casa de Peticel. Asta în cazul în care a mai rămas ceva pînă acum din ea. Răzbunare pentru cît ai lăsat-o singură.

Chalis se înecă. Cînd reuși să vorbească din nou, mărturisi:

– Doamne, am uitat cu totul de ea!

Cole îi dăruie un zîmbet plin de mîndrie masculină.

– Ai avut altele la care să te gîndești.

– Voi face un duș rapid aici, spuse Chalis sorbind ultimele picături de cafea și întinzîndu-i ceașca.

El nu făcu nici o mișcare.

Ea îl gratulă cu o privire amuzată.

– N-ai nimic altceva mai bun de făcut?

Cole clătină capul.

– Am curățat piscina, am hrănit cîinii, am curățat bucătăria și am pregătit cafeaua. Aplecîndu-se spre ea șopti înțelegător în privința timidității ei bruște: Bine, Chalis. Dispar.

Ajuns în pragul ușii mai puse o întrebare:

– Cîncisprezece minute?

Termină dușul în zece. Îl găsi pe Cole în bucătărie citind ziarul de dimineață. El îi umplu din nou cana cu cafea și i-o întinse după ce Chalis se așeză. Apoi continuă cu pagina sportivă.

Cu ceașca în palme ea zîmbi. Oricine i-ar fi văzut ar fi crezut că sînt un cuplu căsătorit de mulți ani. Gîndul o avertiză că pășește pe un teren nesigur.

Puse ceașca jos și își dresă glasul ca să-i atragă atenția.

– Gata? Întrebă Cole punînd ziarul jos.

– Pot să mă descurc și singură cu Peticel dacă ai altceva de făcut.

El împături ziarul și o privi în ochi.

– Încerci să scapi de mine, Chalis? Întrebă încet.

– Nu, răspunse ea stînjenită. Dar...

Cole împinse scaunul în spate.

– Ei, dacă așa stau lucrurile, hai să mergem. Tu iei mașina ta, iar eu te voi urma.

Pe drumul spre casă Chalis avu timp să se gîndească. Nu dorea ca el să se simtă obligat să-și petreacă azi timpul cu ea doar pentru că ea își petrecuse noaptea cu el. Ar fi dorit să fie împreună mai mult decît orice altceva, dar oare el ce gîndea? În oglinda retrovizoare văzu *Jaguar*-ul verde și își dori să-i poată citi gîndurile... și inima.

Peticel îi întîmpină mai mult decît entuziasmată, fără ranchiună. După un scurt tur al casei Chalis descoperi semnele clare ale revoltei cățelului de a fi fost lăsat singur. Un coș răsturnat, cuverturile de pe pat trîntite pe podea și o cutie plină cu ghome golită.

– Dacă ai nevoie de ajutor mă ofer, spuse Cole aplecîndu-se și strîngînd ghomele.

– Peticel este un animal sociabil. Nu-i place să

fie lăsată singură.

– Cum se poartă cînd sînt și alți cîini prin preajmă?

Chalis puse niște resturi de hîrtii în coșul de gunoi.

– Nu știu. Nu avem alte animale prin jur în afară de danezul vecinilor pe care îl sîcîie cumplit, dar doar pe după gard.

– Putem afla destul de ușor.

– Să aflăm ce?

– Cum se înțelege cu alți cîini, explică el răbdător. O putem duce la mine. Dulăii mei sînt foarte bine-crescuți.

Un fior de anticipare trecu prin venele lui Chalis. Îi răspunse încercînd să-și păstreze vocea cît mai indiferentă pentru ca el să nu-și dea seama cîtă plăcere îi făcuse invitația.

– Crezi că unul la trei este cinstit?

El îi luă întrebarea în serios.

– Cîinii mei nu i-ar face nici un rău lui Peticel.

– Eu mă gîndesc la ce le-ar putea face Peticel lor, spuse ea.

Cole își puse mîinile pe umerii ei privind-o fix.

– Trebuie să aflăm cum se înțeleg. Acum, pentru mai tîrziu.

În ochii lui întunecați Chalis zări fulgere de

emoție. Inima ei bătea și ea cu putere. Ce Dumnezeu voia el să spună? În ochii lui se citea dorința, iar vocea îi era sinceră. Dar ea nu voia să greșească. Dacă el făcea aluzie la o viitoare relație între ei, ea dorea să știe exact ce fel de relație va fi.

– Cred că nu înțeleg ceva, spuse. Ce importanță are dacă dulăii tăi se înțeleg sau nu cu Peticel?

– Va fi mai simplu dacă o vei putea lua pe Peticel cu tine sau pe cei trei cîini ai mei aici. Zîmbi. Sau poate preferi ca mica neastîmpărată să-ți facă locuința arșice atunci cînd nu vei fi aici?

Un fior rece o străbătu pe Chalis. Se părea că el știe exact unde vor ajunge și cum. O deranja că n-o întrebase însă și pe ea dacă este de acord.

– Nu prea știu cum să-ți spun asta, Cole, dar mi-am făcut planuri în ce mă privește pentru ceva vreme. Prefer să am de ales. Dacă te gîndești că vom avea o relație...

– Dar o avem deja, o întrerupse el. O avem din ziua în care ne-am întîlnit.

– Bine, cedă Chalis. Cred că, de fapt, doream să spun că nu este necesar să te simți... obligat față de mine pentru noaptea trecută. Ridică mîna

să-l oprească în clipa în care el păru că vrea să spună ceva. Nu te simți obligat să faci planuri care să mă includă și pe mine. Nu poți pune stăpânire pe viața mea doar pentru că azi-noapte am fost în patul tău. Nu mă mut cu tine, nici tu cu mine. Dacă astea erau planurile tale.

– Te-am rugat să te muți la mine?

– Nu, dar...

– Te-am rugat să mă mut la tine?

– Nu m-ai rugat *nimic*.

– Aha, spuse el. Ajungem la motiv. O trase spre canapea și o împinse pe Peticel la o parte ca să facă loc. Își împleti degetele cu ale lui Chalis în timp ce se așezau. Este timpul să discutăm despre ce avem de făcut.

– Spune tu primul ce ai de spus.

Cole își caută cuvintele.

– Mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama, dar nu am de ales. Trebuie să te văd mereu sau altfel înnebunesc. Cred că și tu vrei să mă vezi. Nu putem ieși mereu în oraș, ceea ce înseamnă că fie vei fi tu acasă la mine, fie voi fi eu acasă la tine. Ceea ce ne aduce la începutul discuției. Cîinii. Putem să-i lăsăm să se hrănească singuri sau putem să-i ținem pe lîngă noi. Eu vreau să-i ținem pe lîngă noi.

- Sînt impresionată de raționamentul tău.
- Așa și trebuie.
- Este foarte logic.
- Poți să pui pariu.
- Dacă unul dintre noi decide că această relație nu este ceea ce își dorea? Ce se va întîmpla atunci?

– Ne spunem ce simțim, ne strîngem mîinile și pleacă fiecare pe drumul lui.

Chalis oftă. Se gîndi că pentru un bărbat inteligent fusese o frază prostească. Argumentul era probabil civilizat, chiar democratic, dar total idiot. Oare chiar nu-și dădea seama că ei i-ar fi fost imposibil să-i strîngă mîna și să-l privească plecînd? Se părea că nu.

- Pot să fac un mic amendament?
- Bineînțeles.
- Înainte de a face planuri care să mă includă aș dori să mă întreb. Se așeză turcește. Azi, de exemplu. Nu m-ai întreat ce planuri am. Întîmplător după-amiaza îmi este liberă. Dar dacă n-ar fi fost așa?

– În fiecare relație există de obicei un partener care conduce.

– Nu și în aceasta. Nu sînt obișnuită să mi se spună ce trebuie să fac, dar știu foarte bine să

iau decizii despre asta.

Cole păru adîncit în gînduri pentru cîteva momente. Apoi zîmbi vag.

– M-am obișnuit să fac ce-mi place. Nû sînt învățat să cer și părerea altcuiva. Ridică mîna dreaptă. De acum înainte voi cere în loc să ordon.

Chalis nu mai întîlnise pînă acum un bărbat atît de dornic să încheie armistiți. Ridicînd din umeri îi strînse mîna, dar el nu i-o strînse așa cum se aștepta ea. O duse la gură și-i depuse un sărut tandru pe degete.

– Chalis, vrei ca tu și Peticel să vă petreceți ziua cu mine?

– Da. Am fi încîntate, răspunse ea, jenată de repeziciunea cu care o făcuse și de independența de care dăduse dovadă.

– Am multe de învățat, zise Cole.

– Poți începe după ce îmi schimb hainele?

El zîmbi și-i dădu drumul la mînă.

– Te rog. Între timp eu și Peticel ne vom cunoaște mai bine.

Chalis făcu un pas, apoi se opri.

– Cole, pot veni doar pentru după-amiază.

– Ai o întîlnire? întrebă el cu ochii îngustați.

– Într-un fel, zîmbi ea. I-am promis unui vecin că îi verific registrul de încasări în seara asta.

Cole clipi.

– Poftim?

– Charlie Perkins are cataractă și nu vede prea bine. Menajera scrie sumele pe cecuri și direcționarea acestora, iar el le semnează. O dată pe lună verific actele așa că are încredere că nu-l înșel. Chalis zîmbi. Este doar o formalitate pentru că menajera îi este foarte devotată și n-ar face nimic care să-l rănească.

Cole își clătină capul.

– Dai atît de mult, Chalis. Nu vrei nimic pentru tine?

– Eu? Părea total derutată. Nu am nevoie de nimic.

– Și de nimeni?

Îl privi cîteva clipe stăruitor, apoi își mută privirea în altă parte.

– Mai vrei să vin chiar dacă nu pot sta decît cîteva ore?

El o privi de parcă ar fi pus cea mai prostească întrebare.

– Du-te să te schimbi.

– Nu durează mult, zise Chalis.

După ce îmbracă o cămașă lungă din bumbac viu colorat și o pereche de pantaloni asortați, își pieptănă părul. Căută prin dulap și găsi un

costum de baie din două piese. Îl îndesă într-o geantă pe care o puse pe umăr și merse să-l caute pe Cole.

Ajunși acasă la el o luă pe Peticel în brațe. Cățelușa ciuli urechile auzind mîrîiturile dulăilor. Cole apăru urmat de cei trei uriași albi.

Cole și Chalis erau singurii îngrijorați din grup. Dulăii păreau doar curioși.

– Pune-o jos, Chalis.

De îndată ce o eliberă, Peticel porni în goană cu cei trei pe urmele ei să studieze împrejurimile.

Cole și Chalis izbucniră în rîs în același timp.

– Nu subestima niciodată puterea de atracție a unei femele, indiferent de specie, murmură gazda luînd-o pe Chalis de braț și conducînd-o spre hol.

– Unde mergem?

– Nu știu ce simți tu, dar mie mi-e foame. Îi aruncă o privire scurtă și înconjurîndu-i umerii cu brațul intrară în bucătărie. Vrei să mînînci ceva, Chalis?

– Prinzi repede. Da, vreau dacă pot să te ajut la pregătire.

– Bineînțeles, domnișoară Independentă. Atîta vreme cît lași cartofii prăjiți în seama mea.

Fusese ideea lui Cole să mînînce lîngă piscină. Duseră afară farfuriile cu hamburgeri și inevi-

tabilii cartofi. Cole aduse apoi un pahar cu ceai rece pentru Chalis și unul cu limonadă pentru el. Musafira era înconjurată de câini când el se întoarse, toți sperînd că vor primi măcar o bonificație. Remarcă luciul părului ei în lumina soarelui. O ascultă rîzînd când unul dintre dulăi îi întinse laba în semn de mulțumire și realizează că nu va mai putea sta lîngă piscină fără să-și amintească de ea. Pe cine încerca să păcălească? Pusese stăpînire pe dormitorul lui, pe bucătăria lui, dar mai ales pe inima lui.

Chalis îl privi, uimită de expresia de pe chipul lui, dar aceasta dispăru înainte ca ea să-și poată da seama ce însemna.

– O să rămîi fără cartofi în ritmul ăsta, remarcă el.

– Știai că acestor animale le plac mîncărurile picante? Întrebă în timp ce pescuia un cub de gheață din pahar și i-l dădea lui Peticel.

– Da, foarte ciudat, răspunse el uscat.

– Ce faci de obicei în weekend, Cole?

– Ce-ți veni?

– Pură curiozitate. Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei.

Cole își șterse o urmă de muștar din colțul gurii.

– De regulă îmi fac de lucru pe aici. Citesc mult, mă uit la televizor și ocazional îmi iau de lucru acasă. De câte ori simt nevoia să mă relaxez mă duc în vizită la mama. Nu foarte des. Puse șervețelul pe masă. Cam atât.

Chalis privi țintă spre apa albăstrie a bazinului.

– Ai uitat să menționezi utilizarea piscinei.

Privi și el în aceeași direcție.

– Sora mea are câteva costume de baie în camera de oaspeți, dacă vrei să înoți.

– Vii și tu cu mine?

– Poate mai târziu, spuse Cole ridicînd din umeri.

„Mai târziu“, îl imită ea în gînd. După ce va apune soarele. Spera doar ca el să nu-i vadă dezamăgirea pe chip. Chiar și după o noapte atât de intimă, el nu se simțea în largul lui alături de ea. Sau cel puțin nu într-atît, încît să aibă încredere în reacția față de cicatricile care îi brăzdau trupul.

– Nu voi fi aici mai târziu.

– Așa este. Ai întîlnire cu un bărbat numit Charlie.

– Nu am întîlnire cu Charlie. Verificarea unui registru de cheltuieli și încasări nu poate fi un eveniment romantic. Ridicase tonul un pic. Ura să

fie nevoită să-și explice faptele.

El își clătină capul încet, studiind-o curios.

– Îți iei foarte în serios promisiunile pe care le faci altora, nu-i așa?

Chalis se sprijini de spătarul scaunului lăsînd hamburgerul pe jumătate neterminat.

– De ce am impresia că asta îți se pare foarte curios?

– Nu curios, ci doar neobișnuit. Mă întrebam care îți este motivația. Stan mi-a povestit ceva zilele trecute. Recunosc, m-a făcut să fiu curios despre limita pînă la care împingi acest ajutor pentru alții.

Privirea ei se îngustă.

– Lui Stan îi place să dramatizeze. Eu n-aș crede tot ce spune despre mine.

– Ba eu cred fiecare cuvînt. Ești fiica pe care n-a avut-o niciodată. Nu minți despre cineva de care îți pasă. Mă nedumerește ceea ce nu mi-a spus, adăugă Cole cu un zîmbet înghețat.

Chalis privi în ochii negri ai dulăului ce își pusese capul pe genunchii ei.

– Ce anume îți-a spus?

– În mare, că ai un simț al responsabilității foarte bine dezvoltat care s-a declanșat la o vîrstă fragedă. Nu mi-a explicat motivul.

– Nu. Nici n-ar face-o. Lui Stan îi place să arunce cîte o trăsnaie pentru ca apoi să vadă cum ea se mărește.

– Ăsta nu-i un răspuns.

– N-am auzit nici o întrebare.

Cole scoase un sunet de nerăbdătoare frustrare.

– Ești evazivă.

– Știu, răspunse ea domol.

– A! Am înțeles. Nu-i treaba mea.

Chalis înghiți în sec. Ar fi dorit să fie deschisă cu el, să-i împărtășească mai multe. Dar pînă nu-l va cunoaște mai bine nu-i va spune nimic despre mama ei. Reacția lui la propria imperfecțiune îi dădea un indiciu despre părerile lui în privința desfigurărilor fizice în general. Cînd va fi timpul, dacă va fi vreodată, va avea încredere.

– Nu, spuse. Nu-i treaba ta. Nu încă.

El îi cîntări vorbele destul de dezamăgit. Chalis nu avea încredere în el și asta îl rănea. Acceptă situația cu toată delicatețea de care era în stare. Acel „nu încă” îi dădea speranțe. Atinseseră o limită. O barieră apăruse între ei. Ar fi dorit s-o depășească, dar ea nu era pregătită să-i permită să-i afle secretele. „Cîteodată, se gîndi el, este necesar să te retragi dintr-o luptă pentru ca în

final să câștigi războiul“. Se retrase.

– Mai ai câteva ore pînă să fie nevoie să pleci. E destul timp să ți-l prezint pe Harold.

Chalis îl privi nedumerită de brusca schimbare a subiectului.

– Harold?

Împingîndu-și scaunul, Cole puse farfuriile una peste alta.

– Trebuie să-l vezi ca să crezi.

Cu aceste enigmatice cuvinte se îndreptă spre casă cu Petichel și cei trei dulăi după el. Ezitînd o clipă, Chalis îl urmă. Cole puse vasele în spălător, apoi o conduse spre o aripă a clădirii unde ea nu mai fusese pînă atunci.

Camera era cea mai mare pe care Chalis o văzuse vreodată într-o locuință. Cînd Cole aprinse luminile, în fața ochilor îi apărură o imensă masă de joc.

– Harold? întrebă ea.

El clătină capul.

Era clar că nu avea de gînd să-i dea nici un indiciu. Chalis privi panelul întunecat ce acoperea pereții, covorul vișiniu, scaunele din lemn masiv ce înconjurau masa. În cameră mai erau o canapea tapițată cu piele și două fotolii în fața unui televizor imens și a unui șemineu.

Singura zonă neexplorată era un colț întunecat. Pășind mai aproape văzu o piesă de mobilier din lemn masiv de cireș. Părea un mozaic uriaș de sculpturi.

Complet buimăcită, Chalis se întoarse spre Cole care aprinsese o lampă.

– Stai jos, spuse el. Vreau să ți-l prezint pe Harold.

Ea trase o banchetă și se așeză.

Gazda răsuci un alt buton și o secțiune orizontală glisă și dispăru dînd la iveală clapele unui pian. O altă răsucire de buton mișcă încă o bucată de lemn. În spatele ei se afla o bucată de hîrtie cu găurî.

Buzele lui Chalis se deschiseră de uimire.

– Un pian mecanic!

O altă bucată de lemn glisă și apărură două pedale. O ultimă răsucire de buton și Cole se așeză lîngă musafiră, cu picioarele pe pedale.

Rolele începură să se învîrtă în timp ce el apăsa. Un sunet plăcut umplu încăperea: „Cînd ochii irlandezi zîmbesc“

Chalis izbucni în rîs întîlnind privirea lui amuzată. Cole începu să fredoneze în ritmul cîntecului, iar ea îl acompanie.

Cînd melodia se sfîrși o întrebă:

– Ei bine, ce părere ai de Harold?

– E minunat, dar de ce tocmai Harold? Nu pare un nume pe măsura unei astfel de opere de artă.

Cole scoase cilindrul de hîrtie.

– Nu eu i l-am pus. Monstruozitatea asta a sosit acum cinci ani, de ziua mea de naștere, cu un bilet de la mama. *„Acesta este Harold. La mulți ani. Cu dragoste, mama. P.S. Nu-i așa că-ți pare rău că ai refuzat să iei lecții de pian?”*

– Sper că apreciezi faptul că ai o mamă remarcabilă, zîmbi Chalis.

– La vremea aceea nu gîndeam așa. Locuiam într-un apartament la etajul trei. Abia aveam spațiu pentru mine, darămite pentru Harold. A trebuit să-l duc într-o magazie pînă cînd m-am mutat. Casa asta a fost construită în jurul pianului. Dacă voi pleca vreodată de aici va fi nevoie să dărîm un zid ca să scot blestemăția afară.

Chalis îi zîmbi. Era impresionată de faptul că el construise o casă pentru a face loc unui cadou de la cineva drag. Ochii lor se întîlniră și împărtășiră o clipă de perfectă înțelegere. Cole se aplecă și o sărută cu tandrețe.

– Vrei să mai asculți?

Cînd ea aprobă el se ridică și deschise un

dulap zidit în care se aflau cam o sută de suluri de hîrtie. Cole scoase cîteva. Harold îi încîntă orele pe care Chalis le petrecu la Cole. Cînd gazda îi atrase atenția asupra orei, Chalis se ridică. El răsuci butoanele și Harold redeveni o frumoasă piesă de mobilier.

Zîmbi cînd Chalis o mîngîie.

– Hai, du-te sau o să întîrzii.

– Mă întreb unde l-a găsit mama ta.

– Bîntuie mereu prin anticariate, tîrguri de vechituri și alte locuri de felul ăsta. Nu mă întreba cum l-a găsit. Nici nu vreau să știu.

Chalis îl privi.

– M-am simțit bine astăzi. Aproape îmi pare rău că i-am promis lui Charlie că mă duc la el.

Ajunseră în hol. Cole o mîngîie pe obraz.

– Era bine cu tine aici. Cînd te mai văd?

– Vreau să plec în Carmel după ce termin verificarea pentru Charlie. Mîine este ziua de naștere a mamei și i-am promis că mă duc. Vin înapoi marți.

– Programele noastre nu prea au zile libere, nu? Marți plec la San Diego.

– Pentru cîtă vreme?

– Pînă joi. Te sun cînd mă întorc.

Ea clătină capul în semn de aprobare.

– Mai bine o chem pe Peticel.

Merseră în tăcere pînă acasă la Chalis. „O noapte și o zi minunate, se gîndi ea. Dar avem și alte îndatoriri“



Capitolul 7

Chiar dacă îngîndurarea lui Chalis nu trecuse neobservată de părinții ei, aceștia nu-i puseră nici o întrebare. Ross și Katherine Quinn o crescuseră să fie o persoană independentă și încrezătoare în capacitatea de a-și purta singură de grijă. Ar fi dat orice să afle motivul comportamentului ei curios, dar acceptară fără întrebări tăcerile prelungite, alternate cu momente de neliniște ce o determinau să facă lungi plimbări călare.

– Tu ce crezi, Kate? o întrebă Ross pe soția sa într-unul din momentele cînd Chalis nu se afla în

preajmă. Se întîmplă ceva cu ea?

– Cred că da, chicoti Katherine ușor. Văzînd îngrijorarea din ochii lui Ross adăugă: Are toate simptomele unui caz mortal de dragoste.

Sprîncenele lui Ross se ridicară.

– Crezi că s-a îndrăgostit?

La groaza întipărită pe chipul soțului ei, Katherine izbucni în rîs.

– Chalis are douăzeci și șase de ani și este sănătoasă. Ar fi mai ciudat să nu aibă pe ni-meni.

– Nu a pomenit de vreun bărbat. Singurele noutăți ar fi interesul pentru noul magazin în care investește, întîlnirile cu bătrînul Stan și recentul articol pe care i l-a publicat revista. Ross se așeză pe pat privindu-și soția cum se piaptănă. Ne-a povestit întotdeauna despre bărbații cu care se întîlnește.

Katherine zîmbi.

– Asta se întîmpla atunci cînd era mult mai tînără și locuia împreună cu noi.

– Dacă ar avea o relație serioasă, nu crezi că ne-ar fi vorbit despre ea?

– Nu neapărat. Nu dacă nu este sigură de sentimentele ei sau ale lui.

– Asta sună ca și cînd ar fi vorba despre un

juriu care se retrage pentru a delibera.

Soția îl privi blînd. Aproba, chiar dacă în secret, motivația ce se ascundea în spatele acțiunilor fiicei ei.

– Putem avea încredere că știe ce face.

Chalis dorea la rîndul ei să știe ce i se întîmplă.

În loc să se bucure de revenirea acasă, realiză că se simte stingherită și că este nerăbdătoare să se întoarcă la San Jose. Acum își dorea singurătatea pentru a-și face ordine în sentimente, iar în clipa următoare era tentată să le vorbească părinților în speranța că o vor ajuta să și-l scoată pe Cole din minte. Ba era mulțumită că nu are nimic de făcut, ba simțea o dorință de nestăpînit de a aranja mobila din sufragerie.

De cînd își putea aduce amînte știa încotro se îndreaptă, cînd și cum va ajunge acolo unde își propusese. Reușise întotdeauna să controleze situația, dar acum controlul părea în mîinile unui bărbat despre care nu era sigură că așteaptă la fel de mult ca ea de la relația lor.

Luni după-amiază Chalis hotărî să se întoarcă la San Jose. O dorință imperioasă de a ajunge acasă o determină să-și facă bagajele și, cu Peticel în brațe, să-și ia rămas bun de la Ross care o

privea cu îngrijorare și de la Katherine în ochii căreia se citea aprobatoare, înțelegerea. Aprecie discreția pe care părinții ei o păstrasera cu toate că simțiseră tumultul din sufletul ei. Cu toate că relația dintre ea și ei fusese apropiată, nu avusese niciodată nevoie de sprijinul lor; poate de aceea îi părea acum ciudat să discute cu ei despre Cole. Va face așa cum făcuse întotdeauna. Își va rezolva singură problemele. Din cauza accidentului în urma căruia mama ei rămăsese cu un handicap, Chalis fusese nevoită să devină un partener egal la responsabilitățile casei.

Ross și Katherine se întorceau de la o petrecere când automobilul lor fusese lovit de un camion. Katherine suferise o leziune majoră a coloanei care o lăsase imobilizată pentru tot restul vieții într-un scaun cu roțile. Și, din nefericire, din aceeași cauză rămăsese și cu o afecțiune a gurii și a unui ochi. Cu toate astea își păstrase firea blândă și spiritul ager, câștigînd respectul și admirația soțului și a fiicei. Chalis devenise repede independentă. Fusese puternic afectată de rarele ocazii când unii oameni avuseseră reacții negative în legătură cu invaliditatea mamei ei. În unele privințe Katherine era mai pregătită să înfrunte realitatea.



Cînd deschise ușa de la intrare începu și telefonul să sune, iar ea aproape că se împiedică de Peticel în graba de a răspunde. La celălalt capăt al firului era Cole.

- Bună. Respiri greu?
- Abia am ajuns acasă.
- Cum a fost vizita?

– Plăcută, excepție făcînd faptul că probabil vor semna hîrtille să mă trimită la o instituție mai veselă. Remarca îi scăpase.

- Au vreun motiv anume?

– Păi... în prima zi am uitat să scot șaua de pe calul meu. Tata a observat primul, după cîteva ore. Pe urmă, vrînd să ud grădina, am pus apă și la un aranjament floral de-al mamei. Nenorocul meu a fost că erau flori din glazură. La ora șase azi-dimineață puneam hîrtie curată pe rafturile din bucătăria mamei; ei continuau să mă privească ciudat.

În vocea lui Cole se simțea un zîmbet.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Chalis. Rîse. Am dat la bagaje servieta în locul geamantanului pe

care a trebuit să-l iau în avion cu mine.

– Nu te cred, izbucni ea în râs.

– Pe cuvînt! Abia atunci am realizat că am necazuri mari.

„În cazul ăsta sîntem doi în aceeași barcă“, comentă Chalis în gînd.

– Credeam că pleci mîine.

După o scurtă pauză Cole răspunse pe un ton serios.

– Ești peste tot în casa mea, Chalis. Trebuia să plec de acolo. Vreau realitatea, nu fantoma ta. De aceea te-am sunat. Aveam de gînd să-ți las un mesaj pe robot cu numărul de telefon de aici. Există vreo posibilitate să te văd joi, imediat după ce ajung? Poate că o să reușesc să supraviețuiesc pînă atunci dacă știu că vom fi împreună.

Chalis simți nevoia să se așeze.

– Tot ce se poate. La ce oră?

– Depinde de cît de repede pot termina treaba aici. Dacă ar fi după mine, am lucra zi și noapte, dar nu pot pretinde ca toată lumea să se lipsească de somn doar pentru că o vrăjitoare cu ochi albaștri mi-a sucit mințile.

– O, Cole! oftă Chalis.

– Știu, iubito. E uimitor, nu-i așa? Se pare că trăim prea intens. Mă pomenesc dorind să-ți aud

vocea înainte de a putea adormi.

Degetele ei se încleștară pe receptor.

– Și asta te deranjează?

– Draga mea, cred că mi-am pierdut capul, dar nu-mi pasă. Ai la îndemână creion și hîrtie?

Ea nu părea capabilă să raționeze cu rapiditatea lui Cole.

– Creion și hîrtie? repetă.

– Cu un obiect scrii pe celălalt, o tachină el. Vreau să-ți dau numărul de telefon.

Chalis nu-i înțelegea dorința ca ea să aibă un amărît de număr telefonic, dar căută în geantă cu mîna liberă și scoase un stilou și o chitanță. Restul lucrurilor din poșetă se împrăștiară pe podea.

– În regulă.

El îi dictă numărul de acasă apoi adăugă:

– Lori stă la mine ca să aibă grijă de cîini. Te rog s-o suni dacă ai nevoie de ceva. Iar acum notează numărul din San Diego.

Chalis împături hîrtia pe care scrisese.

– Nu prea cred să se întîmple ceva ce nu aș putea controla în numai trei zile.

– Chiar dacă îți place sau nu, mă simt responsabil pentru tine, iar acest sentiment începe să devină o obișnuință. Dacă pot, te sun mîine. Să ai foarte multă grijă de tine, Chalis Quinn, sau

vei avea de-a face cu un arhitect!

Ea simți un fior.

– Și tu la fel, răspunse cu un tremur pe care nu și-l putuse reprima.

Închise telefonul și nu realizează că plînge decît în clipa în care simți lacrimile alunecîndu-i pe față. „Dar eu nu plîng niciodată!” își spuse uimită. Dumnezeu, ce motiv avea să plîngă?

Reuși să se oprească și strănută de cîteva ori.

– Cel care a spus că dragostea e minunată ar trebui pus să meargă pe cărbuni încinși, spuse adresîndu-i-se lui Peticel care stătea cuminte la picioarele ei. Nu l-am văzut de-o zi și m-am înmuiat ca o cîrpă. Ce-o să fac pînă joi?

Se aplecă să strîngă lucrurile de pe jos și se lovi cu capul de masă.

– La naiba! murmură. Mai bine mă culc înainte de a mă omorî singură.

A doua zi lucrurile meraseră la fel de prost. Se trezea privind în gol; avea impresia că îl vede pe Cole peste tot. Partea neplăcută era că ghinionul se ținea scai de ea: scăpa lucrurile din mînă, se lovea de colțurile meselor, dărîma tot ce îi ieșea în cale. Supraviețui acelei zile și nopți care îi urmă, dar veni ziua de miercuri.

Pe la șase după-amiaza, în timp ce ea se afla

În bucătărie, o auzi pe Peticel necăjindu-l pe marele danez al vecinilor. Nu se îngrijoră pînă în clipa în care auzi scheunatul de durere al cățelușei. Temîndu-se că, plictisit de lătratul sîcîitor, danezul reușise să treacă de gard, Chalis fugi spre ușa grădinii.

Dintr-o singură privire își dădu seama care era necazul. Peticel se blocase într-o spărtură a gardului, destul de mare încît mica neastîmpărată să încerce să se tîrască prin ea. Chalis alergă și apoi îngenunche încercînd s-o elibereze pe pekineză, dar aceasta se înțepenise zdravăn între scînduri. Din cealaltă parte a gardului nu se auzea nici un sunet, dar asta nu însemna că uriașul nu era acolo. În timp ce încerca să lărgească spărtura ca s-o elibereze pe Peticel, o așchie îi zgîrie mîna. Vorbea calm ca să liniștească animaluț în timp ce continua să încerce să-l scoată dintre scînduri. Nici nu lua în seamă lemnul ce îi intra tot mai adînc în carne.

– Încet, fetițo. Totul e în regulă. Te scot imediat de aici.

Amîndouă mîinile îi erau pe lăbuțele din față ale pekinezei cînd auzi un mîrîit răsunător vibrînd de cealaltă parte a gardului. Se părea că danezul era totuși acolo. Peticel tremura înfricoșată.

Mușcîndu-și buzele de durere, Chalis reuși să nu dea drumul cățelului. Îi vorbea încet, sperînd că uriașul nu le va hăcui nici pe ea, nici pe Peticel.

Reuși în sfîrșit să elibereze cățelul. Puse o bucată de lemn peste spărtură și o propti cu unul din pantofi.

Privind-o pe Peticel, gemu. Blana cățelului era brăzdată de pete roșii. Dar după o scurtă examinare își dădu seama că sîngele era de la rana de pe mîna ei dreaptă. Tăietura se întindea de la cot pînă aproape de încheietură. Hotărî că zgîrieturile nu erau serioase.

Spălîndu-se de sînge la baie constată că rana era mai adîncă decît crezuse la început. Puse un bandaj în jurul brațului și simți un fior vag de îngrijorare cînd pansamentul nu reuși să oprească sîngerarea. Înfășură un prosop în jurul mîinii.

Cu toate că brațul îi pulsa dureros și nu-l putea folosi nu se gîndea să-l sune pe nici unul dintre nenumărații ei prieteni. Nu credea că avea nevoie de ajutor. În timp ce o curăța pe Peticel auzi soneria.

Primul impuls fu s-o ignore, dar Peticel era de altă părere. Smucindu-i-se din brațe cîinele goni spre ușă împrăștiind apă peste tot. Lătra nebunește, iar Chalis știa că nu se va opri pînă nu

va deschide ușa. Merse spre intrare încruntată. Nu se fardase, părul îi era în dezordine, iar mîna o durea din ce în ce mai tare. Nu era cel mai potrivit moment pentru o vizită.

Persoana de dincolo de ușă părea la fel de nerăbdătoare ca și Peticel, căci pe lîngă sunetul soneriei se auzeau și ciocănituri.

– Bine, bine, izbucni Chalis iritată. Trase de clanță spunînd: Ce așa mare grabă... Apoi îl văzu pe intrus. A, tu erai! remarcă prostește.

– Numele meu este Cole, veni replica pe un ton mai sec.

– Da, știu. Se dădu în lături invitîndu-l cu un gest scurt să intre. Am dormit oare o zi întreagă? Puteam să jur că astăzi este miercuri.

– Și ai dreptate. Privirea lui alunecă spre brațul pe care ea îl ținea la piept. Chipul îi deveni palid. Sîngele șiroia prin prosop. Dumnezeule, Chalis! Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Peticel s-a jucat la o spărtură a gardului, iar eu m-am ales cu buclucul.

Cole o trase după el la baie.

– Lasă-mă să văd. Dădu prosopul la o parte, apoi pansamentul. Văzînd mărimea rănii îi aruncă o privire care spunea tot. Examină îngrijorat și zgîrieturile de pe celălalt braț. Deschise dulăpiorul

cu medicamente, puse alt pansament peste rană și încă un prosop. Cînd termină bandajatul îi comandă să-și ia geanta.

– De ce?

– Pentru că te duc la spital; tăietura asta trebuie cusută.

– Dar n-am terminat cu spălatul lui Peticel, se împotrivi ea.

Privirea lui părea să-i mărturisească îndoiala în legătură cu sănătatea judecății ei.

– Mă uimești. Cîinele poate aștepta. Ori îțiiei geanta, ori plecăm fără ea.

Cînd ajunseră la camera de gardă a Spitalului de urgență din San Jose în hol se mai aflau cîțiva pacienți. O asistentă îi înfășură brațul într-un pansament absorbant scuzîndu-se pentru întîrziere.

După ce se asigură că ea se simte cît de cît confortabil, Cole se așează pe un scaun lîngă Chalis. Ei nu-i scăpă privirea lui obosită. Arăta ca o persoană căreia i-ar prinde bine o noapte de somn. Se întrebă care era motivul.

Cînd îi veni rîndul, Cole se ridică și o însoți spre cabinet.

– Nu trebuie să intri cu mine, protestă Chalis.

– Faci doctorul să aștepte.

– Cole, sînt destul de mare. Pot merge și

singură să-l înfrunt pe doctorul cel fioros.

Dar el preferă să n-o mai contrazică și cu un gest scurt o apucă de talie și o duse spre camera indicată de asistentă. Cînd ea se întinse pe pat, el se sprijini de perete cu aerul cuiva care nu se va lăsa dat la o parte.

După o oră, șase formulare, zece cusături și un antițetanos, Cole o conduse pe Chalis înapoi acasă. Deschise ușa.

– Ai nevoie de ajutor ca să-ți scoți hainele? întrebă.

– Nu cred. Îl privi scoțîndu-și haina și suflecîndu-și mînecele cămășii castanii. Ce ai de gînd să faci?

– Am de gînd să fac o tăcută criză de nervi în bucătărie, după care voi hrăni cățelul, răspunse el cu un zîmbet vag. Voi împacheta lucruri pentru cîteva zile. Dacă ai nevoie de ajutor să mă anunți.

– De ce să-mi împachetezi lucruri? Nu plec nicăieri.

Cole o privi ca și cînd ar fi fost gata să plece la luptă.

– Nu rămîi aici singură. Am auzit ce a spus doctorul. Nu ai voie să-ți folosești mîna cîteva zile.

– Rămîn aici, spuse ea ferm. Nu se va lăsa condusă de nimeni. Putea să aibă grijă de ea.

El ridică din umeri.

– Cum dorești, zise și se întoarse cu spatele la ea.

Îl privi intrînd în bucătărie. Renunțase un pic prea ușor, iar asta o irita. Merse în dormitor și își schimbă hainele de oraș cu un halat de casă. Se pieptănă și se spală pe față dorindu-și să nu mai miroasă a spital.

Cînd reveni, Cole se afla în bucătărie, lîngă aragaz, fierbînd ceva.

– Pentru Dumnezeu, Cole! Ce faci?

– Voiam să pregătesc ceva de mîncare, dar frigiderul tău este aproape gol. Tu ce mănînci în general?

Ea veni mai aproape ca să vadă ce face el.

– Ești doar răutăcios din cauză că nu ai cartofi prăjiți. Ce-i asta?

– Cred că este cacao. N-am găsit nici un fir de cafea sau de ceai. Turnă apoi licoarea în două căni și se îndreptă spre sufragerie. Arăți gata să leșini. Canapeaua va fi mult mai confortabilă decît scaunele din bucătărie.

Odată instalați pe canapea, Chalis bău licoarea.

– Nu ți-am mulțumit pentru că m-ai dîs la spital.

El îi examinează chipul palid și își dori să-i fi putut alina durerea.

– Cum te simți?

– Cam năucă, dar voi fi bine. Zîmbi. Cred.

Cole se întinse și puse picioarele pe măsuta din fața lui.

– Te cred că ești confuză. Strănută, apoi își ceru scuze. E din cauza lipsei de somn.

– În San Diego există o lege care interzice dormitul?

Ochii lui erau pe jumătate închiși când își privi picioarele.

– Am lucrat treizeci și șase de ore ca să mă pot întoarce mai devreme. Se pare că am făcut bine, nu crezi? Nu-i lăsa timp să răspundă. Nu i-ai fi telefonat lui Lori și nici altcuiva dacă eu n-aș fi ajuns, nu-i așa?

– Probabil că nu, răspunse ea cu sinceritate.

El o privea acum cu o insistență care o stînjeni. Iar următoarea lui întrebare n-o făcu să se simtă mai bine.

– Ai ceva împotriva ajutorului care vine de la alte persoane?

– Nu aveam motive s-o fac. Pot să am grijă singură de mine.

– Ai mai spus asta. Chiar crezi că nu ai nevoie

de nimeni altcineva, nu-i așa? Domnișoara Poate-Tot se descurcă singură cu vicisitudinile vieții. Chestie discutabilă din punctul meu de vedere.

Ironia din vocea lui începuse s-o irite.

– Această caracterizare are vreun scop anume?

– Nu neapărat. Se ridică în capul oaselor și își sprijini fața în mâini. Cît am fost plecat m-am tot gîndit la acele sunete pe care le faci atunci cînd te ating. Acum, cînd sînt aici, nu pot decît să mă simt mulțumit că sînt în aceeași cameră cu tine. Se ridică. Există feluri diferite de a avea nevoie de cineva, Chalis. Poate într-o zi ai să înțelegi ce vreau să spun.

Ea tocmai deschisese gura să-i răspundă cînd se auzi sunetul soneriei.

– Răspund eu, zise Cole. Probabil că este Lori.

Chalis se ghemui într-un colț al canapelei boscorodind în gînd. Sosise Lori; mai mult ca sigur că o chemase el; nu va mai avea ocazia să-i spună că sînt cîteva feluri în care avea nevoie de el. Unul dintre ele, învățat în ultimele cîteva zile, era că îi este necesar ca aerul pe care îl respira. Naiba să-l ia!

Lori năvăli în cameră întrerupîndu-i gîndurile.

– Nu mi-a venit să cred cînd m-a sunat Cole și

mi-a spus că te-ai rănit. Cum te simți?

– Brațul mă cam deranjează, dar în rest sînt bine. Îl privi încruntată pe Cole. Este doar o mică tăietură.

– Mică sau mare, doare oricum. Lori îngenunche s-o mîngîie pe Peticel. Acesta este infamul cățel? Ce simpatic este!

– Și Lucreția Borgia era și a otrăvit destul! comentă Cole acru.

Lori îi luă apărarea cățelușei.

– Femeile unei specii sînt necăjite cînd masculii altor specii nu le înțeleg. Nu-l lua în seamă, Peticel. Dacă nu se poartă cum se cuvine nu-l vom lăsa să guste nici unul din cartofii prăjiți pe care i-am adus.

– Tot spui despre mîncare, dar nu văd nimic, replică Cole.

Apucînd șacoșa uriașă cu care venise Lori scoase cîteva pungi. Chalis dădu să se ridice ca s-o ajute, dar Lori o bătu prietenește pe genunchi.

– Stai liniștită. Ne ocupăm noi de tot.

Simțindu-se ca un musafir în propria ei casă Chalis se conformă. Pe drum, Lori se opri se la un restaurant *fast food* și acum distribuia cu dărnicie hamburgeri și cartofi prăjiți. Fratele ei avu parte

de o porție dublă.

– Pentru tine n-ai luat nimic, remarcă Chalis.

Lori zîmbi.

– În seara asta am oră de gimnastică. Nu mănînc nimic decît după aceea. Luă un cartof de la Cole și spuse repede: Trebuie să plec, altfel întîrzii. Dacă n-ar fi rămas Cole cu tine în seara asta aş fi contramandat lecția, dar dacă el s-a oferit n-aş avea nici o scuză.

Cole rămînea cu ea? Înțelegea în sfîrșit de ce renunțase atît de rapid mai devreme. Se încruntă spre el, dar fără rezultat. Cole își privea sora.

– Ai adus ce te-am rugat? o întrebă.

Lori aprobă cu un gest scurt.

– Sînt în mașină. Am verificat de două ori pentru că pungile noastre seamănă. Zîmbi. N-ai arăta prea bine în costumul meu roz. Înainte de a ieși adăugă: Ai grijă de tine, Chalis.

În timp ce se îndreptau spre ușă îl mai auzi pe Cole promițînd:

– Așa va face.

Chalis se trînti pe canapea încercînd să-și pună gîndurile în ordine. Pe de-o parte era încîntată să-l vadă pe Cole, pe de altă parte se simțea stînjenită că el rămînea aici. Și mai era necăjită și pentru că el nu se ostenise să o consulte în

legătură cu asta.

Reîntors în sufragerie, Cole lăsă jos geanta pe care i-o adusese Lori. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă a oboselii lui, o avea: zăcea pe canapea lângă ea ignorînd cartofii prăjiți.

Chalis nu avu inimă să-l mai certe.

– Cole?

– Hmmm.

– Cum să fiu supărată pe tine cînd arăți atît de epuizat?

Ochii lui rămaseră închiși.

– De ce să fii supărată pe mine?

– Pentru că te-ai autoinvitat să rămîi peste noapte aici.

– Ai refuzat să vii la mine.

Chalis scutură capul. Nu avea rost să se contrazică cu el cînd era pe jumătate adormit. Era oricum o prostie. De ce să protesteze cînd el era aici cu ea, din grijă pentru ea?

Se ridică. Îl luă de mînă încercînd să-l ridice.

– Haide, Cole. Ai nevoie să dormi.

– E prea tîrziu. Dorm deja.

Ea zîmbi.

– Nu mi-am dat seama pînă acum că este atît de greu să duc un bărbat la mine în pat. Îl trase iarăși de mînă. Dacă mă îmbrac cu ceva mai

transparent voi avea mai mult succes?

Gura i se arcui într-un zîmbet.

– La cum mă simt acum, nu. Se ridică cu vizibil efort și-și puse mâinile pe umerii ei privind-o aproape adormit. O să țin minte chestia cu „ceva mai transparent“, murmură sărutînd-o.

Chiar și acest sărut nehotărît o înfioră. O luă de mijloc și merseă în dormitor.

Ajutîndu-l să-și scoată hainele, Chalis zîmbi în sinea ei. Rolurile se inversaseră. În loc să aibă el grijă de ea, avea ea grijă de el... și chiar îi făcea plăcere. Era convinsă că este prea obosit ca să-i mai pese de cicatrice, căci nici măcar nu clipi cînd îi scoase cămașa. Poate din cauză că avea ochii închiși. Cînd îi desfăcu centura de la pantaloni îl auzi șoptind:

– Dacă aș fi fost treaz, sînt sigur că ți-ar fi plăcut ce faci.

– Taci și scoate-ți pantalonii.

– Da, doamnă, se alintă el. Îi lăsă să cadă pe podea și se așeză greu pe pat. Chalis, de ce mîrîie cîinele ăsta la mine?

– Pentru că ești pe partea ei de pat.

Bombănind cîteva înjurături în surdină, Cole se rostogoli pe mătasea rece, departe de Peticel care nu se mișcase nici un milimetru. Chalis îl

înveli.

– Acum ești pe partea mea de pat.

– O împărțim. Mîna lui se ridică să-i apuce halatul și o trase lîngă el în pat. Grijuliu cu brațul ei rănit o lipi cu spatele de pieptul lui.

Adormi aproape imediat. Chalis îi simțea răsuflarea fierbinte pe gît și picioarele căutînd o poziție mai confortabilă. Mîncarea era încă pe masa din sufragerie, iar Peticel ar fi trebuit scoasă afară, dar hotărî să nu se miște pînă ce el nu era adormit de-a binelea.

Ca și cînd ar fi simțit că vrea să coboare din pat, Cole își trecu o mînă pe sub sînii ei. Căldura radiată de corpul lui o învălui.

Închise ochii.



Capitolul 8

Un zgomot ciudat se strecură în mintea lui Chalis. Un gând încețoșat, cu două variante, răsări: fie țevile de apă începeau să dea semne de oboseală, fie avea un vis cu sonor neobișnuit.

Mormăi neprietenos când o mînă începu să-i zgîlțîie umărul.

- Chalis, trezește-te!
- Nu vreau, spuse ea cu ochii închiși.
- Dar trebuie să te trezești pentru acest moment epocal! Tocmai am devenit părinți, murmură o voce uscată.

Remarcașu darul să-i ridice pleoapele. Cole era așezat pe marginea patului, lîngă șoldul ei. Clipi de cîteva ori pînă reuși să aibă imaginea lui clară. Era îmbrăcat în blugi și cămașă bleu. Obrazul arăta proaspăt bărbierit. Părea destul de odihnit.

Privirea lui Chalis alunecă spre pătura de pe genunchii lui. Pachetul se mișca și scotea sunete ciudate.

Ridică ochii uimiți intuind privirea lui fixă.

– În asta este un copil, spuse Cole arătînd pătura. Din tonul lui reieșea clar că ea era principala vinovată.

– Un copil, repetă ea ca și cînd s-ar fi îndoit de integritatea lui mentală. Cole, știi că diminețile nu sînt momentele mele cele mai fericite. Despre ce copil anume vorbești?

– Am în brațe un copil adevărat.

– Ce caută aici?

– Mă mușcă. Eram la bucătărie căutînd cafeaua pe care oricum n-am găsit-o cînd cineva a bătut la ușa de la intrare. Cînd am deschis, o femeie voinică mi-a spus o grămadă de cuvinte în spaniolă. Singurul pe care l-am recunoscut a fost numele tău, așa că am clătinat capul, iar ea mi-a

pus copilul în brațe.

Chalis dădu o atenție binemeritată uimitorului anunț. Era într-adevăr un copil. Se ridică și își sprijini mîna rănită de umărul lui Cole. Doi ochi întunecați o priveau calm în timp ce copilul își sugea pumnul.

– Bună, Julia, salută ea bebelușul.

– Îl cunoști pe copilul ăsta?

– Bineînțeles. Este Julia Estelle Santiago Alvarez. Mama ei lucrează ziua și o lasă pe micuță cu Carmelita, femeia cea voinică. Julia este nepoata Carmelitei.

– Asta explică cine este, dar nu și ce caută aici.

– Se pare că mătușii ei i-a venit timpul să nască și avea nevoie de cineva care să aibă grijă de Julia pînă vine mama acesteia de la muncă.

– De ce tu?

– Sînt îndemînatică. Carmelita locuiește la cîteva case mai încolo. Cred că trebuia să ajungă destul de repede la spital.

Cole se încruntă.

– O... Chalis! Chestia asta mică e udă!

– Și ce ai de gînd să faci?

– Știu să descifrez schițele unei construcții, să proiectez locuințe, dar educația mea nu a inclus

și schimbatul scutecelor.

– Din fericire, cu siguranță Carmelita a lăsat și pampersi înainte de a pleca la spital.

Cole puse bebelușul pe pat.

– Mă duc să văd. Poate a lăsat ceva lângă ușă. Eram prea năucit cînd mi-a pus copilul în brațe, așa încît n-am mai dat atenție la altceva.

Cînd Cole se întoarse, Chalis se distra jucîndu-se cu micuța. Tabloul pe care îl făcea alături de copil iscă o ciudată fantezie în mintea lui. Femeia de pe pat era soția lui, iar bebelușul copilul lor. O familie. Eră un vis pe care îl uitase în ultimii doi ani; un vis la care renunțase. Doriința unei familii reveni mai puternică decît înainte, poate și din cauză că femeia din visuri avea acum chip și nume. Era reală.

Micuța Julia decise că se jucase destul. Se încruntă, gura micuței i se strînse, iar gînguritul se transformă într-un început de scîncet.

– Cuiva îi este foame, murmură Chalis. Ridică privirea și-l văzu pe Cole cu o geantă uriașă în mînă. Cavaleria a adus provizii.

El înaintă și-i întinse geanta.

– Nu pare prea fericită.

– Din cauză că e udă și flămîndă.

– Te descurci cu mîna?

Chalis căută în geantă și scoase o sticlă și un scutec. Îl privi pe Cole.

– Și dacă îți spun că nu?

Cole privi lucrurile pe care ea le pusese pe pat lîngă bebeluș.

– Atunci trebuie să sper că odată cu copilul au sosit și instrucțiunile de utilizare.

Chalis zîmbi.

– Eh, poți să te relaxezi. Bandajul mă stînjește mai tare decît tăietura. După ce el se așeză în cealaltă parte a micuței, îl întrebă: Nu trebuie să pleci la lucru?

– Nu sînt așteptat decît mîine. Privi atent fiecare mișcare pe care Chalis o făcu în timp ce schimba scutecele. Ai mai făcut asta?

– O dată sau de două ori. Luă copilul și i-l puse în brațe. Ține-o tu pînă încălzesc eu laptele. Fără să-i lase timp să refuze se grăbi spre bucătărie.

Reveni după cîteva minute. Cole vorbea în șoaptă cu bebelușul și, pentru o clipă, naturalețea cu care o făcea o șocă. Apoi Julia începu să scîncească, iar Chalis se grăbi spre pat. Cole i-o dădu rapid.

Un zîmbet înflori pe buzele ei cînd el mîngîie obrazul micuței privind fascinat cum atacă biberonul.

– Am sunat-o pe mama Juliei ca s-o anunț unde este fetița, dar Carmelita mi-o luase înainte, așa că vom rămîne fără musafiră pe la cinci după-amiază.

– O avem pentru toată ziua?

– Așa se pare.

Cole observă privirea tandră cu care Chalis se uita la Julia.

– De ce nu te-ai măritat, Chalis?

Îl privi uimită și răspunse după o scurtă pauză:

– Nu s-a ivit niciodată ocazia.

– Nu ți-ai dorit niciodată copii?

Expresia de pe chipul ei deveni tot mai solemnă.

– M-am gîndit la asta.

Mîna lui o trase mai aproape.

– Ai fi o mamă minunată.

Julia continua să mănînce, indiferentă la faptul că spațiul dintre cei doi adulți se micșora. Chalis simți cum inima îi bate greu în piept. Buzele lor se atinseră. Sărutul deveni tot mai intim și mai pasional. Dorința îi învălui estompînd rațiunea.

O lovitură ușoară în șold îi reaminti lui Cole de

lucruri practice. Julia scăpase biberonul și nu era deloc încântată.

Se îndepărtă de Chalis, amuzat.

– O deranjăm pe micuța domnișoară de la micul dejun.

O roșeață ușoară coloră obrajii lui Chalis în timp ce îi dădea Juliei biberonul

– E o dulceată.

Cole trase aer adânc în piept.

– Nu așa plănuiam să te trezesc în această dimineață. Își plimbă un deget pe umărul ei. Dar vor fi și alte dimineți.

Ochii lor se întâlneau într-o singură dorință. Îl dorea atât de tare! Era de-ajuns s-o atingă și începea să ardă ca o flacăra.

– Nu mă privi așa, iubito, gemu el. Încerc să uit că nevoile Juliei sînt mai importante decît ale noastre.

Ea aprobă clătîindu-și capul, apoi o privi pe fetiță.

– Pînă termin eu aici ce-ar fi să faci niște cafea?

– Nu mai este cafea.

– Ba da. Nu ai căutat unde trebuia. Am pus în filtru cînd încălzeam laptele. Cred că este gata.

– Iartă-mi curiozitatea, dar unde anume ții ca-

feaua?

– În frigider.

– Singurul loc unde n-am căutat-o. De ce tocmai acolo?

– Se păstrează mai bine.

– Dacă spui tu! Aruncînd o ultimă privire grijulie spre copil, se ridică de pe pat și merse la bucătărie.

Gîndindu-se la ziua trecută, Chalis era uimită de repeziciunea cu care zburau orele. Pe măsură ce timpul trecea, Cole devenea tot mai îndemînic, sfîrșind chiar cu a-i da el bebelușului să mănînce. În grija lui Chalis rămăseseră scutecele.

Chalis și Cole priviră, stînd unul lîngă celălalt, cum mama Juliei o punea pe fetiță în mașină și apoi cum pleacă spre casă. Pe fața lui Chalis era o expresie de regret ce nu-i scăpă lui Cole. Văzu și felul în care își ținea mîna bandajată, o deranja, cu siguranță.

Închise ușa, apoi își petrecu brațul pe după umerii ei și o conduse spre dormitor.

– Mai ai spumă din aia minunată?

Ea clipi uimită.

– Da. De ce? Zîmbi. Vrei să-ți împrumut?

– Foarte nostim. Mă gîndeam că ți-ar prinde bine o baie după o zi atît de obositoare. Îți poți

ține brațul pe marginea căzii?

– Și tu ce o să faci în timpul ăsta? întrebă insinuant.

Cole își clătină capul gînditor.

– Ai o minte suspicioasă. Plănuiam să pregătesc ceva de mîncare. Ei, nu te simți rușinată de ce ai gîndit?

– Îmi cer cu umilință scuze pentru că am putut crede că ai vrea să atentezi la un lucru atît de sacru ca baia unei femei, veni replica pe un ton înțepat.

– Scuzele sînt acceptate. O bătu prietenește peste dosul blugilor. Mergi și fă-ți baia. Mă întorc imediat.

Cufundată în apa caldă, Chalis pierdu noțiunea timpului. Cada era plină de spună ce răspîndea în aer parfum de iasomie.

Cînd o auzi pe Peticel lătrînd știu că el revinise, dar nu se mișcă. Undeva, departe, auzi zgomotul făcut de uși și apoi de vase. O bufnitură dinspre dormitor o făcu totuși să-l strige pe Cole.

El apăru în pragul băii.

– Ce s-a întîmplat?

Ea se retrase brusc sub apă.

– Închide ușa.

– Bine. Intră și făcu ce îi ceruse. Apoi se

întoarce privind cu ochi lacomi ceea ce spuma din cadă lăsase vederii.

Deodată camera păru strîmtă.

– Voiam să spun s-o închizi pe partea cealaltă.

– Acum e prea târziu, se alintă el. Ce voiai?

Atmosfera se încărca tot mai mult cu o senzuală tensiune dezorientînd-o pe Chalis.

– Cînd? întrebă.

El veni mai aproape zîmbind vag la uimirea ei.

– Acum. M-ai strigat.

„Adună-te“, își spuse ea cu hotărîre.

– Am auzit un zgomot ciudat în dormitor și te strigam ca să știu dacă erai tu.

– Cățelul tău neastîmpărat s-a împiedicat în picioarele mele și eram cît pe ce să cad. Îngenunche lîngă cadă. Vocea îi deveni scăzută și aluzivă. Dacă tot sînt aici te pot spăla pe spate?

– Nu-i nevoie, murmură ea.

Degetele lui călătoreau prin spumă spre ea.

– Dar pieptul?

– Nu-i nevoie; se zbîrli ea, simțindu-se incredibil de stînjenită. O să-ți uzi cămașa, adăugă.

Ridicînd mîna din apă, Cole începu să-și descheie nasturii. Chalis îl privi scoțîndu-și cămașa cu ochii măriți de uimire, încîntată că el nu se mai gîndește la cicatrice. Un fior de anticipare o

scutură în clipa în care mâinile lui ajunseră la catarama pantalonilor.

– Ce faci? Întrebă, deși cunoștea răspunsul al naibii de bine.

Sclipiri de dorință luminară ochii lui Cole.

– Mi-am propus asta de când am vorbit cu tine la telefon, în seara când te-am luat la cină.

– Tu... dar nu... Dar el termină cu dezbrăcatul și intră în cadă. Nu e loc destul aici, adăugă ea încet.

Picioarele lui se întinseră lângă șoldurile ei.

– Ce spuneai?

Un chicotit răutăcios scăpă de pe buzele ei.

– Ai să miroși a iasomie.

– A, asta mirosea? Părea esență de brad.

– O să se răcească cina.

– Mda. Cu siguranță. O apucă de mijloc și o ridică deasupra lui. Brațul bandajat înconjură gâtul lui Cole în timp ce pieptul i se lipise de al lui. Apa catifelată acționa asemeni unui catalizator de senzații plăcute.

Buzele lui îi dezmiardau gura cu sărutări do-moale care o făceau să dorească mai mult. Mîna îi alunecă spre sîni mîngîindu-i sfîrcurile tari. Trupul lui Chalis se arcui peste al lui în timp ce gura lui Cole continua s-o tenteze, în loc s-o

sărute pe cât de aprins și-ar fi dorit ea.

– Te rog, Cole, îl imploră ea. Sărută-mă. Nu mă lăsa să te doresc.

Dar, în loc să cedeze rugăminții, el își apăsă buzele pe carnea catifelată a gâtului ei.

– Dacă te-aș săruta așa cum doresc, ne-am putea îneca.

– Îmi asum riscul.

Cole ridică fruntea. Ochii lui erau întunecați de dorință. Îl iubea atât de mult! realizează el uimit și fericit în același timp.

– Am o idee mai bună. Se ridică cu ușurință cu ea în brațe, ieși din cadă și o lăsă pe podea. Apucă un prosop și începu s-o șteargă, mâinile lui lăsînd pe trupul ei dar și în sîngele lui valuri de dorință și pasiune.

Cu mâini tremurătoare Chalis apăsă prosopul pe pieptul lui Cole, pe abdomen și el o auzi gemînd cînd ale lui coborîră spre părțile intime.

O trase spre el.

– Am nevoie de tine, Chalis. Am așteptat întreaga zi să te țin în brațe, să fac dragoste cu tine. Nu mai pot aștepta.

Cu grijă ca să nu-i rănească mîna, o ridică în brațe.

– Poți deschide ușa? întrebă cu o notă de

umor în voce. Se pare că am mâinile ocupate.

Ajunși în dormitor o puse atent pe pat. Când îi văzu brațele ridicate într-o tăcută chemare, simți că va exploda de fericire.

Se întinse lângă ea pe cearceafurile reci, cu palma odihnindu-se pe abdomenul ei într-un gest posesiv. O auzi gemînd de dorință.

– Trebuie să te am, iubito! murmură. Trebuie să te fac parte din mine.

Picioarele ei se depărtară cînd mîna lui alunecă spre carnea fierbinte a feminității ei. Cu un gest scurt se așează peste ea, pătrunzînd-o încet, savurînd actul posesiunii.

Chalis oftă și închise ochii acceptînd dominarea, abandonîndu-se lui și pasiunii. Degetele ei îi mîngîiau spatele, mișcîndu-se în același ritm cu bărbatul pe care îl visase întotdeauna.

Urcară împreună scara primitivei dorințe, traversînd marea de emoții spre suprema satisfacție. Emoția finalului o făcu să-i strige numele în timp ce el se arcuia într-un ultim efort, înainte de a ajunge la aceeași orbitoare emoție.

Cînd în sfîrșit Chalis deschise ochii, el îi mărturisi:

– Mă faci să mă simt în stare să construiesc zgîrie-nori cu un singur gest.

Noapte și zi

– Sper că n-ai de gând s-o faci acum, nu?

– Nu, răspunse Cole zîmbind. Ar fi nevoie de toată forța unui Superman ca să mă dezlipească de tine.

Chalis ridică fruntea.

– Asta sună ca și cînd ai vrea să rămîi aici.

– Aici sau la mine, vom fi împreună. Își trecu degetele peste gîtul ei. Oriunde, oricum, nu pot petrece o zi fără tine, spuse foarte serios. Sau o noapte. N-am știut că nopțile sînt atît de lungi pînă să plec de lîngă tine. Te vreau în brațele mele în fiecare noapte.

Era un fel de promisiune ce o făcu pe Chalis să aibă încredere.

– Ai greșit ieri-noapte, Cole.

– Oare? Nu-i scăpase tonul ei sumbru. Orice ar fi dorit să spună era un lucru important pentru ea. Cum am greșit?

– Am încercat să-ți spun noaptea trecută, dar am fost... Începu să sune telefonul. Întrerupți, adăugă.

– Mai bine ai răspunde. Probabil este mama ta.

Ea îl privi cu gura deschisă de uimire.

– Mama mea? De ce crezi că este mama?

Telefonul sună iarăși.

– Pentru că a sunat și azi-dimineață; dormeai, iar ea a spus că revine după-amiază. Pentru că ea nu făcu nici o mișcare, Cole ridică receptorul. Katherine... da, e aici. Ascultă un moment, apoi rîse: Nu, nu e prea ocupată pentru a vorbi cu tine.

Chalis apucă receptorul și trase cearceaful peste ea, înroșindu-se ușor, ca și cum mama ei i-ar fi putut vedea.

– Mami? S-a întâmplat ceva?

– Bineînțeles că nu, veni răspunsul ei calm. Ți-am telefonat azi-dimineață ca să te rog să-mi aduci cîteva lucruri de care am nevoie pentru un prînz special. Cole spunea că puteți veni la sfîrșitul săptămîinii viitoare. Nu-i drăguț din partea lui?

„E o greșeală“, se gîndi Chalis. Nu putea fi adevărat ce auzise.

– Despre ce vorbești?

– Totul este aranjat. Cole a făcut o listă, dar doream să adaug una dintre acele superbe fețe de masă făcute de doamna de la prăvălia ta. Una rotundă, dacă se poate.

Chalis bănuia ce va urma. Katherine îi descrise cu obișnuitul ei entuziasm planul pentru viitoarea petrecere. Chalis o asculta doar pe jumătate, preocupată de faptul că mama ei și Cole se tutuiau.

Katherine sfârși convorbirea adăugînd cît este de încîntată că ei doi vor veni săptămîna următoare în vizită.

Punînd receptorul în furcă încet, Chalis își întoarse privirea spre Cole.

– Tu și mama se pare că sînteți încîntați unul de celălalt.

– Am avut o lungă conversație, răspunse el calm.

– Zău? Și nu vrei să-mi spui și mie subiectul ei?

– Nu, zîmbi el. Se întinse și o sărută. Se răcește cina. Hai să mîncăm.

Chalis știa că are o expresie ironică pe față. Îl privi cum se îmbracă. Avu sentimentul că el este regizorul unei piese, dar neglijase să-i dea și ei o copie a scenariului.



Capitolul 9

Cole era stăpîn pe situație. Dacă ar fi fost să se gîndească mai atent, Chalis ar fi găsit uimitoare ușurința cu care accepta dorințele lui. Dar s-ar fi liniștit realizînd că, de obicei, își doreau aceleași lucruri.

Colé evitase cu dibăcie o explicație despre convorbirea telefonică pe care o avusese cu mama ei. Din cînd în cînd, Chalis simțea fiori de emoție la gîndul sfîrșitului de săptămînă care se apropia, dar erau de ajuns o simplă atingere sau un singur zîmbet și în mintea ei nu mai rămînea

decît el.

Zilele treceau mărind intimitatea dintre ei. Începeau să se cunoască mai bine, să se obișnuiască unul cu celălalt, să-și împărtășească amintiri și visuri. Cole era acum aceeași persoană și ziua și noaptea. Bărbatul morocănos dispăruse pentru totdeauna. Pînă la sfîrșitul săptămîinii, Chalis nu-și mai putea imagina o singură zi fără să-i audă vocea sau fără să-i vadă zîmbetul.

Peticel o însoți pe Chalis acasă la Cole, iar cei trei dulăi o acceptară imediat. Stăpînul casei nu avu obiecții la turul pe care mica pekineză îl făcu grădinii și casei, dar nu acceptă pentru nimic în lume ca Peticel să doarmă în patul lui. Poate s-ar fi lăsat convins în cele din urmă dacă neastîmpăratul cățel n-ar fi încercat cu încăpățînare să se posteze între el și Chalis.

Diferite lucruri personale ale unuia erau acum acasă la celălalt. Rochia favorită a lui Chalis se afla în dulapul lui Cole, iar aparatul de bărbierit în dulăpiorul ei cu medicamente, piepteni, periute de dinți, o carte, o jachetă erau doar cîteva dintre mărunțișurile care își schimbaseră domiciliul. Dorința lui se împlinise: nu mai petrecea nici o noapte fără Chalis.

Cumpărăturile pentru mama ei fuseseră împă-

chetate cu grijă într-o cutie așezată în apropierea ușii de la intrare, ca o constantă aducere aminte a sfârșitului de săptămână ce se apropia. Dintr-un anume punct de vedere, Chalis se temea de această vizită. În mintea ei era încă prea vie amintirea ultimei încercări pe care o făcuse de a duce pe cineva acasă. Băiatul fusese prima ei deziluzie, iar reacția lui crudă la adresa mamei ei o rănisese profund.

Sîmbătă, pe drumul spre Carmel, Chalis fu teribil de tăcută; nu vorbea decît monosilabic. Simțea nedumerirea din privirea lui Cole, dar nu reușea să-și schimbe atitudinea.

În apropiere de Carmel îi dădu lui Cole ultimele indicații cu privire la drum, iar el le urmă devenind la fel de tăcut ca și ea. Cînd automobilul intră pe șoseaua ce ducea spre ferma părinților ei, Chalis trase aer adînc în piept.

Cole auzi șuieratul nervos al respirației ei și o privi întrebător. Degetele ei se încheștaseră pe poșetă și întreg corpul îi era rigid din cauza tensiunii. Cole parcă mașina, opri motorul, dar nu făcu nici un gest ca să coboare.

– Ce s-a întîmplat, Chalis? Ți-e teamă că te voi face să te simți stîngenită cînd nu voi folosi ta-cîmurile cum se cuvine?

Ea se strădui să zîmbească.

– Oricum nu le-ar păsa.

– Atunci ce s-a întîmplat? Ți-e teamă că tatăl tău va afla că te culci cu mine și mă va urmări cu pușca?

Ea clătină din cap.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai pomeni de cusăturile care au fost necesare la brațul meu. E o rană minoră, iar mama s-ar alarma dacă ar afla despre antitetanos și tot restul. Ușa de la intrare se deschise și ea se întoarse pentru a-l privi pe tatăl ei care ieșise să-i întîmpine. Încercînd să pară veselă adăugă: Vine judecătorul!

Deschise portiera și coborî din mașină. Bătrînul o îmbrățișă, apoi, cu mîna în jurul mijlocului ei, se întoarse spre Cole.

– Așa cum probabil ai presupus, eu sînt Ross Quinn, tatăl lui Chalis. După ce își strînseră mîinile, Ross îi conduse spre casă. Katherine a pregătit cafea, așa că hai să n-o facem să ne aștepte.

Odată ajunși în casă, Chalis se îndreptă spre sufragerie să-și salute mama. Aplecîndu-se depuse un sărut pe obrazul ei. Apoi se ridică și-l privi pe Cole intrînd în cameră.

Dacă acesta fu uimit s-o vadă pe mama lui

Cole într-un scaun cu roțile o ascunse foarte bine.

Mirată se dovedi a fi Chalis când îl văzu pe Cole aplecându-se și sărutînd-o pe mama ei pe obraz ca și când ar fi cunoscut-o de-o viață. Chalis încercă s-o vadă pe Katherine cu ochii lui. Cu toată grimasa datorată parezei, Chalis era conștientă de asemănarea dintre ele. Părul lui Katherine era încărunțit înainte de vreme, iar în jurul ochilor se țesuse o rețea fină de riduri, dar toate acestea nu diminuaseră farmecul și naturalețea femeii.

Ochii lui Katherine străluceau de încîntare când îl invită pe Cole să se așeze.

– Nu păreai atît de înalt la telefon, remarcă ea.
Cole se așeză rîzînd.

– Trebuie să te previn, Katherine. Chalis m-a tot întrebat despre conversația noastră telefonică și probabil tu ești cea care urmează la interogatoriu.

– Niciodată nu i-a plăcut să fie lăsată pe dinafară. Cu un gest domol arată spre serviciul de cafea de pe măsuta din colțul camerei. Chalis, vrei să torni tu cafeaua? Și adu și farfuria cu prăjituri, te rog. Am o rețetă nouă de la drăguța domnișoară Beam.

– Drăguță, ce să spun! se strîmbă Chalis

turnînd cafeaua. A tras în mine o dată, cînd mergeam pe lîngă gardul ei. Îi întinse o ceașcă lui Katherine.

– Asta s-a întîmplat cu ani de zile în urmă, replică mama ei. Iar tu știai foarte bine că n-ar fi trebuit să te apropii atît de tare de proprietatea ei. Are dreptul la intimitate.

Chalis zîmbi.

– Deci, cum s-a întîmplat să faceți schimb de rețete? Credeam că nu iese din casă.

– Lipsea una dintre capre, explică Ross, iar domnișoara Beam s-a repezit să întrebe dacă nu cumva este aici. Mama ta a insistat să intre, iar eu m-am dus să caut creatura. Am găsit-o în spatele grajdului. Cînd m-am întors, maică-ta și domnișoara Beam erau în bucătărie, bînd cafea și scriind rețete.

Cole remarcă schimbarea din atitudinea lui Chalis în timp ce ea asculta povestea. În mașină fusese atît de retrasă, dar acum zîmbea din nou. Era relaxată, iar el știa motivul. Trecuse testul. Văzuse privirea protectoare pe care o avea pentru Katherine cînd el intrase în cameră. Nu fusese sigură care va fi reacția lui cînd o va vedea în scaunul cu roțile. Va lămuri acést aspect mai tîrziu, cînd vor rămîne singuri. Dorea să afle motivul

pentru care Chalis nu-i spusese nimic despre invaliditatea mamei ei. Nu-i plăcea că nu avusese încredere în el.

– Unde este Peticel, Chalis?

– N-am luat-o de data asta. E împreună cu cei trei câini ai lui Cole. Sora lui va avea grijă de ei. Nu dădu nici o altă explicație, lăsînd-o pe mama ei să construiască orice ar fi dorit în legătură cu felul în care folosea locuința lui Cole.

Dar lui Katherine nu i se păru nimic neobișnuit. În clipa următoare îl încurajă pe Cole să vorbească despre câinii lui, despre familie, despre slujbă. El avu impresia că ea este sincer interesată și răspunse cu naturalețe și căldură.

Cînd în conversație urmă un moment de pauză, Ross puse ceașca jos și-l invită pe Cole să viziteze ferma.

– Aducem lucrurile voastre înăuntru cînd ne întoarcem.

Aruncînd o ultimă privire spre Chalis, Cole îl urmă afară din cameră.

O privire severă apăru în ochii lui Katherine.

– Chalis Quinn, ar trebui să-ți fie rușine!

Buzele tinerei se deschiseră de uimire.

– De ce?

– Nu i-ai spus despre asta, veni răspunsul

odată cu o scurtă lovitură în mânerul scaunului cu roțile. Doar pentru că singurul băiat pe care l-ai adus aici a fost îngrozit de starea mea nu înseamnă că toți reacționează în același mod.

– Știai, Chalis înghiți în sec.

Katherine zîmbi trist.

– Oi fi eu imobilizată, draga mea, dar nu sînt proastă. Acel băiat fusese atît de îngrozit, încît vorbea pe un ton ridicat ca și cum dacă eram infirmă aș fi fost și surdă totodată.

– Am sperat că nu ai observat.

– Ei, am observat... în ciuda faptului că ați plecat de aici foarte repede.

– Îmi pare rău că te-am expus unei astfel de persoane. N-ar fi trebuit să-l invit aici niciodată.

– Era foarte tînăr... șaisprezece ani, nu-i așa? Tinerii sînt înspăimîntați de lucrurile pe care nu le înțeleg sau care li se par neobișnuite. Tu și tatăl tău încercați să mă protejați prea mult, Chalis. Ridică o mînă pentru a opri protestul ivit pe buzele fiicei ei. Da, am dreptate. Știu că o faceți din dragoste, dar nu este necesar. Făcu o pauză apoi continuă: Din cauza acelui incident n-ai mai adus nici un bărbat acasă?

– Nu a mai fost nici un alt bărbat în viața mea, mamă. Am avut prea multă treabă.

– L-ai adus astăzi pe Cole Denver.

– *Tu* l-ai invitat.

– L-ai fi adus dacă n-o făceam? Întrebă Katherine blînd.

– În clipa în care aş fi fost sigură de sentimentele pe care le are pentru mine.

– Nu le cunoşti încă?

– Nu sînt sigură dacă ţine la mine sau dacă îmi este doar recunoscător pentru că l-am ajutat într-un moment dificil.

– Cînd este vorba despre o idilă devii de-a dreptul prostuţă, Chalis. Vocea lui Katherine era înceată şi calmă. Ce s-a întîmplat cu intuiţia ta feminină?

– E clar că nu am aşa ceva.

– Da, dar ai ochi pe care îi poţi folosi. Privirea din ochii acestui bărbat nu exprimă graţitudine. Îl sîcîi un pic, dar îţi pîndeşte orice mişcare. Sînt sigur că ar fi preferat să-i arăţi tu ferma.

– Doar nu crezi că tata l-a întrebat ce intenţii are în legătură cu mine?

– Nu, nu cred asta. Doar că tatălui tău îi mai place încă să creadă că mai ai doar doisprezece ani. De foarte puţină vreme acceptă faptul că te-ai maturizat.

Chalis izbucni în rîs şi începu să strîngă ceştile

și farfurioarele pe tavă. Mama ei mută scaunul mai repede ca s-o ajute.

– Sper să mai fie prăjitură. Nici n-am apucat s-o gust.

Chalis folosise o diversiune și, așa cum bănuise, mama ei se lansă în subiectul rețetelor, iar discuția ajunsese curînd la un tort de nuntă pe care Katherine îl făcea pentru o clientă. În timp ce Chalis spăla vasele, mama ei puse apă pentru o altă cafea, explicîndu-i în același timp despre o altă rețetă la care folosise gem de piersici.

– Tortul este atît de greu încît am impresia că va fi nevoie de o macara ca să-l ducem în sală.

Cînd terminară în bucătărie meraseră într-o încăpere alăturată, atelierul lui Katherine: Acesta era plin cu saci de figurine din zahăr, o mare varietate de tăvi, un mixer industrial, o abundență de flori din marțipan.

Chalis ascultă cu atenție explicațiile despre ornarea tortului.

– Am devenit de-a dreptul expertă în torturi de nuntă, adăugă Katherine.

– Se și vede!

– Este vreo șansă să ai nevoie de unul în viitorul apropiat?

– Zău, mamă, spuse Chalis. Nu-ți face idei.

Relația mea cu Cole nu a ajuns atît de departe. Poate că nu va ajunge niciodată.

Katherine zîmbi înțelegătoare și-i arătă alte schițe.

Cînd cei doi bărbați reveniră în casă, Chalis încerca să modeleze o floare. Rezultatele amatorismului ei le făcuse să rîdă cu lacrimi. Chalis avea mai multă glazură pe față și pe mîini decît reușise să așeze pe hîrtia cerată.

– Cred că tocmai ai stabilit un record, Chalis. Ai folosit mai bine de o jumătate de kilogram ca să faci o minusculă margaretă, spuse Katherine.

– Cred că e mai bine să rămîn la cuverturile brodate. Zîbind, îl privi pe Ross care zîmbea la rîndul lui. Apoi privirea îi alunecă spre Cole, dar el nu-i întoarse zîmbetul și chipul ei deveni serios.

Katherine observă expresia împietrită de pe fața lui Cole. Preluînd conducerea o trimise pe Chalis să se spele și le puse bărbaților cîte o ceașcă cu cafea. Îl rugă pe Cole să rămînă în bucătărie s-o ajute să ducă tava în casă.

Chalis se curăță rapid, dar cînd intră în sufragerie acolo nu era decît tatăl ei.

– Unde sînt mama și Cole?

– Încă în bucătărie. Ross făcu un gest spre canapea. Vino lîngă mine să avem o discuție ca

de la tată la fiică.

Ea se așeză zîmbind.

– Ultima oară cînd ai spus asta am vorbit despre adevărurile vieții.

Tatăl ei zîmbi larg.

– După ce l-am cunoscut pe tînăr nu cred că vreau să alegem acest subiect. Ceva îmi spune că ai crescut, dar restul sufletului meu continuă să te vadă încă la vîrsta inocenței. Privirea lui blîndă îi mîngîie obrazul. Din cîte am înțeles, pînă acum voi doi nu ați stabilit nimic.

– Prin „stabilit“ te referi la o cerere în căsătorie?

– Ceva de genul ăsta.

Ea clătină fruntea.

Auziră amîndoi scîrțîitul scaunului cu roțile. Cu un zîmbet enigmatic, Ross adăugă:

– Nu mai durează mult.

Chalis se încruntă la tatăl ei, întrebîndu-se ce vrea acesta să spună. Avea sentimentul neplăcut că el nu se referea la faptul că mama ei și Cole erau pe punctul de a intra în sufragerie. Ce Dumnezeu îi spusese Cole lui Ross?

Pe tava purtată de Cole se afla un platou cu sandvișuri, un altul cu prăjituri și cafetiera, alături de cești și farfurioare.

Katherine își aranjă scaunul în fața mesei pe care el puse tava.

– În loc de prînz eu și Cole am pregătit o gustare care să ne țină de foame pînă la cină.

Cole împărți cafeaua și gustarea, apoi se așează lîngă Chalis. Ea remarcă aerul lui extrem de satisfăcut. Conversația pe teme generale se purta fără efort din partea ei. Nu-i scăpă nici aerul de complicitate dintre Cole și părinții ei. Nimeni nu părea să fi observat lipsa ei de participare. Avea sentimentul iritant că este dată deoparte.

Era stîmjenită și de apropierea lui Cole; brațul lui îl atinge pe al ei ori de cîte ori ducea ceașca la gură. În schimb el părea relaxat.

Ca să-și facă de lucru începu să strîngă farfuriile goale, dar Katherine o opri.

– Lasă-le, draga mea. O să mă ajute tatăl tău să strîng.

Cole îi vorbește pentru prima oară de cînd revine în casă.

– Tatăl tău a pomenit ceva de caii care au nevoie de mișcare, așa că m-am oferit să te iau la o partidă de călărie.

Interveni și mama ei.

– Bineînțeles că vrei să mergi. Marigold va fi necăjită s-o ignori.

- Nu mi-am adus haine potrivite pentru călărie.
- Ținuta pe care o ai pare destul de confortabilă, interveni și Ross. Caii sînt relativ curați. Băiatul pe care l-am angajat are grijă de asta. Haî, duceți-vă!

Uimită, incapabilă să protesteze, Chalis se ridică și merse spre grajduri alături de Cole.

Se părea că partenerul ei nu era chiar neexperimentat în ceea ce privește caii. Strunea cu îndemînare armăsarul voinic al tatălui ei. Chalis se întreba unde învățase. Erau atît de multe pe care nu le știa despre bărbatul de lîngă ea!

Călăriră alături, în tăcere, bucurîndu-se de aerul proaspăt și de decorul liniștit.

La un moment dat, Cole își îndreptă calul spre o porțiune împădurită de la poalele unui deal domol. Chalis se întrebă de unde știa el că era zona ei preferată. Probabil că Ross îl avertizase. Descălecă, legă hățurile de un copac și se așeză pe iarbă, cu bărbia pe genunchi și brațele în jurul picioarelor.

Cole se întinse lîngă ea, sprijinit într-un cot. Privi în jur. Văzu cîteva pietre cîteva pași mai încolo, cu urme de cenușă pe ele. Iarba și tufele crescute în jur erau un semn că nu se mai făcuse foc de multă vreme. Și-o imagiună pe femeia de

lîngă el, mult mai tînăra, cu părul împletit în cozi, cu pantaloni scurți, desculță, aprinzînd un foc și avînd ca singur tovarăș imaginația.

În timpul plimbării cu Ross, Cole aflate despre copilăria ei însingurată și neobișnuită, de numeroasele responsabilități pe care le avusese pentru o copilă de vîrsta ei. Ross abia își deschisese o firmă de avocatură în perioada în care avusese loc accidentul lui Katherine și fusese nevoit să lucreze multe ore suplimentare pentru a putea acoperi costul tratamentelor de recuperare. Fusese nevoit să lase grijile casei în seama fiicei lui.

Brusc, Chalis începu să vorbească. Privirea îi era fixată pe deal.

– Nu mi-e rușine și nici nu mă simt stîmjenită de starea mamei mele. Nu astea sînt motivele pentru care nu ți-am spus nimic înainte de a veni aici. Se întoarce și-l privi peste umăr. Ți-am văzut expresia după ce ai aflat. Erai furios că nu te-am avertizat.

– Eram doar necăjit că n-ai avut suficientă încredere în mine ca să-mi povestești despre o anumită perioadă din viața ta care te afectase profund. Ross mi-a spus despre responsabilitățile pe care ai fost nevoită să ți le asumi după accidentul mamei tale. Stan mi-a pomenit de faptul

că ai fost forțată să te maturizezi, dar nu știam despre ce anume vorbea.

– Nu mai ești supărat, zise ea întrebându-se de ce.

– Tatăl tău mi-a spus că sînt singurul bărbat pe care l-ai adus aici. A ajutat.

– Măi să fie! Tu și tata ați avut o discuție interesantă.

Zîmbind, Cole se întinse cu mîinile sub cap.

– Da, așa este, recunosc, fără alte comentarii.

– Ei bine, îmi pare rău că trebuie să te dezamănesc, dar află că am mai adus un alt bărbat aici. N-a zăbovit însă destul de mult pentru a avea ocazia să-l întâlnească pe tata. Cu fraze scurte îi povesti episodul neplăcut. Am vorbit cu mama despre asta azi-dimineață. Pare ciudat, dar nu credeam că ea a observat reacția lui idioată. Se pare că am subestimat-o.

– Credeai că eu mă voi comporta la fel?

– Cred că undeva, în subconștientul meu, mă temeam că da, recunosc. Își schimbă poziția. După ce i-am spus acelui nemernic să plece, el mi-a aruncat că este o rușine că am o mamă invalidă. Cei mai mulți bărbați s-ar gîndi de două ori înainte să se însoare cu o femeie a cărei

mamă nu e tocmai în regulă. Poți să crezi asta? Știam că spune prostii, dar vorbele lui au rămas acolo, undeva.

– Doreai să compari reacția mea cu a lui. Nu pusese o întrebare.

– Știam cumva că nu-ți va păsa de condiția mamei mele, cu toate că reacția ta la cicatrice fusese extremă, dar nu mă puteam opri să nu mă întreb cum vei gândi. Mai doream și ca reacția ta să fie alta decât a acelui idiot. E greu de explicat, dar eu n-o consider pe mama diferită de restul lumii doar pentru că nu circulă pe propriile ei picioare și fața îi este deformată din cauza accidentului. Însă nu toți gîndesc asemenea mie. Când mergem la cumpărături toată lumea întoarce capul. Copiii care nu prea știu ce înseamnă chicoțesc sau par îngroziți. Adulții își clatină capul cu milă și-și întorc privirea.

– Cum reacționează mama ta în situații de genul ăsta?

– Își continuă drumul ca și când nimic nu s-ar fi întîmplat, dar sînt sigură că observă tot.

– Cred că pe tine te deranjează mai mult decât pe ea.

– Poate că ai dreptate. M-a acuzat că aș fi exagerat de protectoare și cred că are dreptate.

Cole îi apucă încheietura și o trase spre el. Brațele lui o încônjurară.

– Cu toate că o cunosc de puțină vreme pe mama ta am ajuns să cred că e mai înțeleaptă decît tine.

– De ce spui asta?

– Spre deosebire de tine, ea a acceptat lucrurile așa cum sînt. Și nu este vorba doar despre infirmitatea ei, ci și de handicapurile persoanelor cu care vii în contact. O simți cum se crispează. Nu spun că greșești, Chalis. E minunat ce faci pentru alții, dar fă-ți timp și pentru tine. Dai atît de mult, dar îți este greu să primești.

Poate că lui așa i se părea, dar greșea. Își lăsă corpul să se relaxeze și se ghemui lîngă pieptul lui.

– Am primit de la tine mai mult decît de la oricare alt bărbat, îl corectă.

Trupul lui Cole fu inundat de dorință, dar luptă cu ea. Nu dorea doar corpul ei. Voia mai mult. Dorea, aproape cu disperare, ca ea să aibă nevoie de el. Voia totul sau nimic.

– Nu vorbesc despre sex, Chalis.

– Nici eu, zîmbi ea vag.

Ochii lui îi cercetau chipul. A o face să-și mărturisească sentimentele era la fel de dificil ca a

scoate apă din piatră seacă, se gîndi.

– Ce altceva ți-am dăruit atunci?

– Tandrețe, căldură, răbdare. Chiar și cînd nu erai foarte convins că este bine ce faci, ca în ziua în care nu-mi mergea mașina, mi-ai dăruit timpul tău. Mi-ai dăruit compania ta, umorul și sensibilitatea.

Un fior de plăcere îl scutură.

– Ți-aș dărui lumea întreagă, dacă ți-ai dori-o!

Buzele lui Chalis îi mîngîiară obrazul.

– Dar nu-mi doresc lumea.

– Ce îți dorești?

– O legătură trainică, murmură ea răgușit.

Mîna lui încremeni, iar cînd ochii li se întîlniră ea îl văzu uimit. Înainte ca el să poată răspunde, un zgomot ciudat îl făcu să privească peste capul ei. O dădu la o parte cu blîndețe ca să se poată ridica.

– Dacă nu ne întrerup cîinii sau copiii abandonați atunci apare o nemernică de capră!

Întorcînd capul, Chalis văzu o capră bălțată privindu-i fix. Animalul domnișoarei Beam se pierduse iarăși. Vederea caprei și supărarea lui Cole erau prea mult și Chalis izbucni în hohote de rîs.

Cînd, în sfîrșit, Cole înțelese ridicolul situației,

zîmbi la rîndul lui.

– Poate că reușim să găsim o celulă, undeva, să putem încheia măcar o conversație.

Se ridică, apoi o ajută să facă același lucru.

– Crezi că ar trebui să-i ducem creatura asta blestemată înapoi domnișoarei Beam?

– În nici un caz, veni răspunsul pe un ton vehement. Are pușca pregătită pentru oricine se apropie de proprietatea ei. Ne va acuza că am furat noi capra.

– Hai înapoi în casă, atunci. Le vom spune părinților tăi că plecăm după-amiază.

– Dar... dar... se bîlbîi ea foarte uimită. Trebuia să rămînem peste noapte. Ei cred că plecăm mîine.

– Nu. Le-am spus deja că plecăm după cină. Au înțeles. O conduse la cai.

– Ca să vezi! Ce motive ai găsit?

– Le-am spus că vreau să te cer de nevastă. O sărută ușor. Acum taci din gură și încalecă.

O ajută să se urce pe cal. Din fericire animalul știa drumul spre casă, căci gîndul lui Chalis era în altă parte.

Urechile îi țiuiau din cauza mirării pe care o încercase la auzul declarației. Nu putea fi adevărat! O ceruse în căsătorie! Dar nu-i ceri cuiva

mîna și apoi îi spui să-și țină gura. Nu că ea ar fi fost expertă în materie, dar felul în care el formulase cererea lăsa mult de dorit.

Da, decise. Va trebui să o facă mai bine decît atît!



Capitolul 10

Părinții lui Chalis primiseră vestea grăbitei lor plecări fără nici un semn de dezamăgire. De fapt, păreau chiar dornici să-i vadă porniți la drum.

Imediat după ce Cole și Chalis pleacă, Ross aduse sticla de șampanie pe care o păstra pentru ocazii speciale, iar Katherine se îndreaptă spre atelierul ei ca să facă schița unui fenomenal tort de nuntă.

Chalis realizează curînd că mașina nu merge pe drumul spre San Jose.

- O... Cole... Mergi într-o direcție greșită.
- Doar dacă noi ne-am fi îndreptat spre San Jose.
- Și nu acolo mergem?
- Nu, veni răspunsul lui pe un ton calm.
- Dacă nu spre San Jose, atunci încotro ne îndreptăm?
- Spre un loc izolat: fără telefon, capre, băieți de prăvălie, copii abandonati la ușă sau orice altă neplăcută întrerupere în cele mai nepotrivite momente.

Pe măsură ce mașina puternică înghițea kilometru după kilometru, semnele civilizației deveneau tot mai rare. Copacii umbreau drumul. Chalis își spunea în gând că „izolat” era termenul cel mai potrivit pentru locul unde ajunseseră.

Într-un târziu, rula la un drum cu un singur sens, iar Cole coti. Drumul sfârșea în fața unei cabane mici.

- Am fost răpită? întrebă Chalis curioasă și deloc supărată.
- Da. Te deranjează?
- Deloc.

Chalis descoperi cu plăcere că mica locuință nu avea decât o singură încăpere, foarte curată.

Pereții erau îmbrăcați cu furnir, iar mobilierul simplu, format din piese de strictă necesitate: un pat, o masă îngustă, două scaune de lemn și două fotolii din răchită. O plită veche cu lemne și o pompă de apă deserveau bucătăria. Pe masă, două lămpi cu gaz și lumînări.

În timp ce Chalis se uita în jur, Cole merse la mașină ca să revină cu un coș de nuiete pe care eă îl recunosc: era una dintre prețioasele posesiuni ale mamei ei.

Făcu un gest spre coș.

– De ce am oare impresia că este o excursie planificată?

Cole puse coșul pe masă.

– Doar în parte. Cabana a fost ideea mea, iar coșul ideea mamei tale.

– Este cabana ta?

– Nu. A unui prieten. O folosește ocazional, cînd are timp să caute aur într-o mină din apropiere. Am stat aici o perioadă, după ce am ieșit din spital. M-am gîndit la ea în clipa în care capra a năvălit peste noi. Începu să rîdă cînd o auzi pe Chalis gemînd încet. Îmi pare rău. L-am sunat pe prietenul meu cînd ne-am întors în casă. Doar un cutremur ne-ar putea deranja aici.

Chalis își dădu seama brusc de starea de nervozitate pe care o avea. Erau atît de multe de spus! Atît de multe pe care dorea să le vadă. Va găsi ea oare cuvintele? Îl privi pe Cole care golea coșul, iar inima i se sui undeva în gît. Pe masă apărură o sticlă de vin, două pahare de cristal, biscuiți și brînză, sandvișuri și felii de tort. Chiar și o față de masă micuță și șervețele.

– Cum? Fără pește?

Cole zîmbi.

– Mama ta n-a aflat încă despre pasiunea mea. Ridică unul dintre pahare în lumină. Mama ta este o adevărată doamnă.

Chalis se așeză pe unul din scaune.

– Se pare că mama a creat cădrul unei scene de seducție a cărei victimă va fi propria ei fiică. E un pic jenant pentru mine.

– Eu prefer s-o numesc „atmosferă amicală”, spuse Cole luînd un biscuit.

– Cum adică?

– Adică o atmosferă care să încurajeze un fel de comunicare puțin demodat. Turnă vin în pahare și îi întinse unul zîbind. Îl ridică pe al lui într-un gest de toast: Pentru comunicare. Verbală

și nu numai.

Inima lui Chalis bătu mai tare. După un moment ridică și ea paharul:

- Pentru sinceritate absolută.
- Voi bea pentru asta, aprobă el.
- Și am putea începe prin a-mi povesti despre convorbirea telefonică dintre tine și mama.

Cole se așeză pe scaunul din fața ei.

- Un mod șiret de a obține informații, dar și un început.

– Poate.

– Decuplasem telefonul din dormitorul tău ca să nu te trezească în caz că sună cineva. Când a țîrîit, am răspuns din bucătărie. La început, mama ta a crezut că formase numărul greșit. Mi-a mărturisit apoi că nu era obișnuită să răspundă un bărbat la telefonul tău. Pot adăuga cît de ușurat m-am simțit?

– Poți.

– Katherine m-a întrebat politicos unde ești, iar eu i-am spus că încă dormi. Cred că am întrebat-o la rîndul meu dacă are idee unde ții cafeaua, dar nu știa. Ignoră geamătul lui Chalis, zîmbind cînd ea își acoperi ochii cu mîna. M-a întrebat apoi cu firească mirare ce caut eu la

acea oră în bucătăria ta, așa că m-am prezentat, iar după aceea i-am povestit că ți-ai tăiat mîna.

Capul ei se înălță brusc.

– De ce i-ai spus asta?

– Pentru că m-a întrebat, răspunse el calm. Părea bucuroasă că mă aflu acolo să te ajut, cu toată uimirea pe care o simțea știindu-te cît ești de independentă. Cînd i-am spus că nu ți-am lăsat nici o șansă să te împotrivești, m-a rugat să-i spun „Katherine“

– Nu vreau să mai aud nici o vorbă în plus!

– Nu mai e mult. M-a pus să notez lucrurile pe care dorea să i le aduci, adăugînd că speră să mă cunoască în curînd. Atunci i-am spus că vom ajunge în Carmel pentru sfîrșitul de săptămînă. Zîmbi. Abia aștepta să-l întîlnească pe bărbatul care era capabil s-o strunească pe încăpățînata ei fiică.

Zîmbetul palid de pe buzele lui Chalis se transformată într-o grimasă.

– Așa îmi trebuie dacă am fost curioasă!

– Cît despre mine, doream să-ți cunosc familia pentru că erau anumite lucruri pe care nu le înțelegeam de la tine. Speram să aflu niște răspun-

suri. Acum știu de ce ești atît de independentă. Dacă n-ai fi fost așa, n-ai fi putut avea grijă de mama ta, de lecții și de casă. De aceea ești atît de obișnuită să-ți asumi responsabilități și îți vine atît de greu să lași pe altcineva să conducă.

Chalis îl privi cu ochii îngustați.

– Nici tu nu te lași mai prejos. Nu-mi aduc aminte să fi fost ideea mea această plimbare.

– Parcă spuneai că nu te deranjează să fii răpită.

– Există excepții .chiar și în cazul celor mai dure principii, mai ales atunci cînd o femeie este împinsă în direcția în care dorește să meargă.

– Deci te opui doar de dragul de a te împotrivi?

– N-am putea schimba subiectul? N-o scot la capăt cu tine!

– Bineînțeles. Privi în jur. Cum poți schimba o încăpere, Chalis! Ultima oară cînd am fost aici nu simțeam decît milă pentru mine. Privirea lui caldă se întoarse spre ea, iar buzele i se arcuiră într-un zîmbet. Dar tu nu mă vei lăsa să mă simt nefericit, nu-i așa? Cicatricele sînt un fleac acum, cînd ai reușit să-mi dovedești ce prost am fost crezînd că

toată lumea va reacționa asemenea Tinei. M-ai provocat să-mi asum riscul.

– Nu pune în seama mea ceva ce ai făcut singur, Cole.

– Tu ai avut inițiativa. Te doream atît de tare, încît eram hotărît să risc. Dar, diîn clipa în care am trecut peste acest obstacol, îți uram independența pentru că din cauza ei nu aveai la fel de multă nevoie de mine, pe cît aveam eu de tine.

Chalis, brusc emoționată, se ridică de pe scaun, iar mîinile îi tremurau atît de tare, încît vărsă din vin. Puse paharul pe masă, apoi se îndreptă spre pompă spălînd picăturile roșii.

– Sînt mai multe feluri de independență, zise în cele din urmă. Mă pot întreține, pot conduce un automobil, îmi pot căra singură gunoiul sau pot lua decizii. Sînt destul de matură pentru a trăi zilnic.

Își șterse mîna cu prosopul și se întoarse la masă. Luă o înghițitură din vin, apoi ținu paharul între palme.

– Am încercat cu mult înainte să-ți spun că greșești cînd afirmi că nu știi ce înseamnă să ai nevoie de cineva, dar a sunat mama și n-am mai

avut ocazia s-o fac.

Cole nu spuse nimic, dar o privi stăruitor.

– Cît ai fost plecat la San Diego am avut un atac de totală stîngăcie: mă loveam de lucruri, îmi scăpau toate din mînă, răsturnam tot ce îmi ieșea în cale. Cînd luam o pauză, priveam în gol cu gîndul la tine, întrebîndu-mă dacă voi supraviețui pînă la întoarcerea ta.

Cole se ridică brusc. Luă paharul din mîinile ei reci.

– Mă copleșești, Chalis. Ai făcut-o de la bun început. M-am împotrivit felului în care puseseși stăpînire pe mine. Acum am ajuns într-un punct fără întoarcere. Nu mai pot să te las să pleci. Degetele lui îi mîngîiară pielea catifelată. Înainte ca nemernica de capră să ne întrerupă, îmi spuneai că vrei o legătură trainică. Nu-ți retragi cuvintele?

– Nu, veni răspunsul abia auzit.

Gura lui îi dezmiardă buzele înainte ca el să-și îngroape fața în părul ei. O strînse la piept cu putere.

– Te iubesc, Chalis. Total, indecent și la limita nebuniei. Vreau ca legăturile dintre noi să devină lanțuri.

Declarația lui îi opri răsufierea. Brațele ei îi înconjurară gâtul.

– Dacă dragostea înseamnă dorința mea devastatoare de a te simți, de a te atinge, de a-ți auzi glasul chiar și când ești la sute de kilometri depărtare, atunci înseamnă că și eu te iubesc!

Cole avu impresia că primește cel mai minunat dar.

– O, Chalis! Aproape că mi-e teamă să cred.

Ea se trase puțin înapoi pentru a-i vedea chipul.

– Ar fi cazul să crezi, pentru că nu pot schimba ceea ce simt. Se pare că ești legat de mine pentru totdeauna.

– Asta și vreau. Îi luă fața în mâini. Asta înseamnă căsătorie, Chalis. Înseamnă cel mai mare tort pe care l-a făcut vreodată mama ta, o ceremonie la biserică și o lună de miere ce va dura o veșnicie. Înseamnă să avem grijă împreună de ciini, de familii și de problemele mari sau mici.

Se părea că ea avusese dreptate gândindu-se că poate face o cerere în căsătorie mai spirituală decât „te vei mărita cu mine și acum taci”. Fusesse o cerere exprimată minunat și ea va fi fericită s-o accepte.

Mîna îi tremura ușor cînd o ridică și-i mîngîie obrazul.

– Sună grozav. Crezi însă că putem reveni la acea parte unde spuneai că mă iubești indecent? Aș dori explicații mai amănunțite.

Izbucni în rîs cînd el o ridică în brațe și se îndreptă cu ea spre pat. Zîmbind, cu ochii întunecați, Cole murmură:

– În cazul ăsta, faptele vorbesc mai bine decît cuvintele!



SFÎRȘIT

„CARTEA PRIN POȘTĂ“.

1.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	5000
2.	ȘI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	5900
3.	DE PARTEA CEALALTĂ A MIEZULUI NOPTII	Sidney Sheldon	5900
4.	AMINTIRI DE LA MIEZUL NOPTII	Sidney Sheldon	4500
5.	STĂPÎNĂ PE SITUAȚIE	Sidney Sheldon	5900
6.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	5900
7.	BUCŪRII ȘI TRISTEȚI	Danielle Steel	5000
8.	FOCUL MOCNIT DIN PARADIS	Sandra Brown	5900
9.	IMAGINEA DIN OGILINDĂ	Sandra Brown	5900
10.	MĂTASE FRANȚUZEASCĂ	Sandra Brown	5900
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	4500
12.	STRĂINA	Terry Lawrence	4500
13.	EDEN PASS	Sandra Brown	5900
14.	INTERVIUL	Sandra Brown	4950
15.	DANȘUL NOPTII	Linda Cajio	2900
16.	DRAGOSTE DUBLĂ	Francine Pascal	2157
17.	AMĂGIRILE IUBIRII	Danielle Steel	5000
18.	PROPRIETATEA UNEI DOAMNE	Elizabeth Adler	6200
19.	CEI BOGAȚI VOR MOȘTENI	Elizabeth Adler	5500
20.	FECIOARA PLOII	Suzanne Forster	2900
21.	PEACH	Elizabeth Adler	5900
22.	PĂCATUL	Josephine Hart	1500
23.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	1500
24.	PASIUNI SECRETE	Erica Spindler	4500
25.	AMANTA	Jackie Collins	2451
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	4500
27.	INTIMITATE	Elizabeth Gage	8000
28.	JUSTIȚIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	4950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8200
31.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	4900
32.	ÎNGERUL	Barbara T. Bradford	5900
33.	DIMINEAȚĂ, LA PRÎNZ ȘI SEARA	Sidney Sheldon	5500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	4900
35.	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	3900
36.	NĂSCUTĂ ÎN RUȘINE	Nora Roberts	6400

37.	MULT PREA CELEBRE	Joan Collins	4700
38.	ÎNTOARCEREA LA EDEN	Rosalind Miles	6200
39.	EXCLUSIV	Sandra Brown	7900
40.	ÎN ORICE ZI DE JOI	Peggy Webb	4500
41.	UN BĂRBAT SUPERB	Tonya Wood	3500
42.	ÎNGER ȘI DEMON	Sara Orwig	2549
43.	NOAPTEA PANTEREI	Suzanne Forster	2900
44.	CERCURI MONDENE	Ruppert Legge	6300
45.	FURTUNĂ TROPICALĂ	Patt Bucheister	3200
46.	STRĂIN ÎN CAMELOT	Deborah Smith	2549
47.	UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	3200
48.	TULBURÎND LINIȘTEA	Peggy Webb	2900
49.	ȘAPTE PĂCATE	Anthony Bruno	4300
50.	ÉMMA ȘI BĂRBATUL CEL RĂU	Linda Lael Miller	6700
51.	TUNETUL LUI STORM	Marianne Shock	2549
52.	ÎN MIJLOCUL FURTUNII	Riley Morse	3500
53.	ÎN ARȘIȚA NOPTII	Fayrene Preston	4500
54.	ACUZAȚIE NEDREAPTĂ	Charlotte Hughes	2549
55.	NU CRED ÎN DRAGOSTE	Anne Hampson	3600
56.	LEA ȘI PERLELE MAGICE	Fayrene Preston	3200
57.	JURĂMÎNT DE ÎNCREDERE	Olivia Ruppercht	2900
58.	RĂZVRĂTITA LUI ADAM	Sandra Chastain	2900
59.	ÎNFRUNTÎND TIMPUL	Lori Copeland	3200
60.	DESTIN ÎMPLINIT	Hellen Mittermeyer	2900
61.	ESTE VREMEA IUBIRII	Lori Copeland	3900
62.	VRĂJIȚI	Adrienne Staff	2549
63.	SĂ ATINGI INFINITUL	A.Staff și S. Goldenbaum	2549
64.	STĂPÎNUL INSULEI	Kimberly Wagner	2549
65.	O CAPCANĂ PERFECTĂ	Linda Cajio	2549
66.	INVITAȚIA	Jude Deveraux	6400
67.	DOAMNA PERICULOASĂ	Martina Cole	6950
68.	LA HOTARUL PARADISULUI	Peggy Webb	2900
69.	ARȘIȚA VERII	Faye Hughes	2598
70.	O INVITATĂ SURPRIZĂ	Billie Green	2900
71.	UN SĂRUT PENTRU MAI BINE	Joan Bramsch	2549
72.	DORINȚE	Jude Deveraux	4950
73.	O ORĂ, LA MIEZUL NOPTII	Debra Dixon	2549
74.	ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	8200
75.	FĂRĂ PROMISIUNI	Maris Soule	3700
76.	ÎNGERUL PĂZITOR	Leanne Banks	2157
77.	SPERANȚĂ REGĂSITĂ	Mary Kay McCommas	2549
78.	ALUNGĂ BALAURII	Margie McDonnell	2900

79.	UN COWBOY ÎNDRĂGOSTIT	Linda Warren	2900
80.	PRINȚUL DEȘERTULUI	Iris Johansen	2549
81.	BRĂȚĂRI DE ARGINT	Sandra Chastain	2598
82.	MASCA TIMPULUI vol I,II	Marius Gabriel	11300
83.	ANOTIMP VRĂJIT	Patricia Burroughs	5000
84.	ARTIFICII	Marcia Evanick	2650
85.	ȘOAPTE DE DORINȚĂ	Joan Elliott Pickart	2157
86.	LECȚII PARTICULARE	Barbara Boswell	3700
87.	DUPĂ MIEZUL NOPTII	Linda Warren	2549
88.	UMBRA LUI CASEY	Olivia și Ken Harper	2157
89.	DIMINEȚILE DE SÎMBĂȚĂ	Peggy Webb	2900
90.	LOGODNICĂ DE-A PURURI, SOȚIE NICIODATĂ	Susan Connell	4500
91.	ORDINELE CĂPITANULUI	Susan Connell	2152
92.	AȘTEAPTĂ-MĂ	Mary Kay McComas	3600
93.	E MINUNAT	Susan Connel	1200
94.	DRAGOSTE CU PERIPEȚII	Mary Kay McComas	2900
95.	ÎNTOARCE-TE	Billie Green	4500
96.	VÎNĂTOAREA DE CAPETE	Juliette Mead	7200
97.	CÎNTEC NEAȘTEPTAT	Iris Johansen	4500
98.	PĂCATUL ORIGINAR vol I,II	Marius Gabriel	11900
99.	ȘOAPTE DE IUBIRE	Diane Pershing	3900
100.	MANECHIN	Sandra Brown	4200
101.	FEMEIA ÎNDRĂGOSTITĂ	Victoria Leigh	4500
102.	ÎNGERUL ZĂPEZII	Marcia Evanick	4500
103.	NEOBRĂZATUL	Glenna McReynolds	4500
104.	NĂȘCUT ÎN GHEAȚĂ	Nora Roberts	5300
105.	FRĂȚIA PIETREI	David Morrell	6600
106.	TĂINUITORUL	Victoria Leigh	4500
107.	PIERDUȚI ÎN PARADIS	Sandra Brown	6200
108.	FLUȘTURATICUL	Charlotte Hughes	4500
109.	BĂRBAT DUR, FEMEIE PRACTICĂ	Charlotte Hughes	4500
110.	ARMA SEDUCȚIEI	Joan Elliott Pickart	4500
111.	LA SUD DE CENTRU	Christopher Newman	5300
112.	PROVOCAREA	Sandra Brown	6200
113.	VIOLONISTUL	Susan Richardson	4500
114.	PROMISIUNI DE CATIFEA	Jude Deveraux	6500
115.	TRANDAFIRII DIN SAN ANTONIO	Fran Baker	4500
116.	UCIGAȘUL DE FEMEI	Martina Cole	7000
117.	CEI FRUMOȘI CEI BOGAȚI	Christopher Newman	5500
118.	INSULA	Ion Liă	1961
119.	CLIFE FERICITE	Helen Mittermeyer	2650

120.	LIGA NOPTII ȘI A CEȚII	David Morrell	6700
121.	OBLIGAT DE ONOARE	Sandra Brown	6400
123.	VÎRSTA PERICULOASĂ	Rupert Legge	4500
124.	NU CRED ÎN VRĂJI	Mary Kay McComas	3900
125.	SCANDALURI INTIME	Nora Roberts	6950
126.	UN BĂRBAT HOTĂRÎT	Kathleen Peighton	3900
127.	PRIMA DRAGOSTE ULTIMA DRAGOSTE	Judith Saxton	7800
128.	MÎNGÎIERI DE FOC	Ann Major	3900
129.	MAI MULT DECÎT AMANTĂ	Leanne Banks	4500
130.	MĂRUL LUI LATHI	Joan J.Domning	2157
131.	UN BĂRBAT DE NĂDEJDE	Deborah Harmse	2549
132.	PREȚUL PARADISULUI	Sandra Brown	6400
133.	IUBITA LUI	Maris Soule	3900

Lista se va îmbogăți continuu cu noi titluri de succes, pe măsura apariției lor, la Editura Miron.

Expedierea prin poștă este plătită de Editură.

Adresa:

**Editura MIRON, Str.Baiulescu 63A, sector 5, București.
C.P. 28 - 30**

NOAPTE ȘI Zi

Loveswept

Datt
BUCHHEISTER

Cole Denver era o imposibilă enigmă, hotărî Chalis Quinn. Acum era fermecător și, evident, atras de ea, ca în clipa următoare să devină grosolan, enervant, ba chiar mojiș.

Atracția, pe care o simțeau unul față de celălalt, era vizibilă, dar stările emoționale ale lui Cole se schimbau cu atîta rapiditate, încît Chalis nu era deloc convinsă că avea puterea de a rezista, pentru a afla motivul pentru care acest bărbat refuza să o lase în viața lui.

Totuși, mica pekineză a lui Chalis îl plăcuse pe Cole din prima clipă, iar dulăii lui o recunoscuseră de stăpîină de cum o văzuseră.

Vor învăța oare ei să fie buni prieteni, sau chiar... amantî?

**ROMANE DE DRAGOȘTE, PE CARE NU LE
VEȚI UITA NICIODATĂ, SCRISE DE AUTORI
CUNOSCUȚI AI GENULUI.**

Lei 3900